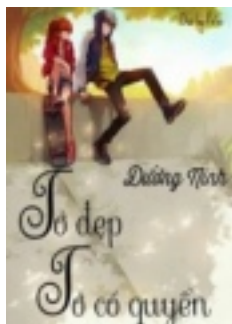

Tớ Đẹp Tớ Có Quyền

Contents

Tớ Đẹp Tớ Có Quyền	1
1. Chương 1: Chạy Trốn Hôn Ước	2
2. Chương 2: Special Chỉ Có 10 Thành Viên??	4
3. Chương 3: Thành Viên Cuối Cùng - Sự Thật Bất Ngờ	6
4. Chương 4: Lộ Gì Mà Nhanh Thế???	8
5. Chương 5: Chung Phòng Bất Đắc Dĩ	9
6. Chương 6: Thể Lục Của Special	10
7. Chương 7: Kế Hoạch Không Thành	13
8. Chương 8: Cậu Là Đồ Ngốc	14
9. Chương 9: Thay Đổi Đối Tượng Hẹn Hò	16
10. Chương 10: Bắt Đầu Một Tuần Chơi Thả Ga	18
11. Chương 11: Phiên Toái Trên Máy Bay (1)	19
12. Chương 12: Phiên Toái Trên Máy Bay (2)	20
13. Chương 13: Cuộc Vui Chơi Bắt Đầu	22
14. Chương 14: Tử Du Xuất Hiện	24
15. Chương 15: Rình Mò	26
16. Chương 16: Bí Mật Bại Lộ	27
17. Chương 17: Hàn Tử Dương Không Phải Là Coldboy Mà Là Playboy????	30
18. Chương 18: Tuổi Thơ Dữ Dội Của Special (1)	31
19. Chương 19: Tuổi Thơ Dữ Dội Của Special (2)	33
20. Chương 20: Học Sinh Mới Năm Nhất Khối A	36
21. Chương 21: Trái Tim Tôi....đã Bị Chính Bàn Tay Cậu Giết Chết Lâu Rồi	38
22. Chương 22: Ngoại Truyện: Nhược Điểm Nhỏ Của Lục Vân Anh	39
23. Chương 23: Tình Yêu Mười Ba Tuổi (1)	41
24. Chương 24: Tình Yêu Mười Ba Tuổi (2)	43
25. Chương 25: Tình Yêu Mười Ba Tuổi (hạ Màn)	46
26. Chương 26: Ngoại Truyện:nằm Gọn Trong Tay	47
27. Chương 27: Giải Quyết Rắc Rối	49
28. Chương 28: Hai Ông Bố Bá Đạo	51
29. Chương 29: Lấy Tớ Hay Cưới Tớ, Chọn Đi Tiêu Thiên Thiên!	53
30. Chương 30: Special Ra Tay	55
31. Chương 31: Nhóc, Tôi Không Thích Cậu	57
32. Chương 32: Special - Tớ Mãi Yêu Các Cậu (end)	61
33. Chương 33: Phiên Ngoại 1: Đám Cưới Kì Quặc	62

Tớ Đẹp Tớ Có Quyền

Giới thiệu

Một nàng tiểu thư giàu có - Tiêu Thiên Thiên - cảnh vàng của Tiêu gia, nhưng phải chạy trốn hôn ước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-dep-to-co-quyen>

1. Chương 1: Chạy Trốn Hôn Ước

Tại một căn biệt thự nguy nga tráng lệ với phong cách bên trong lại cổ lỗ sĩ không thể “khen” vào đâu (= _ =), với cả một vườn hoa hồng trắng xinh xắn đáng yêu, giữa vườn hoa, một cô gái 16 tuổi đang nhảy nhót bài nhạc Pop đầy...năng động (mắt hứng dễ sợ). Vâng, đây chính là “nàng” nữ chính của chúng ta, Tiêu Thiên Thiên!!

Cô nhảy chán chê, mặc cho tiếng gọi í ới của mấy cô giúp việc, cứ thế nghênh ngang định vào phòng làm việc của ba thì giọng nói thu hút sự chú ý. Thật ra cô chẳng ưa gì cái trò nghe trộm đâu, nhưng “bệnh” tò mò tái phát lại nên cô đành “đắc tội” ba đứng ngoài “lén” nghe “chuyện” đại sự của ông bố già.

- À, con gái tôi ấy hả? Nó cũng tròn 16 tuổi rồi đấy!

Hửm?? Nhắc đến Tiêu Thiên Thiên sao? Sao lại nói về cô nhỉ? lại còn người nào ở đầu giây bên kia nữa, nói gì đó làm ba cô cười khàn khàn như....khỉ.

- Mà, con trai ông cũng 16 tuổi rồi nhỉ? Chắc ông chưa quên hôn ước hồi chúng nó mới sinh đâu? Bọn nó cũng đủ tuổi để đính ước rồi đấy! Sau này càng dễ dàng cho Tiêu gia và Hàn gia sát nhập với nhau.

Bùm!!

Tiêu Thiên Thiên như nổ óc, cái gì cơ??? HÔN ƯỚC Á??? Cô có nghe nhầm không đó? Trời ơi là trời, sao ông bố già cô lại đi tự quyết định cuộc đời cô hả? Mắc mớ gì cô phải đi cưới 1 thằng công tử bột chứ? Kết hôn để kiểm soát kinh tế sao? ĐỪNG CÓ MƠ!!!

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi cười nham hiểm, chạy nhanh lên phòng. Mở tủ lấy vài bộ đồ và kèm thêm 1 tấm thẻ chứa 100 tỷ USD (đùa nhau hả?), cô buột dây băng chần, luồn qua khỏi cửa sổ và trốn đi ngay tròn 12h trưa.

Và sau đó 15p, dinh thự Tiêu gia đang âm ỉ vụ việc hệ trọng: Nhị tiểu thư bỏ trốn!

*** Ta là tuyến phân cách thời gian.....

Trường Phổ Thông Diệp Lục

Phòng giáo viên : : : : :

- Hửm, Triệu Thiên Thiên, em có lực học khá tốt đấy! Theo phân cấp em sẽ học ở Khối 10 lớp A, ký túc xá Blue....

Trước sự hài lòng của giáo viên, cô vội xua tay cười.

- Em chỉ là con nhà nghèo, nhờ học bổng thôi, vào khu A chắc em lại bị kì thị mất, cô cho em vào khu C ở ký túc xá Red cũng được!

- Hả? Em nhờ học bổng? - Vừa nghe nói, thái độ của bà hiệu trưởng quay phắt 180 độ, chẳng còn điềm tĩnh nữa, mà là nhào ra chỗ cô hí hửng - Tốt!! Rất tốt!!! Em đủ tố chất để vào lớp Special!!!

- Lớp Special???

- Chắc em chưa biết, chờ cô chút để cô gọi “Boss” của khu đó hướng dẫn em nhé!

- Boss???

Vừa nói, bà hiệu trưởng vừa lôi ra con Iphone mới toe, bấm số và nhanh chóng áp lên tai, bô lô ba la vài câu chưa đến 1p đã tắt máy luôn.

- ok, em chờ khoảng 10 giây nhé!

- À...vâng! - Tiêu Thiên Thiên cười, nhưng thực sự cô đang lồi mắt ra đấy. Từ nhỏ cô đã có tài căn giờ rất chính xác, với độ chuẩn của cô là từng giây. Không ngờ trên đời này có người thứ hai có khả năng giống cô.

Quả như bà già nói, đúng 10 giây sau, cánh cửa phòng bật mở, xuất hiện một cô gái đẹp mê hồn. Ôi trời ơi, là mỹ nhân sao? Tóc thuần mượt uốn bồng ở đuôi, mắt xanh giống màu mắt con lai nhưng gương mặt lại là người phương Đông. Dáng chuẩn đến từng mili, cao hơn cả cô ấy chứ. Chỉ tiếc là.....ngực có hơi nhỏ nhỏ (thánh soi ==_==).

- Hửm....Thành viên mới đây sao? Cậu làm thế nào mà qua được “màn tra tấn” của bà già kia vậy? - Cô bạn cúi sát mặt cô sẫm soi rồi cất giọng đều đều.

- Tra....Tra tấn??? - Tiêu Thiên Thiên ngu mặt hỏi lại.

- Cậu không biết sao? Lớp Special....

Tuy nhiên, chưa nói hết câu thì cô bạn đó đã bị bà già hiệu trưởng kéo lại, tươi cười nhìn tôi.

- Xin giới thiệu với em, “Đại Boss” của lớp Special, Hàn Tử Dương!!

- Là cậu ấy á?? - Cô ngệt mặt ra, xinh thế sao tên nghe giống con trai quá trời??

- À à, còn đây là....

Bà già định mở màn giới thiệu tôi cho Tử Dương thì bị cậu ấy chen ngang và tuôn một lèo.

- Tiêu.....Triệu Thiên Thiên, 16 tuổi, 1m74, nặng 45 kg, mắt phải cận 0.25 độ, mắt trái cận 0.2 độ, là học sinh xuất sắc đạt đủ bằng cấp Công Nghệ và Dược Sĩ, giỏi nhất về Hóa và Toán, thích nhạc K-Pop và Cổ Điển, ngu nấu ăn và lựa chọn đồ mặc, số đo ba vòng đều là bức tường, bla bla.....

Tiêu Thiên Thiên trố mắt ra nhìn, trời ạ, chuẩn đến từng chi tiết, mà “bức tường” là ý gì hả? Nhìn lại mình đi rồi hãy nói người khác nhá! Mà sao Tử Dương lại biết nhỉ? Chẳng lẽ cô ấy điều tra cô? Ể.....Đừng đùa chứ. Nếu Tử Dương biết cô là tiểu thư của Tiêu gia thì đời cô đi tong hả???

- ĐỦ RỒI!!!!

Tiêu Thiên Thiên la toáng lên.

- A...Thế...Thế thì....Tử Dương, em đưa Thiên Thiên đến lớp học Special và ký túc xá của khu đó đi, nhớ là phải giới thiệu về trường cho bạn mới đấy! - Bà hiệu trưởng thấy tình hình có vẻ không ổn liền đuổi khéo cả hai người.

- Em biết rồi. - Hàn Tử Dương nhếch môi cười đầy bí ẩn rồi đưa tay kéo Tiêu Thiên Thiên ra ngoài - Đi thôi.

- Ách, bỏ tớ ra, tớ tự đi được!!!

Nhìn cả hai mất hút sau cánh cửa, bà cô hiệu trưởng bất giác lạnh sống lưng. Có bao giờ Hàn Tử Dương đi điều tra về thân thế người khác kỹ càng thế này đâu, chứng tỏ học sinh mới này rất có tầm ảnh hưởng.

Một bí mật đang chứa sau Hàn Tử Dương mà Tiêu Thiên Thiên không hề nhận ra, sự thật cô bạn này chính là.....

2. Chương 2: Special Chỉ Có 10 Thành Viên??

Tiêu Thiên Thiên xách vali lững thững đi sau Hàn Tử Dương. Cô đang tự đánh giá cô bạn này, vì cô thấy Hàn Tử Dương trông có vẻ không như các cô gái khác, nhưng ít ra cô phải bắt chuyện chứ nhỉ??

- Ah....Tử....Tử Dương này.....

- Gì? - Cô bạn có đáp lại, nhưng giọng nói lại rất lạnh lùng. Đường như Hàn Tử Dương có thể lực rất lớn, vì cả hai đi đến đâu thì các học viên đều nhìn Tử Dương với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Cậu cho tớ biết một chút về Special được không vậy? - Tiêu Thiên Thiên lạnh toát từ hàn khí của cô bạn.

- Về đó đi, sẽ có người giải thích cho cậu.

- Hả?? Nhưng đây đâu phải là đường đi đến dãy học chính?

- Cậu hơi nhiều lời rồi đấy. - càng lúc giọng càng lạnh.

- Ô....ờ...

Chẳng còn cách nào khác, cô đành ngậm miệng đi theo Hàn Tử Dương. Cô bạn này xinh thật, nhưng có phải kiêu quá mức vậy không? Bây giờ thì thật sự Tiêu Thiên Thiên chẳng còn chút gì thiện cảm với cô bạn này rồi đấy!

Cả hai đi về phía sâu trong khuôn viên, hiện ra trước mắt cô là một tòa dinh thự đồ sộ được thiết kế theo kiến trúc Pháp, phía trên cánh cửa được mạ bạc có gắn tấm biển được điêu khắc tỉ mỉ: Special. Xung quanh là cả một thảm cỏ xanh mướt, hai bên có khoảng vài cây anh đào và cây phong, tạo nên không khí khá thoải mái, không chút gò bó. Ngay phía bên phải có một hồ nước rộng mênh mông và trong vắt in hình bầu trời như tấm gương. Tiêu Thiên Thiên đơ mặt, đừng nói là.....

- Đây là khu Special.

Đúng rồi, là lời nói đó đấy, phát ra từ miệng cô bạn lạnh như băng kia. Trời ơi, Special đây á??? Cô tưởng là dãy học dở thậm tệ như lớp E cơ (trong anime Lớp học ám sát, bà này bị nghiền phim hoạt hình), không ngờ nó còn nguy nga gần bằng biệt thự riêng của cô ở ngoại ô thành phố (thế biệt thự nhà chị đẹp đến mức nào =_=).

Hàn Tử Dương khẽ cười thầm trước vẻ mặt của cô gái đứng bên cạnh, nhưng nhanh chóng mở cánh cửa “bạc” kia ra. Và lần này thì đúng là Tiêu Thiên Thiên sốc nặng hơn, kiến trúc bên trong còn tỉ mỉ khủng hơn ở ngoài, cùng những loại nội thất hàng hiệu mà ngay cả gia đình cô còn chưa mua được. Rốt cuộc là cái khu Special này là khu gì?

- Chào đón thành viên thứ mười của Special!!!!!!

Bỗng một loạt người chạy ra nổ pháo kim tuyến bùm bùm làm cô giật thót, trượt chân luôn. Và đúng lúc Hàn Tử Dương nhanh tay ra đỡ lấy cô, cười nhẹ.

- Đồ ngốc, sao lại bắt cần thế?

- Cái...cái..... - Tiêu Thiên Thiên bắt giắc đỏ lừ mặt. trời ơi, cô không có bị less đâu nhá!!!

- Ê ê Tử Dương, cậu tính đi “độc chiếm” bạn mới của tụi này hả? - Một cánh tay kéo cô ra khỏi vòng tay của Hàn Tử Dương cất giọng mang vẻ trêu đùa.

- Không có hứng với “hai lừng”. - Cô bạn cười lạnh nhưng mắt lại lừ lừ cậu bạn vừa kéo Tiêu Thiên Thiên với hàm ý “Bỏ tay ra nhanh!!”

- Thôi thôi, chúng ta bắt đầu tiệc chào mừng và giải thích về khu này cho cô ấy đi, chắc cô ấy chưa biết cái gì đâu. - Một cô bạn tóc ngắn chạy đến chỗ Tiêu Thiên Thiên gỡ hòa. Nhưng cô đang dần mặt ra kia kìa, “Không hứng thú với hai lừng”, ám chỉ cái gì hả? Mà khoan đã, có nghĩa là.....Hàn Tử Dương chỉ thích mấy cô gái “cơ bự”? Hả??? Đùa nhau à? Một người xinh đẹp thế kia mà bị đồng tính á? (có một sự ảo tưởng không hề nhẹ).

- Thiên Thiên!! Thiên Thiên!!!

Nghe tiếng gọi kéo cô lại thực tại, cô giật mình.

- O...ơ...Vâng??

- Hahaahaha...cậu vui tính quá! Đang thần thờ cái gì thế? Để tui tớ giới thiệu về mình đã chứ!

- Ủ ừ.....Mà khoan!! Sao ở đây chỉ có 9 người thôi vậy? Những người khác đâu?? - Cô ngơ ngác nhìn về phía họ. Tất cả cùng nhau cười sặc sụa làm cô càng dần mặt ra. Cô bạn tóc ngắn vừa rồi đi đến chỗ cô, cố nhin cười nói.

- Thì ở khu này chỉ có 9 thành viên, tính thêm cậu nữa là 10, còn một thành viên khác nhưng cậu ấy đến mai mới về, vậy nên tóm lại Special chỉ có 10 thành viên nếu tính cả thành viên đang vắng mặt.

- Sao ít quá vậy?

- Vì khu này là khu “Đặc biệt” mà! Ê, Mạc Nhất Trung, đến lượt cậu đấy! - Cô bạn tóc ngắn vẫy tay một cậu bạn đang mải nhai kẹo ở gần đó. Ở khu Special này chẳng ai xấu hết, toàn là hot girl hot boy nên không cần phải nói đến ngoại hình của họ đâu.

Vừa nghe đến tên mình, Mạc Nhất Trung nhất thời bị sặc nước, nhưng cậu cũng nhanh chóng lấy lại “phong độ”, trịnh trọng đi tới.

- E hèm, nghe này! Special là khu học đặc biệt của Diệp Lục, nơi này chỉ đón nhận những học sinh có đủ hai tố chất, một là IQ cao trên 200, hai là tính cách không được phân biệt. Vì điều đó nên khu này mới ít người như vậy. À, còn nữa, khu Special năm trước đã đuổi đi đến hơn 100 thành viên vì chúng có khả năng diễn kịch rất kinh khủng. Thật sự thì họ che mắt được màn hỏi “tra” khủng của bà hiệu trưởng thì đúng là hên cho họ bla bla.....

- Từ khi nào bài phát biểu thành “kể chuyện” rồi vậy? - Cô méo mặt.

- Hahaa, cậu chưa biết là đúng rồi, Mạc Nhất Trung chính “bà tám” chính cống ở khu này, cậu ấy có thể nói liên tục những chuyện phiếm ba ngày không ngừng nghỉ. Ưu điểm duy nhất mà tui tớ thấy từ cậu ấy là rất siêu trong Y Khoa, chính bản thân chưa đủ 18 tuổi nhưng có hơn trăm ca phẫu thuật qua tay cậu ấy không ca nào là không thành công. - Cô bạn cười cười - Mà tiện thể tớ giới thiệu các thành viên cho cậu nhé?

- À....ừ.

- Ê ê Thần Chém Gió, nhờ tác giả nhá!!!

Ôi trời ạ =__=. Bà kia, có phải tiện thể thế không..??

Special hiện giờ có 10 thành viên, trước hết phải nói đến.

1.Đại Boss: Hàn Tử Dương, một cô gái bí ẩn và sẽ được hé lộ bí ẩn ở chap sau ^^.

2.Doctor của Special: Mạc Nhất Trung, đã nói như trên.

3. Lục Vân Anh, cô bạn tóc ngắn ấy, giỏi trong giao tiếp nhất.

4. Minh Hạo Thần, đây là anh bạn vừa kéo Tiêu Thiên Thiên ra khỏi tay Hàn Tử Dương, có lực học nổi trội, giỏi bóng rổ.

5. Mộc Lý Nam, sát thủ của gái, giỏi nấu ăn.

6. Trịnh Mai Lan, trông có vẻ chân yếu tay mềm nhưng từng đoạt giải nhất hàng 80kg môn Judo (O_O), thích làm vườn.

7. Bách Tuyệt Nghiên, thích nấu ăn và đọc sách, giỏi hóa trang và diễn xuất.

8. Trung Cảnh, giỏi thiết kế các kiến trúc.

9. Một thành viên chưa được xuất hiện ở chap này (Thiên Thiên: Thích chết hả??? Nói nhanh!!/ t.g: *xách dép chuẩn lẹ*Hix...chap sau mà bà chị T^T)

10. Tiêu Thiên Thiên, đi học đổi học đổi họ Tiêu thành Triệu để tránh những người biết mình là tiểu thư của Tiêu gia.

Xin hết ạ!!

Special quả thật ai cũng hòa đồng cùng với nhau, Tiêu Thiên Thiên chỉ hơi khó ưa cô bạn “Đại Boss” kia, cứ mặt lạnh ngồi một chỗ, nhưng dường như chẳng ai ghét Hàn Tử Dương cả, trông ai cũng có vẻ quý cô bạn đó. Cô được biết thêm là khu Special này có một lợi thế chính là tự học, họ sẽ học trong vòng một tuần cho hết chương trình lớp 10 và làm bài kiểm tra, sau đó sẽ chơi tuốt đến hè, không cần giáo viên hay ai hướng dẫn. Mà với độ thông minh khủng của mấy người này thì bài kiểm tra học kì đó nhắm mắt cũng làm xong, ở đây ai cũng có đến mấy cái bằng riêng của các trường Đại học danh tiếng khi họ còn chưa 15 tuổi ấy, vậy nên lo gì đâu, quá vô tư!

Ngày mai mới là ngày khai giảng, vì vậy hôm nay được một ngày nghỉ, khu Special này là nơi học và cũng là ký túc xá luôn. Có hơn 20 phòng mà chỉ có 10 thành viên nên thực sự thì mấy phòng kia có hơi trống, nhưng nhân viên thường xuyên dọn dẹp, vậy nên là phòng nào cũng sạch bong.

Và phòng của Tiêu Thiên Thiên ở tầng ba, ngay sát phòng của cô bạn khó ưa kia. Hic hic, cô chẳng chịu nổi việc mới ra khỏi phòng đã đụng mặt tăng bằng di động đâu, tại sao không để phòng cô ở gần Lục Vân Anh chứ?

Nhưng cái này bù cái kia, được cái là phòng cô khá đẹp, lại có cửa kính đối diện ngay với vườn sau, tạo cảm giác vô cùng thoải mái. Thôi kệ đi, đến đâu thì đến!

Cô nhanh chóng tắm rửa rồi leo lên giường đánh một giấc đến 3 giờ chiều (ngủ từ 10 giờ sáng ==).

Phòng bên cạnh, Hàn Tử Dương đang múa tay liên tục trên bàn phím máy tính, ở công ty có quá nhiều chuyện, và thật sự “cô” muốn dành thời gian cho học viên mới, bởi vậy “cô” đang cố hoàn thành thật nhanh công việc.

3. Chương 3: Thành Viên Cuối Cùng - Sự Thật Bất Ngờ

Đang ngủ ngon thì tiếng gọi lạnh lạnh ở ngoài cửa phá vỡ giấc mộng của Tiêu Thiên Thiên.

- Thiên Thiên ơi, dậy đi! Thiên Thiên!

- Oáp.....!!!! - Cô ngáp ngấn ngáp dài, mang bộ dạng hài đến độ không thể chê vào đâu, lếch nhếch bò ra cửa - Gì vậy Vân Anh?

- Cậu còn dư thời gian mà ngủ hả? Thành viên thứ 10 về sớm hơn 1 ngày, giờ cậu ấy ở dưới sảnh, cậu mau thay đồ đi!!

- hm..... - Cô lại ngáp vài cái nữa rồi lại leo lên giường - Chúc ngủ ngon!!!

Tưởng gì hệ trọng, hóa ra là thành viên cũ về à? Chẳng có gì đáng quan tâm, tối gặp cũng được. Cô cứng đầu vui chặt vào trong chăn mặc kệ cho Lục Vân Anh la hét om sòm kêu cô dậy cô cũng mặc.

Lục Vân Anh ho sù sụ sau đợt gầm ầm ỉ mà vẫn thấy cô bạn không chịu chui ra khỏi chăn, cô thở hắt một cái rồi lững thững đi sang phòng kế bên.

- Hàn Tử Dương!!

Cạch!

Cánh cửa mở ra, hiện một chàng trai cao ráo, mặc đồ thể thao càn quét làm cho cậu trở nên đẹp trai hơn bao giờ hết.

- Có chuyện gì? - Cậu lạnh lùng hỏi.

- Ủa? Cậu bỏ tóc giả để gọi đầu à? mà Tiêu Thiên Phong trở về rồi đấy!

- 5p nữa tớ xuống.

Nói xong cậu định đóng cửa lại thì bị Lục Vân Anh ngáng chân.

- Để tớ nói hết câu cái đã!! - Cô cáu lên vì sự lạnh băng đáng ghét của thằng bạn.

Cậu không nói gì, chỉ nhìn chờ cô nói tiếp.

- Việc của Thiên Thiên.....

- Xuống sảnh trước đi, 5p sau cả tớ và cô ấy cùng xuống.

- Cảm ơn cậu.

Lục Vân Anh méo mặt lững thững đi xuống cầu thang, lòng cô thầm than “Thiên Thiên, tớ xin lỗi...hix hix..... Lần này chắc cậu ấy không còn nguyên vẹn rồi...”

Ai mà ngờ được, đằng sau một “cô gái” xinh đẹp Hàn Tử Dương lại là một cậu trai ác quỷ chính hăng. Cậu đội tóc giả và mặc đồ như ngày thường, nhếch môi cười lạnh rồi sang phòng bên cạnh - nơi một cô gái khác đang ngủ ngon lành mà không biết nguy hiểm đang sắp xảy ra với cô.

Ầm Ầm Ầm Ruỳnh Ruỳnh Ruỳnh Cộp Cộp Bốp Bốp!!

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Dưới sảnh, cả 8 người nghe thấy những tiếng động kinh hoàng như động đất cùng với tiếng la chói tai của cô bạn mới mà trong lòng không ngừng cầu nguyện cho cô còn sống.

- Có chuyện gì vậy? - Tiêu Thiên Phong nhíu mày nhìn Lục Vân Anh.

- À...Boss ra trận ấy mà!

- Hàn Tử Dương?

- Chứ theo cậu còn ngoài ai khác? mà công nhận thành viên mới hôm qua có sức ảnh hưởng khá lớn với cậu ấy, lần đầu tiên tớ thấy cậu ấy chịu gọi người ngoài dậy.

- Ủm...

Tiêu Thiên Phong thầm cười một mình, cậu vừa mới về nước mà đã có chuyện hay, quả thật cậu đang rất háo hức gặp cô nàng - thành viên mới của Special đây này.

Đúng 5p sau không lệch 1 giây, hai con người đang từng bước xuống cầu thang. Cô gái đi đằng trước vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc, nhưng cô gái đằng sau thì không còn tẹo nào sức sống dù đã mặc đồ chỉnh chu và cột tóc gọn gàng.

Tiêu Thiên Thiên cay cú đi đến chỗ Mạc Nhất Trung như muốn trút giận vào cậu, giọng nồng sát khí

- Thằng cha thứ mười đầu? Lòi ra đây!

- A...Kia...kia....

Mạc Nhất Trung mặt xanh lè như tàu là chuối, chỉ ra chỗ Tiêu Thiên Phong đang thoải mái uống nước. Cô quay ra nhìn cậu và cùng lúc cậu ta nhìn cô, bốn mắt chạm nhau và cả bốn mắt đang dần tròn xoe.

1 giây....

2 giây.....

3 giây....

-AAAAAAAAA!!!!!! ANH HAI/ TIỂU QUỲ???? - Cùng lúc cả hai la toáng lên, chỉ nhau mà tay run cầm cập.

Hàn Tử Dương ngồi trên ghế nhếch môi lên như chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, tuy nhiên những thành viên còn lại đang há hốc mồm, mắt họ như sắp lòi ra.

- WHAT????!!!!!!

4. Chương 4: Lộ Gì Mà Nhanh Thế???

Lại nói về tiểu thư Tiêu Thiên Thiên của Tiêu gia, vì bỏ trốn hôn ước nên đã chuyển đến trường Diệp Lục và tình cờ vào khu Special. Nhưng trốn mà lại gặp ngay người anh song sinh ở đây, không ngờ số cô lại nhỏ thế này!!!

- Hai người.....Hai người là anh em á??? Tiêu Thiên.....cậu có liên quan gì đến Tiêu gia vậy??? Cậu họ Triệu cơ mà?? - Minh Hạo Thần trố mắt kinh ngạc.

Nhưng câu nói đó chẳng lọt gì vào tai cô khi nhìn thấy anh trai mình. Tiêu Thiên Phong liền nhanh chân đi đến chỗ Tiêu Thiên Thiên.

- Tiểu quỷ, sao em lại ở đây? Chẳng phải em đang học ở Royal sao?

- Em trốn khỏi nhà..... - Cô cười hì hì.

- Trốn? Em muốn chết à? Làm sao phải trốn?

- Chết chết cái đầu anh! Em chưa muốn kết hôn, được chưa!!!

Cô la ầm vào tai anh trai mình mặc cho cậu đang xem ngã ngựa tưởng màng nhĩ sắp đứt ra.

Thật ra thì cậu lần này về nước là để tìm tung tích của em gái mất tích, tưởng cô bị bọn khủng bố nào bắt cóc, hóa ra là đi trốn hôn ước. Trời ạ, làm cậu lo muốn chết.

- Thì em cứ đi kết hôn đi, có sao đâu, chẳng phải đó là.....

Chưa kịp nói hết câu thì bị Hàn Tử Dương chen ngang bằng giọng nói lạnh lẽo.

- Đủ rồi, Triệu Thiên Thiên, chúng tôi muốn biết mọi việc.

Tiêu Thiên Thiên nhanh chóng nhận ra hàng loạt ánh mắt đang hướng vào cô, cô đen mặt, vừa mới đến mà đã bị lộ rồi, còn chưa được một ngày mà, hix....Tất cả là tại tên anh trai chết tiệt này!!!

- Tớ xin lỗi...!!

Sau một hồi bô lô ba la gần 10 phút, cả đám người mới hiểu ra mọi chuyện.

- cậu ấy đáng thương thật, là tiểu thư mà bị gò bó quá! - Lục Vân Anh thương tiếc cho cô.

- Mà này, Hàn gia thì chẳng phải là..... - Mộc Lý Nam đang nói thì nhận ngay hàn khí của ai đó đang bắn vào mình, cậu lập tức ngậm miệng.

- Nhưng dù gì em cũng phải về! - Tiêu Thiên Phong quả quyết.

- Anh dám bắt em về em sẽ cho Vân Anh biết trong trang của anh toàn là hình 18.....ưm ưm.....àm ỉ ậy? ở a... (làm gì vậy? bỏ ra)!!!

Cô chưa kịp nói hết câu thì anh cô liền dơ tay bịt miệng cô lại.

- Được rồi, anh chịu thua, tạm cho em ở đây!

Bốp!!

Hàn Tử Dương tự nhiên đá một cái rồ kêu vào bụng Tiêu Thiên Phong làm cậu ngã ra ôm bụng kêu ầm ĩ, còn Tiêu Thiên Thiên thoát được khỏi tay anh trai mình liền ho khù khụ, hít lấy hít để không khí.

- Hàn Tử Dương, cậu làm cái trò gì vậy?? - Tiêu Thiên Phong bắt măn hét lên.

- Hừ.... - Hàn Tử Dương không nói gì, chỉ đánh mắt sang Tiêu Thiên Thiên đang thở hổn hển rồi bỏ lên phòng. Mọi người dĩ nhiên hiểu ý của Hàn Tử Dương, cậu làm vậy để cứu Tiêu Thiên Thiên, vì lúc đó Tiêu Thiên Phong cứ bịt miệng em gái mình mà không bỏ ra thì chắc cô chết vì thiếu không khí rồi. Tay của Thiên Phong có độ kín so với miệng của Thiên Thiên nên không khí không thể lọt vào, điều này làm cô khó thở thì có thể gây tắc nghẽn đường thông của phổi.

- Haizz.....

Cả lũ khê rùng mình, sao cậu không nghĩ cách cứu nào khác nhẹ nhàng hơn được à? Đúng là đáng sợ...

- Ê này, hình như Thiên Thiên chưa biết “chuyện đó” hay sao ấy?

Tuyết Nghiên khê thì thâm vào tai Mai Lan.

- Chuyện đó? À, việc Hàn Tử Dương là con tr.....á....

- Be bé cái miệng thôi, đừng để cho Thiên Thiên biết ngay, không thì Tử Dương không để yên cho tụi mình đâu.

- Ủ ừ....

Cả 8 người nhìn Thiên Thiên đang tu ừng ực chai nước rồi lại nhìn nhau thở dài, rốt cuộc thì Tiêu Thiên Thiên có tầm ảnh hưởng như thế nào đối với Hàn Tử Dương vậy chứ??

5. Chương 5: Chung Phòng Bất Đặc Dĩ

Sau vụ việc đó, dĩ nhiên Tiêu Thiên Thiên được ở lại và bí mật của cô được các thành viên trong Special giấu kín và họ đã hứa không để lộ ra ngoài khiến cô an tâm hơn phần nào. Đáng ra sẽ là một buổi tối yên bình, và sau khi tắm xong cô sẽ lại lăn ra ngủ ngon lành hoặc ngồi lên face chat với vài đứa bạn. Nhưng người tính không bằng trời tính, họa hoằn kiểu gì phòng của Tiêu Thiên Phong lại chưa được dọn dẹp, mà cậu lại không quen ngủ phòng không có hơi người nên đòi sử dụng phòng của Hàn Tử Dương.

Và rốt cuộc là Tiêu Thiên Thiên phải chung phòng với cô bạn mặt lạnh này.

.....

..... 9h tối tại phòng nữ chính.....

Im ắng....Rất im ắng..... Cự kì căng thẳng.....

Tiêu Thiên Thiên thì đang trong nhà tắm xả nước ào ào, còn Hàn Tử Dương thì đang nằm úp ở giường, tay không ngừng múa trên bàn phím chiếc laptop. Bất ngờ theo thói quen ở phòng riêng, cô quên bồng mắt không mang theo đồ thay. Thôi thì đành cuốn khăn ra ngoài.

Vừa bước ra, cô nhận ngay được ánh mắt tròn xoe của Hàn Tử Dương đang nhìn mình.

- Gì thế? Mặt tớ có dính gì à? - Tiêu Thiên Thiên nhú mày.

- À....không. - “Cô bạn” quay đi, vẫn giữ nguyên giọng lạnh lùng như ngày thường nhưng cái gương mặt đỏ lừ như trái cà chua kia thì không thoát khỏi tầm mắt của thánh soi của Tiêu Thiên Thiên chứ. Cô bật cười.

- Cậu ngại cái gì vậy? Cùng là con gái với nhau thì lo gì! Tớ chỉ ra lấy đồ để thay thôi.

Hàn Tử Dương không nói gì, tay vẫn không ngừng nghỉ di chuyển trên bàn phím. Tiêu Thiên Thiên bĩu môi, cô chẳng thèm chấp với cái tính như tảng băng kia, ngang nhiên lấy đồ rồi bước vào nhà tắm.

Khi nghe tiếng chốt cửa, Hàn Tử Dương thở hắt hắt nằm vật ra giường, cậu đã cố giữ bình tĩnh lắm rồi đấy. Nếu như Tiêu Thiên Thiên mà biết cậu là con trai thì chắc cậu mới là người có kết cục thê thảm nhất. Con gái khi mà nổi cơn điên thì chẳng khác nào “hợp thể” của cả trăm con sư tử, đáng sợ thật!

Khẽ cười một mình, Hàn Tử Dương ngồi dậy, tập trung nhanh vào công việc. Cậu đang có ý định mời Tiêu Thiên Thiên mai đi chơi sau khi hoàn thành lễ khai giảng.

Thế nhưng.....

- Tử Dương, tớ xong rồi, cậu vào tắm đi!

Tiêu Thiên Thiên đi ra khỏi phòng tắm, cô mặc trên người một chiếc áo dây cùng chiếc quần sooc ngắn để lộ cặp đùi trắng thon dài cùng bờ vai uyển chuyển, mái tóc dài ướt ướt vương vài giọt nước trên mặt khiến cho Tiêu Thiên Thiên trở nên đầy quyến rũ làm Hàn Tử Dương cứng đờ mặt. Cái kiểu này thì bao giờ cậu mới xong công việc được đây?

- Sao vậy? - Cô ngu ngơ hỏi khi nhìn thấy ánh mắt cậu đang ngạc nhiên nhìn mình.

Hàn Tử Dương cười nhạt, cậu vô thức đưa tay kéo Tiêu Thiên Thiên vào lòng mình.

- Cậu định kích thích tôi đúng không?

- Hả??? Cậu...cậu nói gì vậy?

Cô lắp ba lắp bắp, vô cùng hoảng hốt vì hành động lạ lẫm của “cô bạn”. Hàn Tử Dương bỗng giật mình, vội đẩy Tiêu Thiên Thiên đi ra rồi cầm quần áo nhanh chóng vào nhà tắm.

- Xin lỗi!

Lời nói rất nhanh nhưng cũng đủ để lọt vào tai Tiêu Thiên Thiên. Cô dần mặt ra, hai bên má đang càng lúc càng nóng bừng lên. CHUYỆN....CHUYỆN QUÁI GÌ THẾ NÀY???

“Đúng như mình nghĩ rồi, chắc chắn...chắc chắn...Hàn Tử Dương bị less rồi!!!!”

Cả đêm đó cô không tài nào chợp mắt nổi, nhưng chắc gì cô đã biết rằng ai đó cũng đang rơi vào tình trạng giống y như cô.

——ta là giải phân cách thời gian——

—— Sáng hôm sau——

Ngoài trời, chim vẫn hót, hoa vẫn nở, cây vẫn đón sương sớm, và bao cảnh vật vẫn đẹp lung linh như ngày thường. Tuy nhiên đang có một vấn đề nho nhỏ ở khu Special.

- Á hahahahaahahaha.....

Tiếng cười vang âm ĩ trong sảnh chính của dinh thự Special.

- Trời ơi, Tử Dương, Thiên Thiên, mới có một đêm ngủ cùng nhau thôi, hai cậu làm gì mà như con gấu trúc thế này? - Cả đám người cười nghiêng ngả nhìn hai “cô gái” đang lững thững xuống cầu thang.

- Cái...Cái gì chứ!!! - Tiêu Thiên Thiên đỏ mặt phản bác kịch liệt, làm gì có chuyện cô thích một đứa con gái!!

- Có định đi tham dự lễ khai giảng không?

Hàn Tử Dương lạnh lùng đi trước, cậu chẳng buồn mở miệng để nói vớ vẩn với mấy “bà tám” này. Đám người còn lại vội vàng chạy theo, duy chỉ có Tiêu Thiên Thiên thì vẫn thờ thẩn như người mất hồn, nếu không nhờ Vân Anh kéo cô đi thì chắc cô bị lạc đường rồi.

- Ê, nói cho em tờ biết rồi à? Nhìn con bé lạ quá!

Tiêu Thiên Phong chạy đến cạnh Hàn Tử Dương khoác vai hỏi kèm theo vẻ mặt “hóng” như thú cưng đòi ăn (Thiên Phong: *la hét banh trời*tả cái kiểu gì thế hả????).

- Luyện thuyết. - Hàn Tử Dương lừ mắt, hàn khí cậu tỏa ra càng lúc càng kinh khủng làm người bên cạnh rùng mình.

- Tớ....Tớ biết rồi....

Không chỉ Tiêu Thiên Phong mà đám người bên dưới cũng thấy ớn lạnh, chứng tỏ “Đại Boss” của họ đang gặp “một sự cố” không hề nhỏ đây!

6. Chương 6: Thế Lực Của Special

Mãi đến gần 10 phút, Tiêu Thiên Thiên mới lấy lại được bình tĩnh. Cả nhóm mười người chậm rãi từng bước từng bước tiến vào dãy Hội đồng chính, nơi diễn ra các buổi họp mặt của tất cả các học viên của Diệp Lục, đồng thời cũng là nơi diễn ra buổi khai giảng năm học đầu tiên.

Sự xuất hiện của cả nhóm đã làm bao con mắt phải hướng nhìn. Ngưỡng mộ có, khâm phục có, e dè có, khinh thường có.....đủ loại.

- Aaaaa!!! Minh Hạo Thần, em yêu anh!!!

- Ôi, sau buổi nghỉ Đông, em như chết đi vì không được gặp anh Mộc Lý Nam.

- Công chúa Lục Vân Anh, em thật xinh đẹp!!!

Bô lô ba la.....

Đủ các loại nịnh nọt, la hét của đám học viên từ khu A đến khu C, tất cả đều là mấy lời tăng bốc đến ghê tởm. Nhưng có 1 điểm Tiêu Thiên Thiên nhận thấy, chẳng có ai dám nói gì đến cô gái xinh đẹp Hàn Tử Dương đang lạnh lùng bước đi thế kia, hình như có gì mâu thuẫn rồi nhỉ?

- Ê, con nhỏ kia là học viên mới của Special sao?

- Nó làm cách nào có thể vào được đó chứ?

- Tôi cứ nghĩ Uyên Kim Nhã sẽ vào được nơi đó cơ?

bla...bla....

Lần này thì lại rộ lên mấy lời bàn tán vớ vẩn làm Tiêu Thiên Thiên khó chịu. Vào đó thì có gì ghê gớm, mấy người không vào được thì ganh sao? Hừ, thế sao không tự vào đi, ganh với cô làm cái gì? Nghĩ rằng cô thích trong đó lắm chắc, hứ!

Hàn Tử Dương như hiểu được ý nghĩ qua vẻ mặt của cô, cậu dùng ánh mắt lạnh như băng quét qua phòng Hội đồng làm ai nấy đều run cầm cập, biết điều tự động ngậm miệng, không dám hó hé thêm câu nào.

Nhóm mười người ngồi ngay ở dãy ghế Vip đầu tiên, Tiêu Thiên Thiên trở mắt kinh ngạc, thật sự thì Special đặc biệt đến mức nào đây? Học viên đi tham dự lễ khai giảng mà ngồi như thế này trông chẳng khác nào Phòng và Sở về dự lễ cùng trường, trời ơi, xấu hổ quá!

Bỗng cô cảm thấy bàn tay mình ấm ấm, nhìn xuống thì thấy ngay Hàn Tử Dương đang nắm lấy bàn tay cô, “cô bạn” cười nhẹ, rất nhanh, thì thào vào tai cô.

- Không phải lo lắng, có tôi ở bên cậu.

Tiêu Thiên Thiên bất giác đỏ lừ mặt, ý....ý gì đây? Cô...cô không...không đồng tính đâu nha! Tiêu Thiên Thiên cúi gằm mặt, liếc qua Hàn Tử Dương, ‘cô ấy’ lại trở về gương mặt lạnh lùng thường ngày không chút biểu cảm.

- À....ừm...sau đây là bài phát biểu của Chủ tịch khu Special.

Bà cô hiệu trưởng cất giọng đều đều, vô cùng trầm tĩnh, chẳng giống “bà cô bộp chộp” mà lần đầu Tiêu Thiên Thiên gặp. Cô khẽ cười méo sẹo, Hàn Tử Dương và bà hiệu trưởng có phải người nhà không vậy? Họ có thể thay đổi tính cách xoành xoạch như thời tiết, làm người ta chẳng thể hiểu họ đang suy tính điều gì.

Hàn Tử Dương bỏ tay Tiêu Thiên Thiên, bước từng bước lên bục. Gương mặt “xinh đẹp” cùng ánh mắt lạnh lẽo làm biết bao chàng trai bên dưới ngất ngây không nói thành lời. Cậu đến gần chiếc micro, cất giọng vô cảm xúc.

- Ừm, với tư cách là Chủ tịch của Special, tôi chắc rằng các bạn đã biết rõ về Special nên tôi xin nói ngắn gọn. Năm nay, Special sẽ đón thêm thành viên thứ 10. Triệu Thiên Thiên, cậu lên đây.

- O....Vâng! - Tiêu Thiên Thiên vừa nghe đến cái tên giả của cô liền đứng dậy, nhanh chóng đi lên đến cạnh Hàn Tử Dương.

- Các bạn đã biết được mặt của Triệu Thiên Thiên thì từ này hãy biết tôn trọng cậu ấy. - Hàn Tử Dương lạnh lùng buông giọng đầy bá khí làm ai nấy đều giật mình lạnh toát sống lưng không dám hó hé câu nào.

- Vậy từ bây giờ....

ẦM!!!

- Khoan đã! Tôi không chấp nhận việc đó!

Bỗng một cô gái đập mạnh vào chiếc ghế, thẳng thừng đi đến trước mặt cậu.

- Cô là ai? - Hàn Tử Dương cau mày.

- Uyên Kim Nhã. Rõ ràng tôi giỏi hơn con bé này, gia thế của gia đình tôi vô cùng lớn mạnh, tại sao tôi không được vào Special? - Cô ả bất mãn chỉ thẳng mặt Tiêu Thiên Thiên. Uyên Kim Nhã là cháu gái của bà hiệu trưởng nhưng không được hưởng một chút lợi thế nào từ bà mình, vì bà hiệu trưởng rất công minh, không vì thứ tình cảm gia đình mà khống chế công việc, đó cũng là một trong những điểm mà Special tin tưởng vào những thành viên do bà thẩm định.

Đám tám người ngồi hàng ghế Vip xẹt qua tia chán ghét, cô ả này suốt ngày kêu rằng mình đủ cái này nọ và đòi vào Special, vô cùng phiền phức.

- Hừ! Cô nghĩ rằng thứ gì cũng có thể mua bằng tiền sao? - Hàn Tử Dương cười lạnh nhạt - Loại người như cô không đủ tư cách.

- Cô....cô nghĩ mình là ai! - Kim Nhã tức tối, nhưng vừa lúc đó một cô gái đi qua vô tình va nhẹ vào Kim Nhã khiến cả hai ngã ra.

- A...tôi...tôi...xin...lỗi...- Cô gái đó hoảng loạn.

- Ax...đồ dê tiện! Mày làm bẩn áo tao rồi đấy! - Kim Nhã đập mạnh vào vai cô gái.

- Tôi..... - quá đau nên cô gái đó không thể nói gì.

- Đủ rồi, Uyên Kim Nhã! - Tiêu Thiên Thiên vội chạy lại đỡ cú đập tiếp theo, trừng mắt nhìn ả - Dù sao cô ấy cũng xin lỗi rồi, cô có cần phải làm quá thế không??

Thực sự là cô rất ghét với việc cậy quyền mà bắt nạt người yếu kém hơn, thật vô văn hóa.

- Mày đừng nghĩ rằng được vào Special thì giỏi giang lắm, biến ra! - Kim Uyên Nhã định đưa tay tát mạnh vào mặt Tiêu Thiên Thiên, nhưng tay cô ta nhanh chóng bị bắt lại bởi Hàn Tử Dương.

- Tôi không ngờ cô dễ dàng bị một trò lừa ngu ngốc làm hủy hoại thanh danh thế này.

- Cô...ý cô là sao??

Uyên Kim Nhã còn chưa kịp hiểu gì thì tiếng nói đầy kinh ngạc của Tiêu Thiên Thiên vang lên.

- Tuyệt Nghiên? Sao cậu lại hóa trang mặt ghê quá vậy?

Hàn Tử Dương cười lạnh nhìn đứa con gái đang xanh mét mặt đứng trước mặt mình. Thật ra đây chỉ là một bài kiểm tra nho nhỏ cho Tiêu Thiên Thiên xem cô có thật sự là người không phân biệt cao thấp không, nhưng thu hoạch lại được chiến lợi lớn hơn Special dự đoán. Không những kiểm tra được cô mà còn làm cho Uyên Kim Nhã một trận bẽ mặt, thật ngu ngốc mà! Uyên Kim Nhã cứng đờ như khúc gỗ, vài tiếng xì xầm bên dưới lại bắt đầu vang lên.

- Thật ngạc nhiên quá! Không ngờ tiểu thư Kim Nhã lại là người như vậy đấy.

- Thế thì không vào được Special thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

bla bla.....

- bây giờ cô hiểu tại sao rồi chứ? - Tuyệt Nghiên khinh bỉ nhìn Kim Nhã.

- Hừ....mấy người đừng vội đắc ý! - Dù rất xấu hổ nhưng cô ta lại tỏ vẻ như ta đây chẳng làm gì sai, ưỡn ẹo đi xuống dưới, ai ngờ đôi guốc cao gót “phản chủ” làm cho cô ta ngã đập mặt xuống, cả phòng Hội Đồng rộ lên tiếng cười. Uyên Kim Nhã vô cùng tức, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Và thế là cũng kết thúc buổi khai giảng.

- Tớ không ngờ các cậu đã có kế hoạch “tác chiến” rồi đấy!

Tiêu Thiên Thiên vừa ăn kẹo vừa cảm râm.

- Chỉ là bài kiểm tra thực lực một chút thôi mà! Hahahaha....

- Bó tay!

Cô bật cười theo đám bạn. Giờ cô cảm thấy nơi này giống như gia đình thứ hai của cô, thật ấm áp và dễ chịu.

- Thiên Thiên, đi cùng tôi một lát.

Trong lúc bạn bè đang mãi vui, Hàn Tử Dương đến gần Tiêu Thiên Thiên kéo cô đi.

- Đi đâu thế?

Hỏi thì cho có thôi chứ cô biết thừa là Hàn Tử Dương sẽ không trả lời cô đâu =__=. Cả hai đi chưa đến 30 giây đã ra vườn cửa dinh thự.

- Cậu muốn nói gì? - Cô hỏi và kèm theo ánh mắt đợi chờ.

- Ừm...thì...dù sao cậu cũng là học viên mới, tôi muốn mời cậu đi chơi để..... - Hàn Tử Dương đáp ứng, nhưng chưa kịp nói hết câu thì bị cô nhảy vô hòng.

- Thật chứ? Cậu sẽ mời cả lớp đi chơi chào mừng tớ sao? Ôi cậu tốt quá, chờ tý, tớ vào gọi mấy cậu ấy đây. Hú Yeah!!!! - Tiêu Thiên Thiên nhảy cẫng lên rồi chạy vào trong nhà - Mọi người ơi...!!!!!!!

Hàn Tử Dương đứng như trời trồng giữa khuôn viên xung quanh dinh thự. Cô gái này...thật láu táu quá đi mất!

‘Tiêu Thiên Thiên, cậu cố tình đúng không? Được lắm, sau vụ này tôi sẽ tính sổ với cậu!’

Ừ thì có phải cô bị lãng đầu mà nghe được chữ “mời cậu” thành “mời mọi người” cơ chứ, cách phát âm hoàn toàn khác nhau cơ mà! Thật sự thì cô không dám gần Hàn Tử Dương vì cô nghĩ “cô bạn” đó bị “đồng tính”. Coi bộ cô nàng này không biết hiện tại Hàn Tử Dương đang tức cô đến mức nào rồi đây...

7. Chương 7: Kế Hoạch Không Thành

Ngay 2 giờ chiều, cả nhóm mười người xuất phát từ Diệp Lục bắt đầu chuyển đi chơi “bắt đắc dĩ” của mình. Thật ra thì ai cũng thừa biết Tiêu Thiên Thiên cố tình làm thế để có thêm người đi cùng để “bảo đảm sự an toàn” cho mình thôi. Cô đúng là thâm thật, ít ra cũng phải nghĩ cho họ chứ??

Điểm đến đầu tiên của cả nhóm là sở thú Minh Thanh, đây là sở thú thuộc quyền sở hữu của Minh thị - gia đình của Minh Hạo Thần. Vừa bước vào cổng là y như rằng mười người bị thu hút ngay bởi.....đám động vật. Coi bộ đẹp quá cũng khổ, kaka (kêu khổ mà cười ghê quá vậy?).

- Aaaa!!!!

Đang đi xung quanh thì tiếng hét của Lục Vân Anh làm tất cả chú ý.

- Có chuyện gì vậy? - Tiêu Thiên Phong chớp thời cơ “anh hùng cứu mỹ nhân” nhào ra chỗ cô nàng.

- Nhện...con nhện....lấy ra giúp tớ...huhuuuu..... - Cô khóc nức lên chỉ thứ con vật đen xì đang ở trên vai mình.

“Ôi thôi xong...” - Tiêu Thiên Thiên méo xệch mặt nhìn anh hai đang tới sầm. Từ nhỏ Tiêu Thiên Phong đã bị mắc “dị ứng” với nhện, xem ra lần này anh cô không thoát khỏi rồi, ai bảo “yếu còn đòi ra gió” làm chi...!! =__=

-Aaaa!!!

Và thế là cả hai cùng ngất xỉu xuống. Còn con nhện thì bị ngã bất ngờ vội nhảy ra khỏi lưng Lục Vân Anh. Coi bộ hai người này còn khó coi hơn, rốt cuộc thì Minh Hạo Thần và Mộc Lý Nam phải vác hai cục nợ kia vào bệnh xá gần đây, thế là bây giờ cuộc vui còn có Tiêu Thiên Thiên, Hàn Tử Dương, Mạc Nhất Trung, Trịnh Mai Lan, Bách Tuyết Nghiên và Trung Cảnh. Mới đi đã ‘chết’ những bốn người, chắc cái sở thú này bị “nguyên rủa” rồi.

Tiêu Thiên Thiên chán nản chép miệng.

- Hay tui mình đi công viên?

- Ừm, nghe có vẻ vui! - Những người còn lại trừ Hàn Tử Dương đều tán thành.

Quyết định, cả nhóm sáu người cùng sải bước đến công viên giải trí Bách Trung, đây là công viên thuộc quản lý của Bách gia và Trung gia, gia thế nhà ai thì chắc mọi người biết rồi.

Đang định bước vào cổng thì đồng loạt tiếng chuông điện thoại reo lên.

-Alo? - Không sai, đây là tiếng chuông của bốn người trừ Hàn Tử Dương và Tiêu Thiên Thiên.

Sau vài phút, Mạc Nhất Trung liền quay ra chỗ cô cười khi.

-Bệnh viện nhà tớ đang có ca mổ gấp, tớ phải về ngay, xin lỗi nhé!

-À... Vậy cậu về nhanh lên! - Cô lo lắng.

- Cảm ơn cậu.

Bóng dáng Nhất Trung vừa mất hút thì Trịnh Mai Lan cùng Trung Cảnh đi tới gần đầu.

- À...tui tớ là thành viên hội học sinh, mà hiện giờ ở đó đang gặp chút vấn đề.....

- Tớ hiểu mà! - Cô mỉm cười.

- Cảm ơn cậu. - Chạy mất hút.

Lần này con mồi Bách Tuyết Nghiên thôi, Tiêu Thiên Thiên đang cầu trời khẩn phạt cô ấy đừng nói gì.

- à..Thiên Thiên, Tử Dương...tớ...tớ có lịch chụp bắt ngờ nên.....

- Tớ...Tớ hiểu...- Tiêu Thiên Thiên khóc không ra nước mắt.

- Tớ xin lỗi nha!

Và bây giờ..... chỉ còn mình cô với “cô bạn” mà cô muốn tránh mặt nhất. Hix...sao ông trời lại nỡ trêu đùa cô vậy chứ?

Hàn Tử Dương nhếch môi, từ từ bước đến cạnh Tiêu Thiên Thiên, cười dịu dàng.

- Dù sao cũng chỉ còn hai chúng ta, vậy cùng nhau đi chơi đi?

Nụ cười của cậu là cô bất ngờ nóng bừng hai má, tim đập nhanh khủng khiếp. Sao...sao thế này?? Không...Cô không thể bị đồng tính được!!

- À...thôi, mấy cậu ấy về rồi thì chúng ta nên..... - Tiêu Thiên Thiên đang có ý định chối khéo thì bất gặp ánh mắt lạnh như băng của Hàn Tử Dương, cô liền lập tức sửa lại - Haha....Hai người cũng được...

Hàn Tử Dương dẫn đôi lông mày vẽ hài lòng, cậu đi tới nắm tay cô kéo đi.

- Mình đi thôi.

Tiêu Thiên Thiên nuốt nước mắt vào bụng, hix....sao cô đen thế này cơ chứ? Lại còn đỏ mặt vì một “cô gái”, điều này.....điều này thật không thể chấp nhận được! Nhưng cảm xúc của cô....không phải dễ thay đổi....

8. Chương 8: Cậu Là Đồ Ngốc

Thật ra mấy độc giả tự logic mà xem, làm gì có chuyện tất cả bọn họ cùng gặp vấn đề được? Nhưng nếu như Hàn Tử Dương mà nhúng tay vào thì chẳng có gì là không thể đối với cậu. Tự nghĩ đi, một cô gái hổ báo như Vân Anh mà sợ nhện á? Hay chuyện Trung Cảnh và Trịnh Mai Lan là thành viên của Special mà lại tham gia hội học sinh thì có phải quá mâu thuẫn không? Còn Mạc Nhất Trung thì sao? Từ đó cách bệnh viện nhà cậu đến gần 100 km, về mổ kịp bằng niềm tin à? Cuối cùng là Bách Tuyết Nghiên, cô chưa từng xuất hiện trên tạp chí mà nói có lịch chụp. Nên chỉ có thể đưa ra kết luận, Tiêu Thiên Thiên đã bị “cô bạn” Hàn Tử Dương chơi cho một vỏ đau rồi. Nhưng mà cô cũng không phải là ngu, chỉ là cô không thể ngờ tới

thời. Thế là hiện tại cả hai người “phải” đi chơi cùng nhau. À không, hình như có một người bị bắt ép ấy chứ!

- Có muốn ăn kem không?

Hàn Tử Dương vẫn giữ nguyên gương mặt không cảm xúc, chỉ là trong giọng nói thì không còn lạnh như trước.

- Có! - Tiêu Thiên Thiên gật đầu như bả củi.

- Ừm, vậy cậu ngồi đây chờ tôi một lát.

- Ờ..ờ...

Cô khẽ thở phào nhìn theo bóng “cô bạn” đang khuất dần sau dòng người đông đúc. Tiêu Thiên Thiên trở mình dựa vật người ra thành ghế, vừa nhắm mắt lại thì hàng loạt hình ảnh gương mặt của Hàn Tử Dương hiện lên trong tâm trí cô.

- AAAA!!!! - Tiêu Thiên Thiên bất ngờ la ầm lên làm cho những người đi qua nhìn cô như sinh vật lạ, nhưng cô nào có để ý, cô cúi người xuống ôm đầu, thở hổn hển - Chuyện quái gì thế này? Sao mình lại nhớ đến cậu ấy cơ chứ? Tử Dương là con gái cơ mà...!! Ax...Tức chết mình rồi!!!

Đang tự kỉ một mình thì bỗng xung quanh cô xuất hiện một đám du côn đầu xanh đầu đỏ từ lúc nào. Một thằng lên tiếng giễu cợt.

- Em gái xinh, sao em lại ở đây một mình vậy? Bị bạn trai bỏ rồi sao?

- Hay em đi cùng bọn anh đi, bọn anh sẽ tử tế với cô em.

Và ngay sau đó là một tràng cười thật khả ố. Tiêu Thiên Thiên nghiêng răng.

- Bién!

- Ôi em gái, em thật nông nổi quá!

Một thằng đưa tay chạm vào má cô thì ngay lập tức Tiêu Thiên Thiên đứng dậy tung một cú đá mạnh vào mặt hắn, cô trừng mắt.

- Mấy người là cẩu hay sao mà không hiểu tôi nói gì?

Thằng vừa được cô cho ăn trọn cú đá “miễn phí” đó liền gằm lên.

- Con ranh, mày nghĩ mày là ai?

Hắn xông đến chỗ cô như con thú hoang. Tiêu Thiên Thiên cười nhạt, xoay người lại và.....

Bốp!

Một cú đá vòng giữa trán làm thằng đó bất tỉnh nhân sự.

- Mày...Mày đừng vội đắc ý! - Thằng tóc đỏ chồm tới, hắn vỗ tay vào nhau vài phát, lập tức từ đâu ra một loạt đám du côn khác. Thôi xong, đây là địa bàn của chúng, làm sao cô có thể một mình chống chọi được cái lũ này.

- Haha, chỉ đánh một đứa con gái mà cần đến gần trăm người thế này? Có lẽ các người “sên” quá đấy! - Tiêu Thiên Thiên vẫn cố tình dõ giọng mỉa mai lũ con đồ này, cơ mà cô nói cũng đúng sự thật ấy chứ nhỉ?

- Mày giỏi lắm, đừng trách bọn này khách khí! - Thằng đó đập tay thêm một phát, hơn trăm thằng đầu xanh đầu đỏ xông đến chỗ cô. Tiêu Thiên Thiên hơi cau mày, cô nhanh chóng luồn lách, đấm đá đầy điêu luyện

“Hừ, bọn này chỉ là mèo cào chó cắn thôi...Nhưng mà....đông quá...”

Cơ thể cô càng lúc càng dãn rời, mồ hôi ướt đầm, chân tay càng lúc càng trở nên chậm chạp, không kịp né những cú đánh của bọn côn đồ đó.

Viu!

Bốp bốp bốp!

Bỗng một bóng người lao vút đến, chỉ một cú đá xoay trên không đã làm cho hơn ba mươi tên ngã văng ra, còn va vào những tên khác là chúng chưa kịp la lên đã bất tỉnh tại chỗ.

- May quá....mình...được cứu rồi.....

Tiêu Thiên Thiên ngã khụy xuống thì một bàn tay đỡ lấy cô. Là một người con trai sao? Nhìn gương mặt có lẽ là bằng tuổi cô. Cậu ta vội bế cô lên và chạy vút đi khỏi địa bàn của chúng.

- Đồ ngốc! Cậu làm gì mà bị đánh te tua thế này?

Cậu ta cau mày, nhưng tay vẫn nhẹ nhàng băng lại các vết thương cho Tiêu Thiên Thiên. Hiện giờ cả hai đang ngồi bên bờ hồ gần khu công viên đó.

- Dè? Có phải tôi muốn đầu! - Cô nguýt dài, quay mặt đi chỗ khác. Bỗng nhận ra điều gì đó bất thường, cô giật mình - Á khoan! Cậu là ai??

- Này, cậu quên nhanh thế hả? Tôi là..... hớ...!! - Cậu trai đó định nói gì nhưng khi đưa tay lên đầu thì im bặt ngay.

- Là ai? - Tiêu Thiên Thiên cau mày, không lẽ gã này bị thần kinh à? Đến bản thân mình còn không biết.

- Ồ...thì....tôi....tôi là ân nhân của cậu, đi qua thấy cậu bị đánh nên đến cứu cậu, thế thôi!

Tiêu Thiên Thiên vừa nghe liền bật cười.

- Cái đó thì ai chả biết! Dù sao cũng cảm ơn cậu!

- Ồ...ừm....

- Mà tên cậu là gì? Tôi là Thiên Thiên.

- Tôi là Tử Du...

- Nghe giống con gái quá vậy?

- haha.....

Cậu gái cười, không nói được câu nào. Nói tên thật cho cô biết thì kế hoạch của cậu lộ ra hết à?

- Hầy....tiếc cho cậu quá, đẹp trai thế này mà tên con gái, có khi lại có người nghĩ cậu gay đấy!

“Cậu....là đồ ngốc”

9. Chương 9: Thay Đổi Đối Tượng Hẹn Hò

- Ừm...ừm...ừm.....

Tiêu Thiên Thiên trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn Tử Du cao giọng.

- Hay là thế này đi! Cậu cứu tôi, tôi sẽ mời cậu đi chơi hôm nay, ok?

- Hả? - Tử Du ngơ mặt một chút - Như vậy có được không?

- hehe, chuyện nhỏ ấy mà! - Cô phẩy tay, đứng phắt dậy rồi nắm lấy tay cậu kéo đi - Mình đi thôi!

- À...ờm...!!

Cả hai mãi mê vui đùa cùng nhau đến tận 7 giờ tối mà quên rằng một điều, thực sự đó không phải là mục đích cho chuyến đi chơi này của họ.

- Phù...Hôm nay vui quá đi mất! Cảm ơn cậu nhé!

Tiêu Thiên Thiên tu chai nước ừng ực rồi cười híp mắt với cậu bạn ngồi đối diện. Cậu nhoẻn miệng cười, đúng là lần đầu tiên trong đời cậu có thể vui vẻ được như thế. Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám lại gần cậu, mà có tiếp xúc thì toàn là mấy lời xu nịnh và tăng bốc đến ghê tởm, bởi vậy cậu khó mà có thể mở lòng được với ai. Nhưng cô gái này lại như một ánh dương ấm áp, không có chút gì là e sợ hay nịnh nọt cậu, một con người vô tư như thế này...thật may mắn khi cậu gặp được cô.

- Á.... Tử Dương!!!!

Cô bỗng la toáng đập bàn đứng dậy làm cậu giật bắn.

“Cô ấy...phát hiện ra rồi sao???”

- Tôi...Tôi xin lỗi!! Tôi phải ra chỗ ghế đó ngay! Thôi xong rồi, Tử Dương mà biết tôi đi với cậu đến giờ này mà không nói với cậu ấy một tiếng chắc đời tôi đi tong! - Tiêu Thiên Thiên vội vã chấp tay trước mặt cậu - Tôi phải đi ngay bây giờ! Đây là số điện thoại của tôi, rảnh thì gọi nhé! Tôi phải đi ngay đây! - Nói xong chuồn mất hút.

Cậu khẽ thở nhẹ nhõm, thì ra là cô ấy chưa phát hiện ra. Nhìn xuống mảnh giấy ghi số điện thoại trong tay, cậu bỗng giật người.

- Á thôi xong mình rồi!

Ngay lập tức “Tử Du” trả tiền nước rồi chạy vào một tiệm cắt tóc gần đây. Với mức “siêu soái” của cậu thì dư sức chưa đến 10 giây đã mua được một bộ tóc giả. Cậu nhanh chóng vừa chạy vừa hóa trang, tốc độ của cậu nhanh đến mức người đi đường còn không nghĩ cậu đang trang điểm mà không cần gương (bái phục). Đúng năm phút sau, Tử Du.....biến thành một cô gái đẹp mê hồn với gương mặt lạnh ngắt, không sai, đây chính là Hàn Tử Dương.

‘Có lẽ bây giờ kịp’ Cậu nghĩ thầm rồi nhanh chóng bắt taxi đến công viên.

Tiêu Thiên Thiên vừa chạy đến đã thấy Hàn Tử Dương ngồi trên đó, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, đưa ánh mắt vô cảm nhìn cô đang thở hổn hển trước mặt.

- Tớ...Tớ xin lỗi...Tớ.....

- Đủ rồi, về thôi.

Hàn Tử Dương lạnh lùng đi trước, giả thể chữ trong đầu cậu đang gào thét ầm ĩ ” Ôi trời ơi, cô ấy dễ thương quá!!!” (bó tay).

Thế nhưng điều đó lại làm cho Tiêu Thiên Thiên nghĩ “cô bạn” đang giận mình ghê gớm lắm, vội vã chạy đến trước cậu.

- Tớ không có cố ý bỏ đi đâu! Chỉ là....Chỉ là.....

Bộp!

- Tử...Tử Dương.....

Cô ngơ ngác nhìn cậu đang xoa đầu mình, đường môi cậu nhếch lên một đường cong, rõ ràng cậu đang mỉm cười hả? Có tin được không đây??

- Ngốc! Mình về thôi.

- Ô..... - Tiêu Thiên Thiên nóng bừng mặt, tim đập nhanh liên hồi, lại là cái cảm giác đáng ghét này! Rốt cuộc là sao vậy hả???

Hàn Tử Dương cố nhịn cười trước vẻ mặt của cô, hạ tay xuống rồi bỏ đi trước và kèm theo câu nói.

- Không về thì ở đó luôn đi.

- Hề?!!!! Quá đáng!! Chờ tớ với!!!!

“Lúc này, tớ không thể nói với cậu bí mật của tớ, hãy là.....bạn tốt nhé, cho đến khi, tớ khiến cho cậu thích tớ thật sự...” - Cậu khẽ cười với cô gái đang cười tít bên cạnh.

- Cậu để tớ chờ tận 4 giờ đồng hồ, cứ từ từ rồi tớ sẽ xử cậu... (chém gió hả cha?)

- Hàn Tử Dương!!! Cậu...Cậu chẳng tốt đẹp gì cả!!!!!!

10. Chương 10: Bắt Đầu Một Tuần Chơi Thả Ga

Khi Tiêu Thiên Thiên và Hàn Tử Dương về đến Special thì đã 8h hơn, trong ký túc xá, ai nấy cũng cười tùm tùm nhìn hai người đang bước vào.

- Ủa? Có chuyện gì vui vậy mọi người? - Cô nhìn cái không khí “mờ ám” này mà không khỏi rùng mình. Hàn Tử Dương chẳng nói chẳng rằng, cứ lạnh lùng đi lên lầu.

- Cậu ta chịu nói chưa? - Lục Vân Anh nhìn thấy cậu đi khuất rồi mới nhào ra chỗ cô sáng mắt hỏi.

- Nói gì?

- Thì là.....

Bốp!

Bỗng không biết từ đâu một quyển sách bay vút tới đập luôn vào đầu cô bạn. Lục Vân Anh tròn mắt nhìn Hàn Tử Dương đang phóng hàng ngàn tia sát khí về phía mình.

“Ặc, cậu ta là ma hả? Đứng đó hồi nào nè trời???” Nhỏ than thầm.

- Ủa? Quyển sách này ở đâu ra vậy? - Tiêu Thiên Thiên ngạc nhiên cúi xuống nhặt quyển sách vừa giáng một cú đau vào đầu cô bạn mà không hay biết - À Vân Anh, cậu muốn nói gì?

- À....à....ý....ý....ý....tớ.....tớ.....là....là....- Cô nàng ấp úng, chưa biết nói gì thì Tiêu Thiên Phong liền lên tiếng.

- Cô ấy muốn hỏi em là Tử Dương đã nói cho em biết kế hoạch của Special trong tuần này chưa?

- Kế hoạch á? Là gì vậy? - Cô quay ra chỗ ông anh sinh đôi - Em tưởng tuần này là học để....

- Máy cái bài thi vớ vẩn đấy em còn phải học à? Ở trường cũ em chơi suốt mà vẫn đứng đầu còn gì?

- À, ừ nhỉ...!!

Tiêu Thiên Thiên gãi đầu cười khi mà không hay biết rằng cả đám người đang thở phào nhẹ nhõm về một “vấn đề” nào đó mà “ai” cũng biết, à, trừ cô nàng ngốc nghếch kia thôi.

- Thế kế hoạch đi đâu? - Cô lên tiếng hỏi.

“Á..tụi mình chưa kịp chuẩn bị cho tình huống này....” - Cả lũ một lần nữa xanh lè mặt, chưa kịp nghĩ ra cái gì thì một giọng nói vang lên.

- Pháp, sáng mai 7h bay, lo mà ăn tối rồi đi ngủ đi. - Hàn Tử Dương đứng ở cầu thang từ lúc nào, lạnh lùng buông câu nói.

- Hả???? - Toàn tập chín người la toáng lên. Và nhận ngay được ánh mắt “trần ngập” hàn khí, ai nấy cũng biết điều mà im bặt, không dám hé lời nào (t/g: *lạnh gáy*).

Sáng hôm sau.....

6h....

- Tiểu quỷ, dậy nhanh lên, không thì không kịp giờ ra sân bay đấy!!!! - Tiêu Thiên Phong hét ầm ĩ mà cô em gái “dễ thương” của cậu vẫn cứng đầu không chịu nghe, thậm chí còn “ban tặng” cậu một cú đá rõ đau.

- Lượn ra dùm đi, năm phút nữa thôi!!! - Cô vùi đầu vào chăn.

- Em..... - Tiêu Thiên Phong tức đến đen xì mặt, bất chợt như nghĩ ra cái gì đó, cậu cười nham nhở đi đến nói nhẹ vào tai cô - Tử Dương đang đi vào phòng em này!

- CÁI GÌ????

Cô la ồm lên, bật dậy như cái lò xo, chạy nhanh vào WC, nhưng lại trượt chân và....RẦM!

- Á ĐAU QUÁ!!!!

Tiêu Thiên Phong ngán ngẩm nhìn cô em gái, thầm nghĩ “Cậu ta làm cái gì mà Tiểu quý lại có thể hoảng đến thế không biết?”

.....

Tại sân bay: : :

- Ủa? Cậu sao vậy Thiên Thiên? Trán cậu thâm tím thế này? - Tuyết Nghiên lo lắng nhìn cô.

- À...à...mình bị ngã thôi. - Cô cười gượng, sao mà dám nói vì sợ Hàn Tử Dương chứ! Cô khẽ liếc qua ông anh, bắn hàng ngàn viên đạn với hàm ý “Từ từ rồi em xử lí anh!”

Tiêu Thiên Phong đang đứng nói chuyện với Minh Hạo Thần và Mộc Lý Nam, bất ngờ cậu thấy một luồng điện xẹt qua người.

- Này, sao vậy? - Mộc Lý Nam hươ tay trước mắt cậu.

- À...Không...Không có gì.

Cậu cười cười, nhìn qua Hàn Tử Dương thì thấy cậu đang nhìn mình với ánh mắt lạnh lẽo như muốn nói “Ngu ngốc”.

“Hai người này...Làm ơn tha cho tôi đi!!!” Tiêu Thiên Phong than thầm, khóc không ra nước mắt, xem ra cậu chẳng thể bình yên được rồi.

11. Chương 11: Phiền Toái Trên Máy Bay (1)

Đúng 7h, cả đám đã yên vị trên máy bay riêng của nhà Mộc Lý Nam. Coi bộ trong Special toàn là cậu chiều cô ảm thôi nhỉ?? Máy bay này có kết cấu rất đặc biệt, nó giống như một cái nhà trọ mini, có 5 phòng, mỗi phòng dành cho hai người vô cùng đầy đủ và tiện nghi nha!

- Xem nào....Trung Cảnh cùng phòng với Hạo Thần, Lý Nam với Nhất Trung, Tiểu Nghiên với Tiểu Lan..... - Lục Vân Anh nhìn sơ lượt rồi đưa ra kết luận - ok, tớ sẽ cùng phòng với Tiểu Thiên, Tử Dương cùng phòng với Thiên Ph.....

- Ế...Không được!!! - Tiêu Thiên Thiên vội nhào ra phản đối kịch liệt.

- Vì sao vậy? - Cả đám quay ra trừ Hàn Tử Dương.

- Tử Dương là con gái, sao có thể chung phòng với một thằng đực rửa được chứ? Mà đây lại là anh tớ nữa chứ! Là anh tớ, Tiêu Thiên Phong đấy!!!! - Cô chỉ thẳng ông anh đang ngệt mặt ra “Em nói vậy là ý gì hả???”

- Có sao chứ, Tử Dương là - Trung Cảnh định lên tiếng, ngay lập tức nhận ngay ánh mắt lạnh lẽo của ai đó liền im bất ngay.

- Thế thì làm sao hả? - Cô dẫn đo.

Cả đám thở dài thườn thượt nhìn Hàn Tử Dương đang thích thú đưa mắt về phía Tiêu Thiên Thiên.

“Đến lúc này rồi sao mà không chịu nói luôn đi, còn làm bộ thần thần bí bí” - Cùng chung một suy nghĩ.

- A!!! Nghĩ ra rồi!!! - Cô hớn hở reo lên.

- Là gì?

- Để Tử Dương với Tiểu Anh chung phòng đi, tớ với Thiên Phong là anh em nên không sao hết!

Cả lũ gật gù, ý kiến này có vẻ khả quan, nhưng mà.....cái hàn khí của Hàn Tử Dương đang tỏa ra nồng nặc thế kia thì chẳng ai dám hó hé câu nào.

- Lục Vân Anh, cậu chung phòng với Tiêu Thiên Phong. Tiêu Thiên Thiên, cậu chung phòng với tớ. - Cậu lạnh lùng buông câu rồi đi thẳng về phòng, ai nấy đều thở dài ngao ngán, và họ đang đưa tay che lại hai tai của mình để tránh làm phiền bệnh viện của Mạc Nhất Trung.

- HÀN TỬ DƯƠNG!!!! CẬU MUỐN CHẾT HẢ??? - Biết ngay mà. =_="

Cuối cùng, Tiêu Thiên Thiên cũng phải chịu đầu hàng vì bá khí của đại boss, nhưng cô cũng đã ngẫm cảnh cáo ông anh sinh đôi, dám làm gì Tiểu Anh của cô thì cứ chuẩn bị tinh thần bị cô tổng vào đội của “bác Vương đẹp trai”, hừ! Dĩ nhiên Tiêu Thiên Phong cũng đâu phải ngu dần, cậu đâu dám đắc tội với cô em gái quý sứt này.

Và thế là....bắt đầu rắc rối trên máy bay, hai nhân vật chính của chúng ta một lần nữa lại chung phòng.

—— Ta là tuyến phân cách thời gian, muốn đi qua phải đưa tiền, 10 triệu một người, hú yê hú yê!!!——

- Tử Dương....không....không phải chỗ đó.....bên trên....bên trên chút nữa....

- Chỗ này à?

- Không phải...bên trên...một chút nữa.....sâu vào chút nữa....

- Đây à??

- Không...không phải.....aaaaaa!!!!

Tiếng kêu thảm thiết làm mấy người bên không khỏi rùng mình, hai...hai cái người này làm cái gì vậy không biết?? Và cuối cùng là tiếng la ầm ĩ của Tiêu Thiên Thiên kết thúc mớ suy nghĩ “đen tối” đó.

- Hàn Tử Dương, có mỗi việc kéo chân tớ lại thôi mà cũng làm không ra trò hả???

- Cậu đừng có đòi hỏi, tớ không phải là Mạc Nhất Trung!

Cả tám người thở dài ngao ngán, thì ra chỉ là Hàn Tử Dương kéo Tiêu Thiên Thiên đang bị kẹt chân lại trong góc tủ toilet, hầy, lại làm họ liên tưởng đến mấy thứ có hơi vớ vẩn (quá vớ vẩn), hiếm khi thấy Đại Boss dễ nổi nóng như vậy, thật mong nhanh chóng thoát khỏi cái cảnh hàng giờ phải nghe tiếng la ầm ĩ của cô nàng mới đến. Nhưng mà phải mất đến hai ngày mới đến được Pháp, xem ra cái máy bay này chẳng còn được nguyên vẹn khi nó hạ cánh đâu.

12. Chương 12: Phiền Toái Trên Máy Bay (2)

Cốc cốc cốc!

- Ê Thiên Thiên, Tử Dương...!!! Hai người có định ra ăn trưa không? - Mạc Nhất Trung gõ liên hồi vào cửa, và bất ngờ một tiếng hét vang lên làm cậu xém ngã ngựa.

- AAAAAAA!!!!!!

Cậu cười khổ, lại là tiếng của nàng nhị tiểu thư của Tiêu gia đây mà, coi bộ hét là sở trường của nàng. Khoảng tầm hai phút sau cánh cửa mới được mở, Hàn Tử Dương thản nhiên đi ra, còn theo sau là Tiêu Thiên Thiên đang cau cau có có, chứng tỏ cô đang bức tức vụ gì đó, cả cơ thể tỏa ra mùi sát khí nồng nặc. Mạc Nhất Trung nuốt nước bọt, lập tức chuẩn bị xuống khoang ăn. Mỗi khi cô nàng này mà nổi nóng là y rằng có chuyện, tốt nhất nên tránh cho xa không thì tổn thọ, lại được đi châu cù tổ sớm. Mà cậu cũng nhanh chóng đoán ra vấn đề khi nhìn căn phòng toàn là bài bạc, chắc chơi thua ấy mà.

——Trong khoang ăn——

Hàn Tử Dương vừa đưa đĩa vào đĩa thức ăn nào là y như rằng Tiêu Thiên Thiên chặn đĩa của cậu với điệu cười đắc ý, bữa ăn trưa đó liên tục toàn tiếng đập đĩa keng keng.

- Ê..Tiêu Thiên lại có vấn đề với đại boss rồi à? - Bách Tuyết Nghiên ngán ngẩm nhìn “cuộc chiến trên bàn ăn” rồi quay ra nói nhỏ với Lục Vân Anh.

- Haha, để ý làm gì, hai người đó thì.....- Nhỏ cười khỏ, cố tình bỏ lửng câu như ám chỉ một thứ rất “kinh khủng”.

- Lát đi lấy đồ ăn vặt vậy, coi bộ chẳng còn được ăn no nữa rồi. - Trịnh Mai Lan chen vào nói thêm. Cả ba đứa gật gù với nhau tán thưởng, còn chỗ mấy tên con trai thì cũng chẳng khác gì, chán nản ngồi đó cho đến khi “chiến tranh kết thúc, thế giới hòa bình” thì mới dám bỏ về phòng.

——Ta là phân cách thời gian——— :v :v

Tiêu Thiên Thiên thì nằm bò ra giường đọc truyện, cô mang hẳn thêm một vali toàn chứa một đồng truyện tranh để giết thời gian. Còn Hàn Tử Dương thì lại ngồi gõ tay liên tục trên bàn phím máy tính.

- Ê! Tử Dương!!! - Cô dài giọng.

Cậu nghe cô gọi thì có chút lạnh gáy, quay xuống thì thấy Tiêu Thiên Thiên đang bò vào lòng mình, rúc như một con mèo con.

- Cậu....cậu làm cái gì vậy?? - Hàn Tử Dương nhất thời kích động, không kịp phản ứng.

- Cậu....có mùi.....giống cậu ấy quá.....cậu là con gái thiệt hả? - Tiêu Thiên Thiên đưa gương mặt đỏ ửng lên nhìn người đối diện. Hàn Tử Dương nhú mày.

- Ai?

- Tử....Du.....

Bùm!

Cậu giật mình như núi lửa phun trào.

- Vừa nãy...cậu...cậu uống phải cái gì không?

- Nhất...Nhất Trung....dưa.....đúng rồi.....cho tớ nước dưa.....

“Chết tiệt, tên đó chắc lại bỏ loại thuốc kích thích mạnh rồi!” - Hàn Tử Dương nghiêng răng kèn kẹt, cậu đang bắt đầu thấy khó xử trong cái tình huống này rồi.

- Hix....Tử....Du....cậu....cậu chẳng thèm liên lạc với tớ gì cả.....Tớ...muốn.....muốn..... _ Tiêu Thiên Thiên vươn người đưa sát mặt mình vào mặt cậu, cậu cũng cùng đó mà đỏ lử mặt lên. “Cô ấy muốn nói gì vậy?”

Bỗng nhiên, tay cậu vô thức đưa lên đầu, kéo mớ tóc giả xuống, hiện lên gương mặt tuần tú đậm chất “soái ca”. Hàn Tử Dương cứ thế mà ôm lấy Tiêu Thiên Thiên, kéo cô lên sát mặt mình.

- Cậu muốn nói gì với tớ? - Cậu mỉm cười dịu dàng.

- Cậu....rất....đáng...ghét....- Cô nắc cục như người say rượu.

- Hả?

- Ynhư....là...Tử....Dương....ấy.....cậu.....ấy....chẳng....bao....giờ....chịu....gọi....tên...tớ....hắc...hắc....

“Sao nghe như đang nói xấu ‘mình’ vậy?”=__=

- Nhưng mà..... tớ....lại...rất...thích...tính thẳng thắn.....của...cậu ấy.....cậu....cậu....ấy....là...người tốt.....luôn...nghĩ....cho người khác.....như...Tử....Du.....

Sau câu nói đó, Hàn Tử Dương đứng hình tại chỗ.

- Êy!!!! Cậu có nghe tớ không đó.....Tử....Du!!!

Cậu không nói gì, kéo Tiêu Thiên Thiên lên, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô, cô thì có biết cái gì đâu, tưởng là kẹo và vô tư đáp lại, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn cả cậu khiến cậu có chút giật mình.

Vừa bỏ ra thì đã thấy Tiêu Thiên Thiên ngủ ngon ngoan như mèo con trên lòng mình, Hàn Tử Dương khẽ cười, đưa tay vuốt nhẹ vào mái tóc cô.

- Ngủ ngon nhé, Thiên Thiên.

Giờ của Thần Chém Gió: Xin nói thêm, lịch ra truyện sẽ là hai ngày một chương, không cụ thể thời gian.
^^

13. Chương 13: Cuộc Vui Chơi Bắt Đầu

Cốc cốc cốc!

Lại tiếng gõ cửa, Lục Vân Anh khá ngán ngẩm với cái cảnh đến xuống sân bay rồi mà hai con người trong kia vẫn ngáy o o.

1 giây trôi qua....

Cô đứng gõ cộp cộp đôi chân.

2 giây trôi qua....

Vẫn im re không động tĩnh.

3 giây vừa sát nút....

- HAI CON RỪA KIA! CÓ CHỊU DẬY KHÔNG? ĐẾN PHÁP RỒI!!!

À xin thông báo, vừa đáp xuống sân bay, chiếc máy bay này phải đem đi sửa gấp động cơ loa vì trong hai ngày nó phải chịu tần số âm thanh quá mức a! ==

-Oáp

- Tiêu Thiên Thiên làm một hơi rõ dài, bộ dạng uể oải chưa từng thấy. Làm bộ, làm bộ đó!!! Thiệt oan uổng, tại sao mớ đồ linh kinh này phải để ông anh sinh đôi cực nhọc thế kia? Trong khi cô còn khỏe gấp đôi a! Còn nữa, Mạc Nhất Trung phải chịu cực ghê gồm hơn, vác 8 cái vali của mấy cô gái và Hàn Tử Dương, trông cậu nhếch nhếch thê thảm chưa từng thấy. Oho, ai bảo dám chơi xấu đại boss, có mà là oan Thị Mầu ấy!

May mắn a, chưa đầy 10 phút đã đến được khách sạn, Mạc Nhất Trung và Tiêu Thiên Phong thoát cảnh “nô lệ”, hai người hớn hở với cái mặt phè phởn cấp MAX luôn!

Vụ đặt phòng là do Bách Tuyết Nghiên lo liệu, nhỏ ra chỗ quầy tiếp tân, bỏ lô ba la một hồi rồi quay lại với cái mặt chán nản rồi đưa ra năm cái chìa khóa.

- Họ nhờ cho thuê mất năm phòng rồi, còn năm phòng thôi.

Ô mai, ông trời thật biết trêu người. Ê ê, ông trời không có liên quan à nha, cái “ý tưởng điên rồ” này là do con bé tác giả vĩ đại sáng tác đó, ồ hô hô hô >V<>

Tiêu Thiên Thiên trừng mắt, kéo đầu Thần Chém xuống.

- Có sửa lại kịch bản cho chụy không???

- AAA!!! Em nhớ viết, như vua ban chỉ ấy, mà chỉ vua ban thì không thể thu hồi a!! - Nói xong chuẩn lẹ. Nữ chính tức xì khói. Ôi ôi bà chị, lẹ đề rồi, mau về với đám nhân vật đang mắt tròn mắt dẹt kia dùm em!!!!

- Như cũ. - Hàn Tử Dương kết luận một câu nhạt toẹt rồi, lấy đại một chiếc chìa khóa trong tay Bách Tuyết Nghiên rồi lôi Tiêu Thiên Thiên xênh xệch lên tầng mặc cho cô đang đần cái mặt ra. Dĩ nhiên cậu cũng không quên nói.

- Mạc Nhất Trung, lát mang đồ lên, tầng 7 phòng 303.

OHM!!!

Anh chàng đen xì mặt như cục than, là...là tầng 7 đó, không đùa được đâu! Ôi anh trót dại, lần sau thế có đánh chết anh cũng không dám động vào “người của đại boss”. Cả đám thảm thương cho Mạc Nhất Trung, đây quả là bài học ngấm vào xương máu rồi...

——Ta là tuyến phân cách thời gian——

Sau khi cất đồ đạc xong xuôi, cả đám tập trung ở cửa ra vào của khách sạn. Tiêu Thiên Thiên mặc một chiếc áo phong ngắn đen, cổ rộng để lộ phần xương quai ở cổ, quần jean đen nốt, giày thể thao trắng, tóc cột cao, mũi lưỡi trai màu đen đội lệch, trông cô năng động hẳn lên. Vừa lúc đó, Tử Dương bước ra. Cậu vẫn là mái tóc “giả” vàng kim buông xõa, bộ đồ nam đen từ trên xuống dưới, đi giày thể thao trắng, gương mặt lạnh lùng toát lên vẻ bí ẩn đến quyến rũ mê người làm cả lũ phải tròn mắt ra mà nhìn.

- Nè nè, Tiêu Thiên và Tử Dương mặc đồ đôi à??? - Trịnh Mai Lan ghé sát tai Lục Vân Anh thì thầm.

- Ô hô, không ngờ họ “tiến triển” nhanh thế! - Cô bạn cười đều.

- Nè nè, tớ không điếc nha! Nói gì đó???!!

Bất thành lời, Tiêu Thiên Thiên xuất hiện ngay đằng sau hai cô nàng làm cả hai giật thót la thê trời thê đất.

- Có...có gì đâu...- Lục Vân Anh hoảng hồn lắp bắp.

- Nghe cho rõ vào, Hàn Tử Dương là CON GÁI, rõ chứ??? - Cô trừng mắt, nhìn hiện giờ chẳng khác nào quỷ Satan hiện hình. Cả hai nuốt nước bọt cái ực, liếc qua Hàn Tử Dương thì thấy cậu đang nhìn với ánh mắt chứa đầy hàn khí, lập tức cả hai gật đầu lia lịa như bổ củi.

- Rõ...rõ rồi...

- Á hahahaha....Nhìn hai cậu hài quá!!!! - Tiêu Thiên Thiên bỗng lăn ra cười sằng sặc như điên làm cả bọn ngớ mặt.

- Ê...Cậu là người đa nhân cách à?

— Đây...các cậu!!!

Bách Tuyết Nghiên hồ hởi chạy đến đám ba nàng, lôi ra một bức ảnh.

- Chúng ta đến tháp Eiffel đề!!!!

- Triển luôn!!!!

Cả đám sáng mắt hò reo rồi phóng đi như một cơn lốc, để lại sáu chàng cứ đứng đực với nhau một hồi rồi chạy theo.

- Ê ê!!!! Chờ tụi này với!!!!

Eiffel chắc là ai cũng biết nên khỏi giới thiệu nha :3

- Woa!!!! Tuyết vui!!!

- Ôi, cứ như tớ được nhìn thấy cả thế giới đấy!

- I am king of the world!!!!

- Hú ú ú ú.....!!!!

Cả bốn cô gái không ngừng hú hét như điên, chẳng để ý gì đến mấy người xung quanh đang nhìn họ như sinh vật lạ. Mấy anh chàng khẽ lắc đầu bó tay.

- Ê Tử Dương, cậu không định nói cho Thiên Thiên việc đó à? - Minh Hạo Thần quay sang hỏi. Hàn Tử Dương không nói gì, im lặng một hồi, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái mặc đồ đen giống mình đang cười tươi như ánh nắng. Trong đầu cậu bỗng lóe lên một ý tưởng, ngay lập tức cậu kéo Mạc Nhất Trung đi, mặc cho anh chàng đang la hét í ới, để lại đám đảng sau đang ngơ ngác con nai vàng chẳng hiểu mô tê gì hết.

14. Chương 14: Tử Du Xuất Hiện

Bí mật thứ nhất:Tóc của Hàn Tử Dương thật ra là màu xanh dương nhạt, hehe.

Tại wc nam: : : :

- Này, cậu định làm cái trò gì vậy?? - Mạc Nhất Trung cứ ngơ cái mặt ra nhìn Hàn Tử Dương đang xả nước ào ào rồi hất lên mặt liên tục. Xong, cậu lôi mớ tóc giả ra ném cho anh chàng rồi cất giọng lạnh lùng.

- Đưa áo khoác, tớ mượn.

- Hả?

Hàn Tử Dương không giải thích, vẫn là ánh mắt lạnh nhạt vô cảm. Mạc Nhất Trung nuốt nước bọt, vội vàng cởi áo khoác đưa cho cậu.

- Tớ biết rồi, đừng có nhìn tớ kiểu đó.

Cậu gạt đầu hài lòng, cầm lấy cái áo buộc hai tay áo ngang hông, đội chiếc mũ lưỡi trai lên, thật sự nhìn bây giờ không phải là một Hàn Tử Dương lạnh lùng thường ngày mà giống một play boy chính cống. Mạc Nhất Trung tròn dẹt mắt nhìn Hàn Tử Dương, cậu chỉ buông câu nhạt nhạt.

- Thiên Thiên có hỏi gì về “Hàn Tử Dương” thì nói “cô ấy” cảm thấy mệt nên về khách sạn trước, nói vớ vẩn gì khác thì cứ xác định.

Giọng nói đầy bá đạo truyền đến tai người đối diện làm anh chàng cứng họng, chỉ biết gạt đầu như bỏ củi. Hàn Tử Dương lạnh lùng bỏ ra ngoài, Mạc Nhất Trung tỏ vẻ đi theo, trong đầu không ngừng thắc mắc “Cậu ta có phải là ‘Hàn Tử Dương’ không vậy???”

- Đoán xem ai?

Đang ngồi mút rột rột hộp sữa, bỗng hai bàn tay che hai mắt Tiêu Thiên Thiên lại, cùng vang lên giọng nói tinh nghịch trên đầu làm cô hơi giật thót người.

“Ai nhĩ ai nhĩ??? Tử Dương hả? Không thể nào.....cậu ấy chẳng bao giờ làm mấy cái trò con nít này!! mà khoan...mùi nước hoa này.....”

- Tử Du?? - Cái này là cô vô thức nói thôi a, đây là phản xạ không có điều kiện.

- Bingo!! - Cậu bỏ tay ra cười tươi nhìn cô. Tiêu Thiên Thiên ngệt mặt ra, bộ dạng cô lúc này rất chi là tức cười. Miệng há rõ to, mắt tròn vo như mắtếch, cái ống hút vẫn còn ở trong miệng.

- Nè...Gặp tớ thì có cần phải tỏ vẻ như thế không? - Cậu bật cười, búng nhẹ vào cái mũi nhỏ xinh của cô.

1 giây.....

Vẫn đơ.

2 giây....

Đang sửa chữa dây giác quan.

3 giây.....

Sực tỉnh.

Và.....

- AAAAAAA!!!!

Bùm bùm bùm!!

“Xin báo cáo, bộ phận loa của tháp đang phải sửa gấp vì chịu tần số âm thanh quá cao, nguyên nhân chưa rõ”.

Ồi ôi, thế là xong!

- Cậu...cậu ta....là....Hàn Tử Dương??? - Minh Hạo Thần suýt sái quai hàm.

- Trời ơi...cậu ấy cười???? - Lục Vân Anh đang sắp rút hai con mắt cho Tiêu Thiên Phong vội đưa tay ra “hứng”.

Dạ thưa mấy chú thím, là hàng thật ạ, đại boss Special của mấy chú thím đó!!!!

- Hảảảảả???? - Cả đám hét lên banh trời, đúng khó tin với họ a!!!

Chỗ Tiêu Thiên Thiên....

- Sao...sao cậu...lại...ở...ở...đây???? - Cô lấp ba lấp bắp, giọng nói kinh ngạc vô phần.

- À...tớ đi tham quan cùng lớp, tình cờ gặp cậu ở đây. - Hàn Tử Dương cười cười, chém bừa cái lí do. Thôi, cho em xin, cái lí do quá “củ chuối”, trừ lớp Special “quái dị” này ra thì đời nào có lớp lại đi “chơi” vào đầu năm học hả???

- Ồ...Vui ghê nha! - Cô cười theo. Ôi em lạy chị, thế mà cũng tin!!

- A!! - Như nhớ ra chuyện gì, cô liền kéo cậu đến chỗ đám bạn đang đứng đờ từ nãy giờ - Hey! Các cậu, đây là bạn mới của tớ, cậu ấy tên Tử Du. - Quay sang cậu- Đây là mấy bạn cùng lớp với tớ.

- Hí hí hí ... - cả lũ cười khúc khích nhìn cậu bạn - “Tử Du” cơ đấy!! - Cố tình dài giọng.

- Chào các cậu, tớ là Tử Du. - Cậu mỉm cười.

Ặc ặc ặc....

Cả lũ hóa đá!

- Ồi ời, cái ánh sáng chói quá!!!

- Hình như tớ thấy hoa hồng xung quanh cậu ấy...!!!

- Ếc...ánh hào quang của một play boy!!!

- Hay không phải là Tử Dương, là một tên mạo danh???? (xuyên tạc sự thật ==)

- Chắc chắn là thế rồi!!!!

Xì xầm xì xầm....

Tiêu Thiên Thiên cau mày nhìn đám bạn cứ thậm thà thậm thụt, chốc chốc lại liếc Tử Du vài cái.

- Nè, các cậu bàn tán cái gì thế? Mà Tử Dương đâu?

Cả đám giật thót, nhìn qua thấy ánh mắt cậu đang tỏa ra hàn khí khủng khiếp dù cậu ấy đang cười,

“Ừc...đúng là Tử Dương rồi”

- À...à...cậu ấy nói cảm thấy mệt nên về trước rồi. - Mạc Nhất Trung vội vàng lên tiếng như theo kế hoạch.

- Oài, chán thế! - Cô thở dài.

Hàn Tử Dương xẹt qua tia ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại hình thái cũ, cậu cười.

- Cho tớ “mượn” Thiên Thiên của các cậu chút nhé?

- Hả? - Cả đám cùng cô ngơ mắt ra chẳng hiểu gì hết.

Cậu khẽ cười, nắm lấy tay cô rồi kéo cô đi.

Ohm!!!! Đại boss của họ chơi ăn mảnh kìa!!! Bất công a!!!!

Dạo này Thần Chém phải “dùi mài kinh sử”, chuẩn bị “vũ khí” cho kì thi địa ngục, không cẩn thận là chết như chơi, hôm nay cố đăng 2 chap rồi tạm ngưng, thi xong thì Thần Chém viết tiếp, mong các độc giả thông cảm *cúi đầu cúi đầu*

15. Chương 15: Rình Mò

Cả đám tám người cứ trơ mắt nhìn hai người kia chạy vút, chỉ còn lại một làn bụi trắng tinh khiến họ không nói lên lời.

- Tử Dương...cậu ấy chịu lộ mặt???

- Mà sao lại là Tử Du?

- Lấy tên em gái cậu ấy à?

- Ôi trời ơi.....

- Rốt cuộc là thế nào???

Cả lũ cùng chung một suy nghĩ, cùng chung một thắc mắc chẳng ra đầu vào với đầu.

- Haizzz - Tiêu Thiên Phong làm một hơi rõ dài chán nản - Tử Dương là vị hôn thê của Tiểu Quỷ.

Lời vừa phát ra, cậu không ngờ rằng nó có sức ảnh hưởng đến hòa bình thế giới thế nào. À vâng, cả lũ lại hét banh trời, những người xung quanh vì quá choáng phải đưa vào bệnh viện gấp, và e rằng các bệnh viện ở Pháp sẽ phải chịu “quá tải”.

- Nhanh!!! Nhanh theo dõi nhanh!!!! - Lục Vân Anh la lên và kéo cả lũ chạy theo hai con người kia. Trời ạ, bó tay với mấy người này, để họ riêng tư tý coi, không thì lát nữa anh Tử Dương cho mấy người một trận ra hồn đấy!!!!!! =_=”

À, nếu nói về hai nhân vật chính của chúng ta thì đã yên vị trong nhà hát cùng với lũ “gián điệp” che mũ đen lụp xụp ngay đằng sau.

Tiếng nhạc du dương vang khắp căn phòng, bản giao hưởng này êm tai đến mức nàng Tiêu Thiên Thiên đã ngủ gật từ lúc nào. Hàn Tử Dương khẽ cười, cậu để đầu cô nghiêng về phía vai mình luôn, cô thì tưởng cái gối mềm mềm thế nên là.....ngủ ngon lành như chó con (hehe).

- Wòà!!! - Cả đám đằng sau khẽ trầm trồ.

- Chụp...chụp nhanh!!! - Minh Hạo Thần kéo kéo Trung Cảnh.

- Tổ biết rồi!

Tách! Bắt đầu một bức ảnh lưu giữ kỷ niệm, Cả đám tiểu quỷ nhìn nhau cười gian rồi mắt lóe sáng nhìn cặp đôi đằng trước. Trò này vui đây.

Kết thúc bản nhạc nhưng không thấy dấu hiệu Tiêu Thiên Thiên tỉnh dậy, Hàn Tử Dương khẽ cười thầm, cậu nhẹ nhàng bế cô ra khỏi nhà hát mặc cho bao nhiêu người đang nhìn cả hai đầy bất ngờ.

- Chụp tiếp đi!! - Lục Vân Anh dùng những cái móng tay dài ngoằng “hành hạ” cả cánh tay của Tiêu Thiên Phong.

- Á đau! Tổ không phải Trung Cảnh!!

Tách! - Lại thêm một bức hình “bá đạo” nữa.

Hàn Tử Dương đặt cô nằm lên cái ghế đá trong công viên gần đấy, cậu ngồi xuống và để đầu cô nằm lên đùi mình.

- Ừm...ừm....

Tiêu Thiên Thiên khẽ tựa người, nhưng cô không tỉnh dậy mà là xoay người về phía cậu làm Hàn Tử Dương có chút giật mình. Cô phả từng hơi nóng vào người cậu, đôi mắt lim dim phía trong dài mi cong vút, đôi môi nhỏ nhắn chốc chốc lại nhả vào một chút. Bất giác Tử Dương đưa tay chạm nhẹ vào má cô, và từ từ cúi xuống.

- Woa!!!! Ngủ ngon dzữ!!!

Bất ngờ Tiêu Thiên Thiên ngồi phắt dậy, vươn vai một cái đến kêu cột sống làm cậu suýt té nào.

- Oái!! Tử Du!!! - Và sau cái “tư thế” kì cục đó là cái gương mặt với biểu hiện há hốc mồm khi nhìn lại đằng sau.

- Cậu dậy rồi à? - Cậu khẽ cười, nhưng trong đầu cậu đang nguyên rửa con bé tác giả liên hồi a! Hix....ta đâu có tội tình chi....

- Tớ...tớ xin lỗi.....Lại ngủ giữa chừng.....- Cô gãi đầu xấu hổ, ax, sao cô có thể bất cẩn thế chứ???

- À...không sao.- Hàn Tử Dương mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ đầu Tiêu Thiên Thiên làm cô bất giác đỏ bừng mặt. Khoan...cô bỗng giật người.

“Bàn tay này....chẳng phải là.....”

Tiêu Thiên Thiên ngẩng mặt lên, nụ cười ấm áp kia khiến cô chỉ nghĩ đến một người.

- Tử....Tử Dương....

- Hả???

Cô bỗng nhiên buột miệng và hiện ngay trước mặt cô là gương mặt kinh ngạc của Tử Du.

- À..à....không...không có gì..... - Tiêu Thiên Thiên cười cười cho qua chuyện nhưng cái mặt cô đang hoảng chưa từng thấy - Cũng...cũng muộn rồi....Tớ....tớ về trước..... - Nói xong cô giơ phóng thẳng, để cho Hàn Tử Dương đứng ngây ngốc ra một chỗ. Cậu ngồi phịch xuống, cúi đầu, hai tay vò tóc liên hồi.

- Cô ấy...nhớ đến mình??? Dễ thương quá....

Và đâu đó tiếng kêu tách tách từ chiếc máy ảnh vang lên.

16. Chương 16: Bí Mật Bại Lộ

- Ôi trời ơi.....nếu cậu ấy biết Tử Dương là con gái thì...thì...thì chắc cậu ấy....sẽ nghĩ mình là đồng tính mất!!!! AAAA....rõ ràng mình không có thể!!!!!!

À vâng, nếu đi vào một công viên cách công viên ở chap 15 vừa rồi không xa, chúng ta sẽ bắt gặp ngay một cô gái mặc đồ đen xì từ trên xuống dưới đang ngồi không ngừng tự kỉ với bản thân.

Tiêu Thiên Thiên ôm bộ mặt đang đỏ lừ của mình lên, sao cô lại nghĩ Tử Dương và Tử Du là một như vậy chứ???

- Đây....này....chị ơi...chị có sao không??

Một giọng nói dễ thương trong trẻo vang lên. Cô ngẩng mặt, là một cô bé tầm mười bốn tuổi, gương mặt bầu bầu dễ mến, đôi mắt xanh lung linh cùng mái tóc ngắn màu lam. Khoan....gương mặt này.....sao Tiêu Thiên Thiên cảm giác quen quá???

- À..à...chị không sao? Chị có quen em à?

- Hihi, có một chút. - Cô bé cười bí ẩn - Chị là Tiêu Thiên Thiên đúng không?

- Ừm...đúng rồi. - Cô gật đầu, nghĩ thầm “Ai đây nhỉ? Sao lại biết mình??”

- Moa...Chị đúng là Tiểu Thiên rồi!!!!!! - Bỗng cô bé nhào đến ôm chầm lấy cô làm cô ngớ mặt ra. Cái cái cái cái cái....CÁI GÌ VẬY TRỜI????

- Em...em....Khoan đã!!! Chị có quen em sao??? - Tiểu Thiên Thiên vội tách cô bé ra khỏi người, lấp ba lấp bắp. À vâng, cô nhóc tinh nghịch này rất biết cách lấy lòng người khác, trưng ra bộ mặt dễ thương chưa từng thấy.

- Hix...mới có chín năm mà chị đã quên em rồi sao????

“Coi bộ....mình gặp phiền toái rồi...” Cô cười méo miệng.

-Thì...em...em tên gì?

- Dạ! Em là Hàn Tử Du, hồi đó chị hay gọi em là Tiểu Du đó ạ!

- Ủ, Tử Du em.....ế...khoan đã!!!! Em...Em...tên...TỬ DU?????

- Vâng ạ! Hai em có học cùng với chị đó, hai em tên Tử Dương ạ.

Cô bé lễ phép nói. Và cú sốc cũ chưa tan, cú sốc mới lại đến. Tiểu Thiên Thiên đứng đực ra đó, và....đơ. Giờ cô mới biết Hàn Tử Dương có em gái, mà sao cô em này lại trùng tên với “Tử Du nam”??? Mà ở gần Tử Du thì cô lại thấy hình bóng Tử Dương,...ặc...chẳng hiểu cái gì hết (Đến Thần Chém còn chẳng hiểu cái gì đây này =__=).

- Hey....Tiểu...Tiểu Thiên!!!!

Lại tiếng gọi í ới đằng sau làm cô đứng khựng lại.

- Vân Anh? Anh hai? Sao hai người lại ở đây???

- À....tự nhiên thấy cậu biến mất...ủa?? Tiểu Du? Sao em lại ở đây??? - Lục Vân Anh ngạc nhiên nhìn cô bé có mái tóc màu lam đang đứng đằng sau.

- hế nhô anh chị, lâu rồi không gặp! - Tử Du cười tí, và ngay sau đó con bé kéo cả hai ra một góc. Ngay lập tức hiện lên ngay một gương mặt siêu “quỷ”.

- Anh Phong, chị Anh, chuyện này là sao hả??

- Sao?? - Ngu mặt.

- Chị Thiên chẳng nhớ gì em và hai?

- Hờ.... - Lục Vân Anh và Tiểu Thiên Phong thờ dài nhìn nhau rồi cười méo mó, con nhóc này, có thật nó mới có mười bốn tuổi không đấy? Cách hỏi này chẳng khác nào bà cụ non.

- Như vậy nè....bla bla bla.... - Tiểu Thiên Phong nói một cách ngắn gọn nhất, xúc tích nhất mọi chuyện. À vâng, sau khi nghe xong cô bé Hàn Tử Du ngậy mặt ra, và.....

- CÁI GÌ???? CHỊU BỎ CÁI TỔ QUẠ ĐÓ RA??????

Lại là tiếng hét long trời nổ đất, chim sa cá ngợp, Tiểu Thiên Thiên nhú mày “Tổ quạ???”

- Ế ế...be bé cái miệng dùm!!! - Lục Vân Anh hoảng hốt vội bịt miệng cô nhóc loa phát thanh này.

- Nhớ chưa, đừng có để lộ bí mật đó ra, không thì em biết rồi đấy! - Tiểu Thiên Phong làm mặt quỷ đe dọa.

- Ừm ừm....(gật đầu)- Nuốt nước bọt.

Lục Vân Anh bỏ tay ra, cả ba người hai mươi sáu một mười bốn cùng nhau thờ dài chán nản, lại nhìn sang Tiểu Thiên Thiên.

- Anh ấy không chịu nói à?

- Ủ, tụi anh cũng có biết làm thế nào đâu.

Và ngay sau đó, một nụ cười gian trá hiện trên gương mặt của một tiểu quỷ, cô nhóc lập tức chạy ra kéo Tiểu Thiên Thiên.

- Em muốn đi shopping với chị!

- Hả??? Nhưng mà.... - Cô liếc qua chỗ anh hai, nhưng cậu lại gật đầu với ý không sao hết.

- Chị...chị...chị ghét Tiểu Du sao?? - Diễn là nghề của nàng rồi ==. Dĩ nhiên Tiêu Thiên Thiên làm gì có đủ bản lĩnh mà cưỡng lại được, thế là phải đi cùng cô nhóc quý quái này. Đằng sau, Tiêu Thiên Phong và Lục Vân Anh đen xì mặt.

- Con bé này....chắc lại.....

Tiêu Thiên Thiên xách đồ về đến khách sạn là vừa đúng hai mươi mốt giờ. Trời ơi, sao Hàn Tử Dương lại có cô em năng động hoàn toàn ngược lại tính cách tăng băng di động vậy nè trời? Họ có thật là cùng một mẹ không đó???

Rào rào rào....

Tiếng nước xối xả trong nhà tắm, khỏi nói cũng biết là cô bạn cùng phòng với cô đang trong đó. Và lúc này tự nhiên cô lại nhớ ra lời nói của Hàn Tử Du trong lúc ở shop.

“Sao cơ? Tắm??”

‘Vâng, lúc mà hai đang tắm ấy, chị cứ thế mà cầm sữa tắm này đi vào”

“Nhờ cậu ấy giận vì chị bất ngờ đi vào thì sao??”

”Lo gì, cùng là con gái mà, với lại hai thích loại sữa tắm này lắm, chắc chắn hai không giận chị đâu!”

”Nhưng mà....đây là sữa tắm của nam mà???”

“Không sao đâu, em đảm bảo đó! Thậm chí chị sẽ có một bất ngờ đấy!”

- Bất ngờ mà Tiểu Du nói là gì nhỉ??? - Tiêu Thiên Thiên đưa lọ sữa tắm lên cao, xoay xoay vài cái, và cái bệch tò mò của cô lại lên tới đỉnh điểm. Vâng, cô liền bước xuống giường, cầm lọ sữa tắm và đi đến nơi đang xả nước ào ào kia.

Cạch! - Tiếng cửa mở.

- Tử Dương, hôm nay tớ mới gặp em gái cậu. Cô bé nói cậu thích.....

Chưa nói hết câu, cô liền im bặt và đứng hình tại chỗ.

Lớp hơi khí màu trắng mờ mờ ảo ảo, nhưng mắt Tiêu Thiên Thiên không hề có vấn đề, cô không có cận hay viễn. Cái cần thấy thì không thấy, cái không cần thấy thì lại thấy, và đặc biệt cái chính là cô đang thấy móng tóc vàng kim ở bồn rửa tay.

- Đây...đây...là....sữa tắm...của cậu... - Cô lắp bắp, tự nhiên cơ thể cử động theo mà chẳng hiểu đang nói cái gì.

- Cảm....cảm ơn.... - Hàn Tử Dương cũng đưa tay ra đón, nhưng cả người cậu hiện giờ đang cứng đờ như khúc gỗ.

- Tử...Tử Dương...tớ...tớ ra ngoài....

- Ủ...ừ....

cạch. - lần này là tiếng đóng cửa.

Tiêu Thiên Thiên quỳ sụp xuống, ôm cái mặt đỏ lừ lừ của mình, cúi gục xuống.

“Sao...sao Tử Du....à không...Tử Dương.....trời ơi....chuyện gì thế này?????”

Phải chăng, đây chính là “bất ngờ” mà Tiểu Du đã đề cập đến với cô??

17. Chương 17: Hàn Tử Dương Không Phải Là Coldboy Mà Là Playboy????

Cốc cốc cốc!

- Ủa? Tiểu Thiên?? - Lục Vân Anh vừa mở cửa thì nhìn thấy bộ dạng đầy u ám của Tiêu Thiên Thiên thì không khỏi ngạc nhiên, và nhỏ còn ngạc nhiên hơn khi thấy cô đang xách cái vali. Cô chạy nhanh vào phòng trước con mắt lạ lùng của ông anh song sinh, tay thoăn thoắt nhét mớ đồ của cậu vào vali rồi ném cậu ra khỏi phòng.

- Anh sang bên phòng Tử Dương đi, em ở phòng này!

Nói xong đóng cửa cái sầm, Tiêu Thiên Phong mặt nghệt ra chẳng hiểu cái mô tê gì hết, cậu thần thờ một hồi rồi mới lách thếch sang phòng bên, không ngừng lẩm bẩm “Tiểu Quỷ nó bị sao vậy? Đầu tiên còn kháng kháng không cho mình cùng phòng với Tử Dương cơ mà? Đúng là đa nhân cách! =_=”

Thế nhưng, vừa mở cửa phòng, một luồng không khí còn kinh khủng hơn cả bắc cực làm cậu ớn lạnh.

- Phòng này mở điều hòa ở mức nào vậy??? - Tiêu Thiên Phong lẩm bẩm, xách cái vali vào. Và.....

- Á Á Á Á!!!!

Tiếng la hét của cậu suýt làm tung cả cái khách sạn.

- Có chuyện gì vậy?? Trộm hả? - Bách Tuyết Nghiên và Trịnh Mai Lan nhào vào phòng với tốc độ chóng mặt.

- Có ninja hả??? - Trung Cảnh chạy vào.

- Đâu đâu!!! Có ma!!!! - Minh Hạo Thần la toáng lên.

- Mỹ nhân hiện ra??? - Mạc Nhất Trung và Mộc Lý Nam tạo dáng đứng ở cửa, xung quanh toàn là vầng hào quang chói lọi.

- Hay có thức ăn bị thừa? - Lục Vân Anh ngáp dài.

- Thôi...Em xin mấy thánh!!!! - Tiêu Thiên Phong bực bội hét ầm lên - Hàn Tử Dương kia kia!!!!

Cả đám nhìn theo hướng cậu chỉ tay, và cả bảy gương mặt hiện ra một nét: mắt tròn vo đúng kiểu mắt troll, miệng há hốc đến suýt sái quai hàm. Dạ vâng ạ, nơi mà cậu chỉ có một vật thể lạ được bao quanh bởi lớp gió bắc cực lạnh ngắt làm cả bọn bỗng dưng lạnh gáy.

- Sao tự nhiên tớ muốn nổi da gà thế nhỉ?? - Bách Tuyết Nghiên run lên, tay này xoa tay nọ. Cả bọn gật đầu nuột nước bọt theo. Và một giọng nói trong trẻo mang phần giễu cợt vang lên.

- Anh hai.

Cả bọn quay ra.

- Tiểu Du????

Hàn Tử Dương liền nhanh chân đứng dậy, lạnh lùng nói.

- Em bày ra trò này đúng không?

Cô bé nhún vai, và kéo một cô gái đằng sau.

- Chị ra đi! Ngại cái gì nữa!!

- Aa...Tiểu Du...khoan đã!!!

À vâng, ngay đằng sau không ai khác chính là nàng Tiêu Thiên Thiên của chúng ta.

- Thiên...Thiên...- Vừa thấy mặt nàng là Hàn Tử Dương quay phắt 360 độ, nhanh chân đi đến - Cậu...biết hết rồi?

Cô không nói gì, gương mặt vẫn đỏ bừng, quay đi khẽ gật vài cái.

- Anh tính sao đây? Anh hai? - Tiểu Du đưa con mắt tinh quái nhìn ông anh hai, cả đám đằng sau cũng lên nhìn theo, thầm than cho cô em ngỗ nghịch này. Thế nhưng....kết quả thì họ không ngờ tới.

- Tốt thôi! Tổ sẽ đường đường chính chính theo đuổi cậu!

Cả đám trở mắt nhìn cậu đang cười hớn hở ôm chặt lấy Tiêu Thiên Thiên.

- HẢ??????????

Nhị tiểu thư, bây giờ nàng sẽ làm gì đây???

- Tử....Tử.....

Cô lắp bắp, chưa kịp nói hết câu thì bờ môi đã bị khóa lại bởi đối phương. Cả Special há hốc mồm khi được xem phim tình cảm miễn phí, Lục Vân Anh vội lấy tay che mắt cô bé tiểu quỷ Hàn Tử Du.

- Trẻ con, nhắm mắt lại!

- Ế ế....anh chị cũng chưa đến mười tám tuổi đâu nhá!!!

- =_= Có thật nó mới mười bốn tuổi không đấy?

Dĩ nhiên cả đám biết điều mà tản ra và bò về phòng, à xin nói thêm, thật ra thì năm phòng kia là do cô nhóc tình quái bao hết ạ, nên giờ là họ mỗi người một phòng.

Tầm đến gần hai phút sau, Hàn Tử Dương mới rời môi, cậu nở nụ cười ác ma, cúi gần mặt Tiêu Thiên Thiên.

- Sao thế? Cảm động à?

Hơ? Đừng mơ nha đại thiếu gia!

Ngay sau ba giây, người ta có thể thấy một vật thể đang bay vèo lên trời (hư cấu =_=, chỉ là ngã ra vườn thôi ạ) cùng tiếng hét đầy sự phẫn nộ.

- CẬU ĐI CHẾT ĐI!!!!!!!

18. Chương 18: Tuổi Thơ Dữ Dội Của Special (1)

Xin...xin chào...khụ khụ...chào....khụ khụ.....*ngất* Hàn Tử Du xuất hiện.

Hê lô các bác, hiện tại Thần Chém Gió đang mắc cơn hen suyễn, vậy nên Tiểu Du sẽ lên thay con bé nhác ấy chap này ạ! Mong mọi người chú ý a!

Hôm nay cả nhóm Special đã lên máy bay trở về Diệp Lục sau gần một tuần chiến dã ở Pháp, và bây giờ ta sẽ kể cho các bác nghe cái tuổi thơ kinh khủng của Special, khi đó ta mới sáu tuổi và mấy anh chị ý là tám tuổi.

Anh hai ta, Hàn Tử Dương, là một ông cụ non chính hăng thời đó, đang bình thản uống trà. Còn mama và papa ta đi công tác bên Mỹ. Từ nhỏ hai anh em đã tự lập rồi. Mà xin nói thêm, anh hai ta lúc này vẫn là một “đẳng cấp soái ca”, đồng thời cũng là một “playboy chính hăng”, không biết bao nhiêu bà chị nhờ ta nói tốt về mình cho ổng rồi, hây dzà.....

- Nhô Tiểu Dương!!! Tiểu Du!!

Giọng nói này? Ta quay ra, hờ, biết ngay mà, ngoài Mạc Nhất Trung thì còn ai ra.

- Chào anh, “kiếp nô lệ”. - Ta nhún vai đáp lại, lí do mà ta gán cho anh ta biệt danh đó là vì anh ta ngu ngốc đến mức suốt ngày phải làm tay sai cho anh hai ta. Thật không ngờ trên đời có người ngu ngốc đến vậy.

- Em...em..... - Kiếp Nô Lệ dĩ nhiên phải ức chế đến trào máu nhưng sao cãi lại được, ta là thánh võ mồm đấy, ô hô hô.

- Tiểu Du à, em ngoan ngoãn chút đi! - Từ đằng sau anh ta là một đám người trạc tuổi anh hai ta đi vào. Ồ, là Special phiên bản “nhí” đó mấy bác. Anh Lý Nam nở nụ cười sát gái, đi đến khoác vai ta một cách tự nhiên, thế mà sao ta tưởng tượng giống mấy thằng du côn đầu đường xó chợ thế nhỉ?? (một đứa nhóc sáu tuổi mà thế này hả trời? phũ quá!!!).

- Tiểu Du, em ngày càng xinh.

Sau câu nói đó ta chỉ muốn đấm cho anh ta một trận, nhạ toẹt nói.

- Đồ thần kinh.

Dĩ nhiên, Mộc Lý Nam như sét đánh ngang tai sau câu nói của ta.

- Há há há há...Mắt mặt quá đó Tiểu Nam...á hahahahaha

Lại là tràng cười vô duyên của anh Hạo Thần, ta bĩu môi, đúng là trong Special chẳng ai được bình thường cả.

- Tiểu Du, cho em này. - Chị Vân Anh ném cho ta cái hộp quà.

- ủa? gì đây chị?

- Bánh Chocolate hãng Chibia.

- Yê hu!!!!

Ta sung sướng, chị Vân Anh đúng là hiểu ta nhất. Và một bàn tay khác tự nhiên lấy hộp bánh của ta.

- Á!!! Anh hai!!!!

À, anh ấy đang làm mặt quỷ hù dọa ta.

- Mơ đi cưng, ăn nhiều tăng cân đấy!

- Kệ!!! Trả lại cho em!!!! - Ta hét ầm lên, anh hai ta quả thật CỰC KÌ ĐÁNG GHÉT!!!!

- Nè, Tiểu Dương, sao cậu suốt ngày trêu Tiểu Du vậy chứ? - Cái giọng trêu đùa này thì chỉ có anh Thiên Phong chứ không ai khác. Ta xì một hơi rõ dài.

- Anh đùa em hả? Anh hai không có đủ trình để bắt nạt em đâu!

- Cưng à, em nói gì cơ??? - Anh hai quỷ của ta đang chà sát hai tay liên tục vào hai tai ta, đến mức nó đau quất lại, ta la ầm lên.

- Á đau đau!!!! ĐAU QUÁ!!!! Em...em biết lỗi rồi.....á á á.....

Dạ vâng ạ, ta biết là anh hai ta là ác ma hiện hình a!!!!!! T^T..... Cả chín anh chị cười sặc sụa vì bộ mặt của ta. Ax...quá đáng, dám cười trên nỗi đau của người khác!!!! Riêng anh hai ta vẫn chà liên tục vào tai ta, ôi mớie....đau quá trời.....

Bốp!

Bỗng một cái dép phi thẳng vào mặt anh hai làm anh ý ngã lẩn, mắt đà bước hụt và ngã nhào xuống ghế. Cả ta và tám anh chị còn lại trở mắt, ai có thể chỉ một chiếc dép mà làm anh hai ta ngã một cú đau thế này?

- Cậu kia! Có biết bắt nạt trẻ con là quá đáng lắm không?

Trẻ con?? Ám chỉ ta à? Nực cười, chẳng lẽ mấy anh chị này không phải trẻ con chắc? Ta cùng Special quay ra, dạ vâng, trước mắt ta là một cô gái tóc dài cột cao, đội mũ lưỡi trai lệch, quần áo đen từ trên xuống dưới, lần đầu ta thấy có đứa con gái cùng gu màu khủng khiếp với anh hai ta đấy! Thế nhưng...từ cô gái này, phát ra khí chất vô cùng mạnh mẽ. Aha, ta thích rồi đấy, không chừng....có khi sau này cô gái đó lại là chị dâu ta, kakaa (Thần Chém: *vuốt trán* Người là thánh hay sao mà bé tý vậy đã đoán ra rồi??).

À quên xúu về anh hai ta, đang lồm cồm bò dậy, trừng mắt nhìn chị ấy.

- Cậu là ai? Vô duyên vô cớ đánh tôi?

Nói xằng hả anh? Chị ấy chỉ ném dép chứ đánh anh hồi nào? - Ta bĩu môi nghĩ thầm. Chị đó hếch mặt lên đầy ngênh ngang.

- Tôi là Tiêu Thiên Thiên, em gái song sinh của Tiêu Thiên Phong, thành viên cuối cùng của Special. Khi tôi bước chân vào đây thì đừng hòng cậu được phép bắt nạt người khác!

Dạ vâng ạ, đây mới chính là cuộc gặp mặt lần đầu của hai nhân vật chính. Nhưng tại sao sau này chị Tiểu Thiên lại không nhớ gì về ta và anh hai thì mời mọi người chờ chap sau nhá, ồ hô hô hô!!!!

19. Chương 19: Tuổi Thơ Dữ Dội Của Special (2)

Xin nói thêm, Special là lớp đặc của Diệp Lục, chỉ có mười thành viên được lập ra từ những cô bé cậu bé khi sáu tuổi và nó tồn tại đến tận khi họ hoàn toàn tốt nghiệp cấp ba, vậy nên nếu ai thắc mắc vì sao Special lại có từ khi Tiêu Thiên Thiên tám tuổi thì lý do là như trên, xin hết!(Ặc, mới sáu tuổi, đúng là thần)

Hàn Tử Du ta chưa nói xong, ai cho người chạy vô hả??? Hãy dè, các bác đừng để ý, nó yếu mà còn ra gió, gạt nó sang một bên đi, để nghe tiếp câu chuyện đang dang dở của ta ở chap 18, hề hề (Thần Chém: *khóc không ra nước mắt*)

Hiện tại là ta đang nhai chóp chép miếng bánh, và anh hai ta đang cãi nhau với bà chị có tính cách gần giống ác quỷ ngoài kia ạ!

- Hừ! Một người như cậu thì đừng mong vào Special! - Anh hai tức giận.

- Cậu đừng nghĩ mình là boss thì muốn nói gì thì nói, đồ tính đàn bà! - Chị ấy hếch mặt lên, oa oa, ta thích tính cách này, tuyệt thật đó!!

- Hix....chị ơi....chị biết không....ngày nào anh hai cũng ăn hiếp em hết á! - Ta trưng ra bộ mặt sứt mướt, nhào ra ôm bà chị mới quen. Chị ấy cũng mỉm cười ôm lấy tôi, dù mới quen nhưng ta cảm thấy thật ấm áp, nụ cười của chị cũng thật đẹp quá!!!! Thật giống mama!!

- Tiểu Du...em....EM TÍNH LÀM PHẢN HẢ...???? - Anh hai quỷ quái của ta la lên ầm ĩ, ta cười gian quay lại bĩu môi, ô hô hô, ta từ nay đã tìm được người đối phó với anh hai rồi, thoát cảnh suốt ngày bị bắt nạt, há há há.

Cả bảy người còn lại nhìn anh em ta, khẽ thở dài “Con bé này thật nham hiểm”.

- Tiêu Thiên Phong!!! Tại sao tớ không biết hả??? - Anh hai ức chế, bắt đầu lôi người khác vào.

- Đó là vì tôi thích, cậu làm gì được tôi chắc? - Chị Thiên Thiên nhún vai, bình thản nói và càng làm cho ai kia tức điên lên. Tuyệt!!! Quá tuyệt!!! Công kích đề chị dâu ơi!!!! HÚ Ú Ú!!!! (Thần Chém:*giật giật khoe môi* Nguy hiểm đẳng cấp)

- Mà nhóc này, đừng có gọi chị là chị dâu nhé! - Chị ý quay ra cười sặc mùi thuốc súng, ta bỗng thấy ớn lạnh, chị ấy không phải là người, sao biết ta nghĩ gì??? Mà.....thế này càng ngẫu!!!! (Thần Chém: Em lạy chị)

Dạ vâng, và thế là mỗi ngày ta đều nghe được tiếng cãi nhau inh tai nhức óc của hai anh chị ác ma, chẳng ai hơn ai, làm ta cũng đứng hình. Vốn dĩ ngay cả papa cũng không thể cãi lại được những lý luận chặt chẽ mà anh hai nói, vậy mà chị “dâu” (nói nhỏ) lại có thể dễ dàng phá vỡ mấy câu lý luận nhằm chán đó, ta sốc ta sốc.....và ta càng thích!

- Tiểu Du, chị có quà cho em nè! - Ôi, giọng nói này....

- Chị Thiên!!!! - Ta hứng khởi, đúng chị ấy đi cùng với anh Thiên Phong và Kiếp Nô Lệ cùng với chị Vân Anh, lần nào chị ấy sang là có quà cho ta, mà toàn là món ta thích nha!!

- Cửa em này, kẹo hăng Yujika nhé, mẹ chị gửi từ bên Nhật về đó! - Chị ấy cười đưa gói kẹo ra. Moa!!!
Thiên đường!!!!

- Ai da, tớ không biết đâu ra một con lợn ham ăn và một con hổ lột mèo nhỉ?

Giọng nói đầy châm biếm vang lên từ trên lầu, ta quay phắt lại.

- Anh nói cái gì????

- Ai biết! - Anh ấy cười gian nhưng cái ánh mắt đầy sát khí cứ gán trên người chị dâu. Ách....nhìn cái gì mà nhìn, biến dùm!!!!

- Đừng để ý một nam nhân có tính đàn bà em ạ, không tốt đâu. - Chị ấy dịu dàng xoa đầu ta, nhưng mà đang đầu khẩu mắt với anh hai.

- Ách xì.....sao tớ thấy lạnh quá vậy?? - Chị Vân Anh khẽ run người. Ta và Mạc Nhất Trung cùng anh Thiên Phong gật đầu, căn nhà này.....càng ngày càng lạnh.

Những ngày tiếp theo càng kinh khủng hơn (vì hồi đó bọn trẻ chưa có tiền xây riêng biệt thự nên Special học tạm ở Hàn gia đó mấy bác, haizzz...ta đang thắc mắc hồi đó có thật mới 8 tuổi không mà tài năng thế??=_=)

Dạ vâng, ngày sau còn thậm tệ trên cả tệ. Anh hai ta bày đủ trò để bắt nạt chị dâu ta, mà dù sao chị dâu ta cũng chẳng kém gì con trai, nên hễ cứ gặp mặt là hai người cãi nhau chí chóe, thật không hiểu nổi họ đang nghĩ cái quái gì không biết???

Thấm thoát một năm gần trôi qua, ta lên bảy, còn mấy anh chị lên chín, nhưng mà.....

- Hàn Tử Dương, mắt cậu để đi đâu thế hả????

- Mắt cậu để lên trời thì có! Cái này là phương trình bậc nhất!

- Bậc hai!

- Nhất!

- Hai!!!

Và lại là một tràng cãi nhau vì một bài toán đơn giản lớp tám của.....hai đứa nhóc chín tuổi. Ta tròn mắt, hai anh chị ấy đúng là thánh, mới chín tuổi mà.....ohm mai!!!!

- Đừng có mà ra vẻ, cậu thích tớ chứ gì? - Ôi, anh hai đúng là playboy, sao lại nghĩ ra cái trò quái này? Đi tán chị dâu bằng mấy ngôn từ đó?? Lạc hậu quá rồi!!!

- Cậu nằm mơ hả? - Chị ấy cau mày.

- Thế năm ngoái 14/5 (sinh nhật Tử Dương) ai tặng cho tớ cái vòng này? - Anh hai cười gian, lôi trong cổ ra sợi dây chuyền màu bạc có hình trái tim. Ta vừa nhìn thấy suýt sặc bánh, la ầm lên.

- CÁI GÌ???? CHỊ DÂU TẶNG QUÀ CHO ANH????

- Tiểu Du, đây....đây chỉ là...tình cờ...tình cờ.....- Chị ấy lấp bắp, mặt đỏ lừ. Ôi trời, lần đầu tiên ta thấy sắc thái của chị ấy như thế....SỐC!!! (bọn này có thật chưa đến 10 tuổi không đây??)

- “Tình cờ” cơ đấy!!! - Nghe cái giọng cổ tình dài ra của anh hai là biết ngay không phải, ta chết trân tại chỗ “Ôi...Chị Thiên bá đạo của ta còn đâu???”

- Tiểu Quỷ...Tiểu Quỷ!!!!

Bỗng giọng nói hốt hải của anh Phong vang vọng như cái loa làm ta xém ngã.

- Tên này.....cậu thích phá đám người ta hả? - Chị Anh đi tới nhéo vào má anh ý một cái, ta tự nhiên thấy lạnh cột sống, ực...

- Á...đau đau.....Đâu có.....

- Hừ! - Chị ấy nguyệt dài một cái - Sao? Định bảo Tiểu Thiên của tớ cái gì?

- Hix...cậu phũ quá....- Thiên Phong nhăn nhó rồi nói - Ba nói em về đi học ở Royal đi.

Phụt!!!!

Ta sặc nước, nhìn lên thấy không chỉ chị Thiên mà anh hai ta cũng kích động không kém. Á khoan...anh hai ta??? Play boy???? Kích động??? Không nhìn nhầm đấy chứ???

- Ủm..... - Chị ấy gật đầu có phần chán nản.

- Tiêu Thiên Thiên, cậu đồng ý? Ai cho phép cậu đồng ý? Ai cho phép? Cậu đã là thành viên của Special rồi, cậu không được đi đâu hết! - Anh hai ta đi tới bầu chặt lấy vai chị Thiên hét lên, giọng nói đó tự nhiên ta ngẩn người ra.....đó.....là phần yếu đuối của anh hai???

Chị ấy quay mặt đi.

- Nữ....

- Hả?

- Trong lúc tớ không ở đây, cậu phải giả nữ! Không được thích bất cứ ai cho khi tớ quay lại!!!!

Chấn động!

Cả Special và ta há hốc mồm, tròn dẹt mắt ra. Chị ấy....nói đùa hả trời??? Ohm mai...SỐC!!!!

À nhưng, cái bất ngờ hơn là, anh hai đưa tay kéo chị ấy lại, và....phủ lên bờ môi chị Thiên nụ hôn vụng về của đứa trẻ.

- Được, tớ hứa.

Ách, mới có chín tuổi mà đã....ôi má ơi.....

Chị Thiên dĩ nhiên vì quá bất ngờ nên ngất luôn. Và ngày hôm sau chị được đưa về nhà với tình trạng đó.

—————Chiều.....

Ta ngồi nhai bím bím, còn anh hai vẫn uống trà, và thấy anh Phong đang đi vào với bộ dạng náo nề.

- Tiểu Dương...Tiểu Du...Tớ báo với hai người tin xấu.

- Gì vậy? - Anh hai nhú mày lại.

- Do quá bất ngờ vì cái nụ hôn của cậu...và bị chấn động tâm lí ở tuổi phát triển....Tiểu Thiên nó bị mất trí nhớ từ một năm trở lại đây.....

- Cái gì???

Có thánh mới tin chị ấy mất trí với nụ hôn, nhưng mà.....sự thật nó là thế....Bỏ tay rồi....(hư cấu vãi, mất trí vì kiss ==)

Mà ta chẳng hiểu sao, bắt đầu từ ngày đó, anh hai mặc trang phục nữ nhưng vẫn có chút nam tính và đội tóc giả, ta còn không ngờ anh còn đẹp hơn cả mỹ nhân, anh ấy trở nên lạnh lùng, ít giao tiếp. Ta khẽ thở dài chán nản, chị Thiên, bao giờ chị mới trở lại đây? Từ ngày nhận tin đó, anh hai dường như không còn là một con người vui vẻ hòa nhã như xưa, trong Special chẳng ai có thể làm gì, vì Tiêu Thiên Thiên đã hoàn toàn quên họ rồi. Ta cũng chỉ là em gái, chuyện này chỉ có thể tùy thuộc vào anh hai.

Đến năm ta 10 tuổi, ta sang Pháp du học và không ngờ lại bắt gặp chị Thiên trong Special vào bốn năm sau. Ta vui mừng quá xá, làm đủ mọi cách để hàn gắn anh hai và chị ấy (cái vụ đặt phòng ấy ạ), mà có lẽ chị ấy cũng thích anh hai rồi thì phải. Lần đầu tiên ta cảm thấy anh hai mình thật đáng tự hào, verry good!!!!

———Trở về thực tại—————

Thần Chém đã trở về đây ạ, Tử Du, giờ mi xê ra, đất diễn của ta đã trở lại, hô hô hô.

Cả nhóm trở về cũng trùng lịch với ngày thi.

- Ôi...anh kia là ai vậy? Sao lại trong Special?

- Đẹp trai quá trời.....

- Lại là học viên mới sao?? Sao lạnh lùng quá vậy??

- Ô thế cô boss đâu??

Cả đám học viên trong Diệp Lục từ A đến C bàn tán xôn xao khi đám chín người bước vào trường. Ủa? Sao lại là chín người??

- HÀN TỬ DƯƠNG!!!!!!

Một tiếng hét chói tai làm cả trường xém bật tung, ô mai chuối, lại là cô nàng phóng thanh Tiêu Thiên Thiên.

- Thiên Thiên! Cậu đây rồi! - Hàn Tử Dương quay phắt bộ mặt lạnh lùng sang cười toe toét làm cả trường giật bắn “Môe...chối quá.....Đại boss Special....LÀ CON TRAI???”

Cô tự nhiên thấy ớn lạnh với điệu bộ của người đối diện. Nhanh chóng lấy lại “xì tin” của mình, cô hí hửng dơ một tờ thông báo giấy thi.

- Môn thể dục, nếu tớ hơn điểm cậu, cầm cậu được đeo bám tớ!

- Hả?? tại sao??? - Hàn Tử Dương trưng ra bộ mặt mèo con (ai đây vậy trời??)

“Tởm lợm quá...” Tiêu Thiên Thiên xem ngã ngửa. Làm sao cô có thể quên được chứ, từ khi cô biết cậu là con trai, cậu đã dính chặt lấy cô như keo từ lúc bên Pháp về, nên cô phải lấy cớ môn thể dục để tránh cậu ta thật xa chứ!

- Có không? - Cô gần giọng.

- Được thôi. - Hàn Tử Dương cười đầy tự tin, và ngay sau đó cậu đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, và đặt chúng lên bờ môi - Nhưng nếu tớ thắng, cậu phải dành cho tớ một ngày, ok?

- Cậu....được lắm!!!

Cả trường ai nấy đều há hốc mồm vì màn tỏ tềnh đầy kịch tính không chút ngưng ngừng, còn đám Special chỉ biết cười khở rồi lóc cóc bỏ về kí túc xá sau khuôn viên.

20. Chương 20: Học Sinh Mới Năm Nhất Khối A

- Hahahahaha...Tớ thắng...tớ thắng rồi!!!!!! - Hàn Tử Dương la hét banh trời khi nhìn vào giấy điểm thi môn thể dục.

- Đùa nhau hả? Sao cậu lại hơn tớ 0.001 (O.O) điểm chứ??? - Tiêu Thiên Thiên cũng hét ầm lên không kém long trọng.

- Hai người này...có dễ yên cho người ta ngủ không? - Mộc Lý Trung mặc nguyên đồ ngủ Pajama, đội cái mũ chóp trên đầu lọ mọ đi ra kèm nguyên khuôn mặt ngái ngủ nhìn dễ thương khủng khiếp.

- Câm! - Cả hai quay ngoắt lại, mắt lóe sáng nhìn cậu làm cậu đứng hình, vội vàng dzọt lẹ về phòng.

- Vậy bây giờ cậu tính sao? Thi xong rồi, chúng ta có nguyên cả năm học đấy. - Hàn Tử Dương trở lại với bộ mặt gian trá nhìn Tiêu Thiên Thiên. Cô nuốt nước bọt, thầm than cho số phận của mình. Từ lúc trở lại là playboy cậu khiến không ít cô gái trong Diệp Lục điều đồ, chẳng những thế suốt ngày hành hạ Tiêu Thiên Thiên đủ trò, nghỉ thôi mà cô thấy sốc rồi.

- Tùy cậu. - Cô nghiêng răng kèn kẹt.

- Aha, đúng là hôn thê của tớ có khác! - Hàn Tử Dương nhẹ nhàng vuốt nhẹ vào mái tóc cô.

- Xì, tớ chưa có chấp nhận đâu. - Tiêu Thiên Thiên liếc qua chỗ khác và cố tình nghiêng đầu tránh bàn tay của “kẻ biến thái” trước mặt khiến cậu cau mặt lại, cố tình vươn tay dài hơn kéo cô vào lòng.

- Hôn thê của tớ ngại sao? Dễ thương quá!!

- Ôi, mới sáng sớm hai người này đã tình cảm rồi à? Làm tớ ganh đó nha!! - Giọng nói trêu chọc của Lục Vân Anh vang lên làm Tiêu Thiên Thiên giật thót, vội vàng giãy dụa để thoát khỏi ai kia. Hàn Tử Dương nhận ra được sự kháng cự của cô, cậu cũng cố tình lơ đãng tay để cô thoát nhưng trong lòng lại khó chịu vô cùng (Móa, anh main vừa ngầu vừa lạnh lùng của tui đâu rồi????).

- Cậu đúng là biết chém gió! - Cô nguyệt dài.

- Hả?

Đường như Lục Vân Anh chưa hiểu ý của Tiêu Thiên Thiên, nhưng đúng lúc một vòng tay ôm lấy nhỏ ngay tức khắc thì cái bộ não nhỏ đã hoạt động được hết công suất và phân tích rõ ràng câu nói của Tiêu Thiên Thiên.

- Hê nhô Tiểu Anh!!

Ngoài Tiêu Thiên Phong ra thì còn ai khác nữa.

- Tên điên này!!!! - Nhỏ hét ầm lên.

- Hahahaha...xem ra Special sắp có..có.....hé hé hé - Lúc này cả nhóm mười người đã tụ tập đầy đủ ở sảnh chính, cộng thêm câu nói bông lảng của Bách Tuyết Nghiên kèm điệu cười man rợ thì cả đám cứ thế mà cười sằng sặc.

- Các cậu bắt nạt tớ! - Lục Vân Anh bắt mồm nói.

- Tránh đâu được? Hehe, tránh đâu thì trêu đánh, cứ ở lại mà vui đùa thôi! - Trịnh Mai Lan đi tới vỗ vai cô bạn nhưng câu nói thì đậm chất trêu chọc.

- Cậu....cậu..... - Lửa phừng phừng.

- Á á á....há há há há....tớ....há há...tha....há há....ôi bụng đau quá....há há há..... - Dạ vâng, chắc ai cũng biết là cô nàng đang hứng chịu những cái cù kinh khủng của Lục Vân Anh.

- Thôi nào, cậu đồng ý làm bạn gái tớ đi! - Tiêu Thiên Phong cười gian xảo đi tới hôn nhẹ vào má Lục Vân Anh.

Cả Special: Ô.Ô.

Lục Vân Anh: ngất tại chỗ.

- Ặc....đau quá....đáng đời...- Trịnh Mai Lan thở hổn hển, nhìn cô nàng kia ngất trong lòng Tiêu Thiên Phong lại chỉ vì cái kiss như Tiêu Thiên Thiên mà không khỏi cười sặc sụa.

- Đừng để lịch sử lặp lại đấy! - Hàn Tử Dương chép miệng.

Và cả đám lại vui vẻ với nhau, vừa đúng lúc điện thoại của Minh Hạo Thần vang lên. Nhìn vào màn hình, cậu hơi nhíu mày lại.

- Ai gọi vậy? - Mạc Nhất Trung tò mò.

- Bà Uyên (hiệu trưởng ấy ạ, tất cả người trong Special chỉ gọi bà bằng họ).

- Hiệu trưởng gọi vào lúc này à? Hiếm đây! - Mộc Lý Nam xẹt qua tia thú vị từ đáy mắt.

Bấm nút nghe.

- Alo? - Minh Hạo Thần cố tình mở loa ngoài cho cả đám.

[Hạo Thần, sao tôi không gọi cho Tử Dương được?]

“Ồ...máy hết pin” - Hàn Tử Dương lôi ra con Iphone 7, thấy cái màn hình đen thui.

- Vậy cô có chuyện cần nói với Special?

[Yêu cầu cả lớp Special đến chào đón hai thành viên mới ở khối A]

- Khối A thì tại sao lại là Special?

[Dừng làm trái lời tôi, hai thành viên này không thể đùa được đâu]

Vừa dứt lời, một giọng nói từ cửa chính vang lên.

- Á da...Đây là Special sao?

Hiện ngay trước mắt họ là một đôi nam nữ một trai một gái, người con trai cao tầm mét bảy năm, tóc cắt lệch ngôi, áo quần trông cực kì bụi bặm, nhưng gương mặt lại rất đẹp trai, đặc sệt playboy, chỉ có điều nhìn cái trình độ thì chắc chưa bằng Hàn Tử Dương được (sao giống nói xấu anh main quá nhỉ??). Cô gái đứng bên cạnh cao khoảng mét sáu tám, tóc dài cột cao, gương mặt xinh xắn và quần áo thì bụi bặm không kém người con trai đứng bên cạnh.

- Không phải là thành viên của Special thì không được phép vào đây nếu chưa có được sự cho phép của chủ tịch Special. - Mặc Nhất Trung khẽ nhăn mặt nhìn hai người ngoài kia.

- À quên...có lẽ tôi nên giới thiệu một chút nhỉ? - Cậu trai mỉm cười - Tôi là Kuruo Sawaki, còn cô gái bên cạnh là....

- Em gái, Nahi.

Cả Special vừa nghe đến chữ Sawaki thì mặt ai nấy cũng đều đen thui lại.

Ai mà không biết được, Sawaki chính là một tổ chức mafia khét tiếng trong thế giới ngầm, có bề dày lịch sử cả trăm năm. Đến đời thứ 412 có hai người con, một trai một gái, cả hai người này chỉ tự độc lập đánh sập hàng trăm bang mafia khác, tiếng tăm của họ vang xa với danh hiệu đẫm máu “Song hành huyết quỷ”

21. Chương 21: Trái Tim Tôi....đã Bị Chính Bàn Tay Cậu Giết Chết Lâu Rồi

Thần Chém nói sơ sơ về bộ đôi “Song hành huyết quỷ” này nha:

Kuruo Sawaki

Là một con người có hai nhân cách, một mặt là thiên thần, một mặt là ác quỷ. Tuy nhiên chưa ai có thể thấy được mặt thiên thần của cậu, kể cả em gái cậu - Nahi. Trên cậu luôn hiện diện gương mặt của ác quỷ, cậu chưa bao giờ mở lòng với bất cứ cô gái nào, ngoài giết người, niềm vui của cậu chính là phá hoại tình cảm của các cặp đôi. Đường như ai cũng ghét tính cách này, nhưng thực sự thì cậu nhìn người khác ân ái cậu không thể chịu nổi, vì cậu cho rằng, bất cứ người con gái nào cũng đều là giả dối.

Nahi Sawaki

Vốn dĩ kém Kuruo hai tuổi nhưng cô sửa lại giấy khai sinh thêm hai năm nên cô học cùng anh trai, tính ra Nahi mới có mười bốn tuổi. Cô luôn tạo khoảng cách với người khác bằng sự lạnh lùng cùng những câu nói độc địa, nhưng ẩn sau sự mạnh mẽ đó lại là một con người yếu đuối và nhạy cảm, cô không bao giờ để lộ cảm xúc thật sự. Người cô tin tưởng duy nhất chỉ có anh trai mình.

—————Trở về thực tại—————

- Sa...Sawaki..... - Tiêu Thiên Thiên bỗng nghe giọng nói có vẻ như hoảng sợ ngay bên cạnh.

- Tiểu Lan, cậu sao vậy? Cậu cảm sao? - Cô lo lắng nhìn Trịnh Mai Lan đang nấp sau lưng mình.

- À...không...tớ...tớ....

Ánh mắt Kuruo nhanh chóng xẹt qua tia ngạc nhiên khi nhìn thấy Trịnh Mai Lan, khóe môi cậu nhếch lên tia khinh bỉ.

- Orchid, thấy “bạn cũ” mà tỏ ra không quen biết sao?

- Cậu nói gì vậy? Đây là Trung Quốc, không phải Anh Quốc hay Nhật Bản, không ai là Orchid. - Tiêu Thiên Phong hơi khó hiểu về câu nói đó.

Vụt!

Bỗng một bóng đen di chuyển nhanh đến chỗ Trịnh Mai Lan, bóp chặt lấy cổ cô.

- Á á á á!!!! - Cô hét lên thất thanh.

- Nahi Sawaki! Cậu làm gì vậy? - Tiêu Thiên Thiên giật mình vội chạy đến.

- Việc này không liên quan đến cô. - Nahi lạnh lùng nói, đôi mắt căm phẫn nhìn vào cô gái đang khó thở dưới bàn tay mình - Trái Đất này đúng là tròn thật đấy nhỉ, Orchid?

- Hừ.... - Trịnh Mai Lan dù nghẹt nhưng vẫn phát ra tiếng cười khan - Tôi cũng không ngờ nó tròn vậy đấy.

- Chì.....- Nahi dường như tức hơn trước câu nói đó, bàn tay nhỏ càng siết chặt lại.

- Đủ rồi! - Bỗng một bàn tay kéo cả cơ thể nhỏ ra giải thoát cho Trịnh Mai Lan.

- Cậu không sao chứ? - Bách Tuyết Nghiên vội vàng đỡ lấy cô.

- Ủm...tớ không sao..-Trịnh Mai Lan khẽ cười trấn an.

Còn Nahi thì sao? Nhỏ đây giữa trong lòng anh trai.

- Anh làm cái gì vậy? Anh hận cô ta lắm mà? Tại sao anh lại ngăn cản em??? Tại sao??? Chính cha cô ta đã giết chị Mika đấy! Hay anh vẫn còn yêu cô ta? Anh nói đi, Kuru - oni sama!!!

Cả Special chấn động sau câu nói của Nahi. Hàn Tử Dương lên tiếng sau một hồi chứng kiến mọi chuyện.

- Mời hai người ra khỏi đây, đây không phải là nơi hai người thích làm gì thì làm, một giờ sau chúng ta sẽ gặp nhau ở phòng Chủ tịch Hội học sinh Diệp Lục.

- Được. - Kuruo gật đầu, mặc kệ cô em gái còn uất ức kia kéo đi.

- Ku....Kuruo..... - Tiếng gọi yếu ớt khiến cậu hơi khựng lại. Nhưng nhanh chóng trở lại vẻ lạnh lùng, cậu bình thản.

- Trái tim tôi....đã bị chính bàn tay cậu giết chết lâu rồi.

Trịnh Mai Lan nhìn bóng dáng dần biến mất sau cánh cửa, lòng cô đau đớn vô cùng.

- Tiểu Lan..... Đừng cố nhìn nữa.....cậu còn chúng tớ mà.....- Minh Hạo Thần cùng Mộc Lý Nam mỉm cười nhìn cô.

- Đúng rồi....cậu cứ khóc đi, chúng tớ không bắt cậu phải kể mọi chuyện ra đâu! - Tiêu Thiên Thiên vuốt nhẹ má Trịnh Mai Lan. Cô nàng nhìn tất cả chín người, cảm giác ấm áp của tình bạn tràn về. Cô phải biết rằng mình thật may mắn vì có thể được học ở nơi này và gặp những người bạn tuyệt vời.

- Cảm ơn...các cậu...

22. Chương 22: Ngoại Truyện: Nhược Điểm Nhỏ Của Lục Vân Anh

Ngoại truyện tái hiện thời gian ở Pháp, chap ngoại truyện này sẽ do Lục Vân Anh làm chủ ngôi, Thần Chém đi chơi đây, vui quá xá *mặt lấp lánh*.

Chào mọi người, ta là Lục Vân Anh, bạn thân nhất quả đất của Tiểu Thiên, Tiểu Lan và Tiểu Nghiên. Hiện tại ta đang ngồi dzô cái laptop đọc truyện, còn cái tên Tiêu Thiên Phong đang “ngủ” trong nhà tắm. Haizz...đáng ra ta phải cùng phòng với Tiểu Thiên mới đúng, thế mà tên Đại boss chết tiệt ấy....cái tên đó.....hắn dám bày trò để cùng phòng với cô bé dễ thương của ta.....AAAAAA TA HẬN!!!!

- Vân Anh, cậu đừng có mà lêu lêu một mình mãi vậy chứ? - Thiên Phong mặc đồ thể thao bước ra, nhìn ta bằng cái ánh mắt rõ châm chọc. Ta lườm hắn một cái.

- Cậu nói thêm câu nữa xem.

- Haha...cậu đúng là chẳng khác gì hồi nhỏ, chuyện đi hù dọa người khác. - Thiên Phong bỗng cười ha hả, nhìn rõ ngộ.

- Ý cậu là tớ kinh khủng lắm chứ gì?

- Đâu có!

Ta chẳng thèm để ý, mắt vẫn dán vào cái laptop.

- Tớ cậu ngủ dưới đất đi, có mềm trong tủ đấy.

- Hả? Sao lại thế chứ? - Coi kìa, lại còn làm bộ bất mãn nữa ==

- Cậu là con trai thì mới chịu được đất cứng chứ, chẳng lẽ cậu bắt tớ, một đứa con gái chân yếu tay mềm nằm dưới đất.

- Cậu mà yếu thì chẳng ai khỏe.

- Tóm lại là tớ nay cậu nằm dưới đấy đi....a...con mèo dễ thương quá!!!! - Giọng ta tự nhiên khác hẳn khi nhìn thấy hình ảnh mèo con màu vàng nhạt trên màn hình laptop. À, chắc chưa ai biết, ta cực kì thích mèo, nam mà đeo tai mèo ta càng thích. Moa....đáng yêu thấy mồ.

Tiêu Thiên Phong cười sặc, cậu ta vốn dĩ biết thói quen của ta mà còn cố tình cười đểu ta, rõ ràng không có ý tốt.

- Đồ điên! - Ta quay đi giả vờ giận dữ. Quả nhiên, phương pháp của ta quá tuyệt. Thiên Phong tưởng thật, hoảng ra mặt.

- Aaaa....Vân Anh...tớ...tớ...không có ý xấu.....tớ nay tớ ngủ dưới sàn....

Ta chẳng thèm quay mặt lại nhưng đang cố nhin cười. Và bỗng nhiên, một tiếng kêu dễ thương làm ta giật mình.

- Nya

~Thiên Phong...cậu ta.....

- Nya

Ax....không nhìn được nữa rồi. Ta liền xoay người lại, Thiên Phong đang trưng ra bộ mặt cực kì đáng yêu với những tiếng meo đây quyen rũ. Trời ơi....Tiêu Thiên Phong...cậu ta có thật là.....Ta không kiềm chế được nữa rồi!!!!

- Dễ thương chết mất!!!!

Khi ta nhận thức được thì Tiêu Thiên Phong đã nằm gọn trong vòng tay ta, thậm chí còn liếm liếm vào cổ ta. Ta hoảng hốt, định nhào ra thì bị cậu ta giữ lại, ngẩng mặt cười gian trá.

- Vân Anh à...cậu mới là đáng yêu đấy.

- Cậu cậu...

- Tớ thích cậu rồi đó, làm người yêu tớ nhé!

- Cái gì?

- Nya

- AAAAAA!!!!

Dạ vâng ạ, đó là lí do vì sao, từ khi về nước là ta bị Tiêu Thiên Phong cứ hễ mở miệng là “người yêu này nọ”. Cậu ta....ĐÚNG LÀ CON MÈO ĐÁNG GHÉT!!!!!!

——Thần Chém đã trở lại.....

- Ồ...giờ tớ mới biết cậu thích mèo đấy. - Tiêu Thiên Phong vừa uống trà vừa trêu cười - Thế giờ cậu tính sao với anh tớ đây?

- Trốn. - Đáp gọn.

Phụt!!!

Quả nhiên, vừa nghe xong cô nàng sắc nước ngay.

- Cái gì? Trốn? Chẳng lẽ anh tớ.....ax...đã cảnh cáo ổng rồi mà dám...- Nghiến răng kèn kẹt.

- Thật ra thì....Thiên Phong....cũng dễ thương lắm.....

Phụt!!!

Sắc nước lần hai. Tiêu Thiên Thiên chờ dẫn nhìn cô bạn, lần đầu tiên cô thấy Lục Vân Anh - cô nàng hồ báo nhất Special này đỏ mặt và có cử chỉ đáng yêu đến vậy. Cái này...đừng nói là.....

- Oh! Vân Anh, thì ra cậu ở cùng Tiểu Quỷ, làm tớ tìm mãi! - Bỗng từ đâu Tiêu Thiên Phong xuất hiện làm cả hai giật thót, và ngay lập tức Lục Vân Anh lừ mắt.

- Tránh xa tớ ra! - Tư thế phòng thủ.

- Nya

~ - Tiếng kêu quýt rũ vang khắp phòng trà.

Phụt!!

Sắc nước lần ba, Tiêu Thiên Thiên xem tí phun hết nước vào khuôn mặt rất ư đáng yêu của anh song sinh. Cô thề rằng từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu cô thấy anh mình có biểu cảm lạ lẫm đến vậy. Lục Vân Anh thì sao? Cô run người lên, cố gắng kìm chế.

- Cậu...mau...ngừng....lại...ngay.....

- Nya Nya Nya Nya

- Vẫn cứng đầu nũng nịu (sốc).

- Moa!!!! Dễ thương quá!!!! - và cô nàng nhào đến ôm chầm lấy cậu, Tiêu Thiên Thiên té ngửa nhìn mặt anh hai đang phẫn thối sợ.

OHM MAI...!!

23. Chương 23: Tình Yêu Mười Ba Tuổi (1)

Phòng Hội Học sinh hiện tại chỉ có mặt đúng mười thành viên của Special và hai học sinh mới đến của khối A. Mặc Nhất Trung vẫn thao thao bất tuyệt về Diệp Lục, tuy nhiên ánh mắt của Kuruo lại dán chặt vào Trịnh Mai Lan làm cô hơi giật người, ngoài cú đầu cô chẳng biết làm thế nào.

- Anh hai, mình đi thôi. - Nahi khó chịu kéo tay người bên cạnh khi “buổi thuyết giáo 3 tiếng” cũng xong.

- Em đi trước đi, anh có chuyện muốn nói với chủ tịch Special. - Kuruo lạnh lùng.

- Nhưng.....

- Thôi nào thôi nào, em cũng chỉ là em gái thôi, đi ra ngoài cùng anh đi! - Không biết Minh Hạo Thần chạy sang bên đó từ lúc nào, lôi xềnh xệch Nahi ra ngoài.

- Ê ê...anh làm cái gì vậy? - Nhỏ bực mình hét lên, và ngay lập tức bị cậu vác lên vai như vác gấu bông, te te đi ra ngoài mặc cho mấy con người kia đang há hốc mồm ra mà nhìn, cứ đà này có ngày chết vì gái rồi Hạo Thần à... ==

- Vậy...cậu có chuyện gì muốn nói với tôi? - Hàn Tử Dương khoanh tay, đưa ánh mắt lãnh đạm nhìn người đối diện.

- Cũng không có gì quan trọng lắm. - Kuruo nhún vai bình thản - Tôi chỉ muốn nói, tôi muốn cô ấy. - Và bàn tay cậu nhấc lên, chỉ ngay vào Tiêu Thiên Thiên.

- Hả??? - Cô vừa nghe xong xem tí sắc nước. Sắc mặt Trịnh Mai Lan cũng đen thui lại.

- Hừ, cậu nghĩ dễ dàng vậy sao? - Hàn Tử Dương nhếch môi, kéo Tiêu Thiên Thiên lại gần và cứ nhiên phũ lên bờ môi mỏng như cánh anh đào kia, hôn một cách cuồng nhiệt và bá đạo, lôi cuốn đến mức đầu óc cô nàng như mụ mị đi.

- Phụ nữ...ai cũng như ai thôi. - Kuruo cười khinh bỉ, ánh mắt xẹt qua hướng Trịnh Mai Lan rồi xoay người bỏ đi, gần hai phút sau đó Hàn Tử Dương mới chịu bỏ cô gái trong tay mình ra làm cô ra sức thở như điên.

- Này này, hai cậu định coi đây là chốn không người à? - Bách Tuyết Nghiên cười nghiêng ngả.

- Ủ.

“Sốc!!”

- Các cậu...tớ muốn nói cho các cậu một chuyện. - Trịnh Mai Lan lên tiếng làm cả bọn quay lại, ánh mắt xen phần ngạc nhiên nhìn cô.

Thời gian....đang xoay về quá khứ.....

- Mấy cậu ơi, tớ được cử đi giao lưu trường Teiji ở Tokyo (em chém ạ :3) rồi nè!!!! - Một cô bé mười ba tuổi vừa chạy vào biệt thự sau khuôn viên Diệp Lục vừa reo lên.

- Hả????? - Cả bọn hét lên, riêng chỉ có một “cô gái” vẫn lãnh đạm uống trà không nhìn.

- Ê ê Tiểu Lan, ai cử cậu đi vậy??? - Lý Nam ngạc nhiên.

- Cô Uyên (hiệu trưởng), yêu cầu Special cử một người, tớ đi là tốt nhất, hê hê hê. - Cười man rợ.

- May quá, chúc cậu vui vẻ. - Cả đám cười cợt uống trà và nhai nhóp nhép hạt dưa và kẹo.

- Vậy là ý gì chứ??? =.=”

Ngày hôm sau, cô bé Trịnh Mai Lan thu dọn đồ đạc, bai bai các bạn iu quý rồi lên máy bay: Nước Nhật Thăng Tiến!!!!!!

Phải đến ba ngày nhỏ mới đến được trường Teiji, đây là một ngôi trường điểm và quý tộc ở Nhật, toàn hội tụ con giới thượng lưu và có máu mặt trên thị trường cùng trí thông minh siêu đẳng. Trịnh Mai Lan vui vẻ đeo balo đi theo cô Kikira (bà cô hiệu trưởng nhưng mới ba mươi tuổi) về phòng nghỉ ngơi.

- Vì em là học sinh giao lưu nên tôi sẽ cử người đưa em đi tham quan trường và sau đó sẽ giới thiệu em cho toàn trường vào ngày mai. - Kikiri sensei nhẹ nhàng nói.

- Dạ thôi, em tự đi cũng được. - Cô bé cười khì, rồi ton ton chạy ra cửa - Xong việc em sẽ quay lại ngay.

- Ủ, cũng được. - Cô hiệu trưởng gật đầu, đầu thâm nghĩ - “Cô bé dễ thương thật, nhưng sao lại để vali ở đây mà lại đeo cả cái balo theo??”

=====

Trịnh Mai Lan hồ hởi chạy ngay ra sau khuôn viên, ngồi vắt vẻo lên ghế, cười thầm.

- Rảnh đâu mà tham với quan, ngồi ăn xong rồi vào đó cũng chưa muộn.

Và bàn tay nhanh thoăn thoắt lôi hàng tá đồ ăn quà vặt từ trong cái balo to đùng (à, hóa ra là ăn quà ==).

Viu!

“Có sát khí” - Nhỏ giật mình liền nhảy người lên cao tầm mười mét (O.O) và...BÙM!!

Cả cái ghế cùng với đồng đồ ăn vặt của nhỏ tan tành thành mây khói. Trịnh Mai Lan sững sờ, may là phản xạ tốt, nhưng mà... ôi...còn đâu là đồ ăn??? (chắc chưa ai quên, bà này dù nhỏ nhưng lại đạt giải quán quân Judo hạng 80kg nhẹ).

Cùng lúc xuất hiện một cậu trai trạc tuổi nhỏ, mặc đúng đồ hàng hiệu hãng KTH, nhìn cực bụi, tóc lệch mái ngôi, ánh mắt hiện rõ ánh lửa tràn đầy nhiệt huyết, gương mặt siêu siêu cool. À nhưng, cái đó lại không thu hút Trịnh Mai Lan bằng đồng đồ ăn không còn ra cái hình thù gì.

- Cậu...cái tên kia.....CẬU LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY???? - Nhỏ đứng trên cây nhảy xuống la ầm lên. Cậu trai đó quay lại, nhếch môi cười khẩy.

- Cậu không biết tôi?

- Mặc mớ gì tôi cần biết? - Nhỏ danh mặt lại - Tôi bắt đền cậu, phá hỏng hết đồ ăn Tiểu Thần, Tiểu Nam cho tôi rồi đấy!!!! Đồ điên, đồ dở hơi, thần kinh, vô nhân tính, bỏ lô ba la.....

Cậu trai nghệt mặt ra nhìn cô gái nhỏ đang “chửi” mình xối xả

“Cậu ta...thật sự không biết mình??”.

Khẽ nhếch lên đường cong nửa miệng, cậu đi tới bịt chặt miệng cô lại, nhìn thẳng mắt Trịnh Mai Lan.

- Cậu thú vị thật, cậu tên gì?

- Bỏ ra đã!!!! - Nhỏ giật phắt tay cậu trai trước mắt ra, thở hổn hển rồi nhìn chăm chăm với ánh mắt nghi ngờ và về ngay tư thế “phòng thủ” đưa hai tay bắt hình chữ X trước ngực - Có ý đồ hả?

- Hahahahaha...cậu đúng là đa nghi....- Người đối diện nhìn bộ dạng của Trịnh Mai Lan mà không nín nổi cười nghiêng ngả khiến nhỏ hơi giật mình.

“Khó tin quá, vừa nãy làm mình xem chết, giờ lại muốn làm quen. Người Nhật sao kì quá vậy???” - Đúng là mắc bệnh đa nghi mà ==.

Nhỏ nghĩ ngợi chút xíu, chắc chắn không thể để lộ tên thật, liền chém xằng.

- O....Orchid. Đúng rồi, tớ là Orchid!

Cậu trai cô nhện cười trước vẻ mặt đầy “phòng tránh” của nhỏ, chưa có ai dám nói chuyện tự nhiên với cậu như thế này khiến tâm trạng cậu khá thoải mái, ho khụ khụ vài tiếng rồi mỉm cười.

- Chào cậu, tớ là Kuruo Sawaki, rất vui được gặp cậu, Orchid.

Tiếng gió xào xạc dưới khung cảnh đầy ánh nắng trên đôi môi của một cậu bé mười ba tuổi đang nở nụ cười tràn ngập niềm vui, đưa tay ra như đang đón chờ. Trịnh Mai Lan hơi ngạc nhiên một chút, rồi cũng đưa tay bắt lại.

- Tớ...cũng vậy.

Đó chính là.....lần gặp gỡ đầu tiên của Kuruo và Tiểu Lan.

24. Chương 24: Tình Yêu Mười Ba Tuổi (2)

- Orchid

- Đang ngồi lười nhác trong phòng, một tiếng gọi “ẻo lả” từ cửa làm Trịnh Mai Lan giật tót.

- Ku...Kuruo.....??? Sao...sao...cậu.....

- Nè, cậu cứ rúc vào một xó làm quái gì vậy? Ra chơi đi!

Và cậu kéo nhỏ chạy như bay ra khỏi phòng và phóng vèo ra khỏi trường Teji khiến nhỏ chóng mặt. Hôm qua chơi chưa đủ hay sao mà tính hôm nay “hành hạ” nhỏ” tiếp hả??? Trịnh Mai Lan ngẫm rửa trong lòng, và tự nghĩ Tiểu Dương có phải là “sư phụ” của Kuruo không đấy?

- Cậu đừng có nghĩ xấu tớ nhá! - Kuruo quay lại nham hiểm nhìn làm Tiểu Lan giật giật khóe môi “Cậu ta là nhà ngoại cảm hả trời???”

- ONI SAMA!!!!!!

Một tiếng hét banh trời khiến cả hai cùng lúc đứng hình.

Viu...Bịch!!!!

- Oái!!!

Bất ngờ Tiểu Lan cảm nhận được một lực tác động từ sức gió, liền nhảy lên cao, và liền lúc đó một cô bé tầm mười một tuổi ngã nhào xuống đất. Gì gì đây??Đánh lén hả??

- Nahi, em làm cái gì vậy? - Kuruo nhú mày.

“Thì ra cô bé đó là em gái cậu ấy” - Tiểu Lan nhảy xuống gật gù nghĩ thầm.

- Oni sama, anh biết anh đã trốn bao nhiêu giờ tập luyện không hả?

- Hôm nay trời đẹp quá..... (làm ngơ kìa)

- Oni sama!!!!

Trịnh Mai Lan ngơ ngác hỏi.

- Tập cái gì vậy?

- Ủa? Nee chan, chị không biết à? Anh ý là.....

- Nahi Nahi, đi ăn kem không, anh đãi!

- Triển!!!!

Và sau đó cả ba người kéo nhau đi trước bao con mắt ngờ ngàng của đám học sinh trong trường “Kuruo Sawaki lại đi chơi cùng học sinh giao lưu??”

Tiểu Lan vẫn văng vẳng câu nói của Nahi, thật sự nhỏ cũng khá tò mò về sau sẽ là gì?

“kẻ tâm thần? Tên điên? Hay là thằng nhóc cuồng mèo??”

Ô mai chuối, nếu Kuruo mà biết trí tưởng tượng phong phú này chắc sẽ cười cho nhỏ một trận đã đời mất!!

Sau khi ăn chán ăn chê thì cả hai trở lại trường vừa đúng chín giờ (ăn những gì mà lâu thế??), à mà là chín giờ sáng nha mấy chế. Tiểu Lan bỗng giật mình nhớ lại câu nói hôm qua của cô hiệu trưởng.

“Đúng chín giờ sáng mai em đến phòng cô, chúng ta bàn luận vài vấn đề”

- À....Nahi chan, Kuruo...Tớ...tớ có chút việc, tớ sẽ quay lại ngay! - Nhỏ nói xong là co giò chạy biến làm Nahi ngơ ngác.

- Nee chan sao nhỉ?

- Chắc là vội cho buổi gặp gỡ giữa các học sinh giao lưu.

- Hả??? Chị ấy là học sinh giao lưu lòng lẫy danh tiếng ấy á???

- Ủ.

- Oni sama...anh...anh.....

- Hahahahaha!

Kuruo cười sảng khoái bước đi, mặc cho cô em gái đang ngệt mặt ra, ông anh của nhỏ...quả thâm hậu. Em bái phục!!!!

=====

- Ủm, vậy mười năm phút nữa em hãy đến hội quản trị với tư cách là học viên giao lưu nhé? - Cô Kikiri nhẹ nhàng nói.

- Dạ vâng. - Tiểu Lan cười tươi gật đầu.

- Ủm, còn một chuyện nữa, cô cần nói với em. - Vừa nói cô Kikiri vừa đưa cho nhỏ một tập hồ sơ - Em xem đi.

- Đây ạ? - Nhỏ ngạc nhiên mở tập hồ sơ ra, và ngay lập tức cái tên đình đám hiện ra trước mắt : Sawaki Kuruo và Sawaki Nahi.

“Kuruo và Nahi chan? Sao lại có tên hai người đó nhỉ?” - Tiểu Lan có chút bất ngờ. lặt tập hồ sơ. Đọc xong, nhỏ giật giật khóe môi, kinh hoàng nhìn cô Kikiri.

- Thưa cô....đây...đây.....

Cô Kikiri thở dài vài cái, ôn nhu nhìn cô bé trước mặt.

- Từ hôm qua em đến đây cô đã thấy em rất hay đi với anh em nhà Sawaki, cô chỉ lo lắng cho em thôi, tốt hơn hết em nên tránh xa hai người đó ra, đừng chuốc họa vào thân.

- Nhưng...nhưng em..... - Tiểu Lan lắp bắp không biết nói thế nào. Ngoài cánh cửa, một hình bóng khẽ cúi mặt xuống.

- Em hãy nghe cô đi, cô biết em là con gia đình có giáo dục, em đừng nên dây dưa với mafia, xong việc ở đây ngày mai em sẽ trở về Diệp Lục. - Cô Kikiri không để cho nhỏ nói hết câu, cất giọng cắt ngang, rồi đứng lên chậm chậm tiến đến bàn làm việc.

- Kikiri sensei....đây là trường Teji, trường điểm đúng không? - Nhỏ cúi gằm mặt xuống. Cô Kikiri dường như chưa hiểu lắm, khẽ nhíu mày lại.

- Ý em là?

- Trường học hay bất cứ nơi nào, Kuruo vẫn là Kuruo, Nahi chan vẫn là Nahi chan, tại sao cô lại muốn em xa lánh bọn họ? Cả hai người ấy đều là người tốt, từ lúc em đến đây, họ là người duy nhất chịu cười nói với em....

- Nếu em muốn, cô có thể....

- Thưa cô, xin hãy nghe em nói. Theo sự sắp đặt của cô thì chẳng có học sinh nào dám cãi lại. Em không muốn một tình bạn gò ép!

Tiểu Lan gằn giọng lại, rồi đứng phắt dậy đi ra cửa. Cô Kikiri khẽ cau mày, đưa chiếc điện thoại lên tai, giọng có chút ghen lại.

- Chủ tịch, tôi xin lỗi, tôi không thể ép cô bé. Tiểu thư có chủ kiến riêng của mình.

Đầu giây bên kia chỉ là sự im lặng thâm trầm, một chút, giọng nói vang lên.

[Hãy kể mọi chuyện với con bé.] - Ngay sau đó là tiếng tút dài trong chiếc điện thoại lạnh lẽo.

- Ax...bực mình quá! - Tiểu Lan cau cau có có, vừa ra ngoài thì bị giọng nói bên cạnh xém hù chết nhỏ.

- Orchid.

- Oái!!! Ku...Kuruo.....

Cậu khẽ cười thầm nhìn cô gái nhỏ trước mắt, rồi kéo nhỏ đi.

- Cậu...cậu đưa tớ đi ra đây là gì??? - Tiểu Lan ngạc nhiên, nơi cậu kéo nhỏ đến chính là khuôn viên đằng sau, cũng là nơi Kuruo phá tan thành bữa ăn của Tiểu Lan. Kuruo không nói gì, nhẹ nhàng kéo nhỏ vào lòng, cất giọng dịu dàng (chúng nó có thật 13t không đấy??? =.)

- Cảm ơn cậu.

- Hả??

- Tớ thích cậu nhiều lắm.

- Hó...Kuruo...Cậu...cậu làm nhảm cái gì vậy???

Tiểu Lan đỏ lừ mặt, nhỏ nghe rõ ràng tim nhỏ đang muốn nhảy vọt ra ngoài. Cái...cái cảm giác này....là gì??

- Tớ nghe hết cuộc đối thoại rồi.

- Cậu...cậu....

“Trời ơi...cậu ấy nghe hết rồi sao?? Móa.....” - Đấu tranh tư tưởng.

- Chúng ta đi chơi nhé?

-....Ừm.....

25. Chương 25: Tình Yêu Mười Ba Tuổi (hạ Màn)

- Woa...Chuyện gì đẹp thế, cậu viết tiểu thuyết được rồi đấy! - Bách Tuyết Nghiền nghiêng đầu mơ mộng và một cái cốc rõ đau của Trung Cảnh đã kéo nhỏ về thực tại.

- Móa!!!! Đau!!!! - Nhỏ nặng xị lên như con ruồi.

- Đến giờ này mà còn tiểu với thuyết. - Trung Cảnh nguyền dài.

- Kệ tó!!!!

Cả đám lắc đầu nhìn hai người đang chí chóe. Lục Vân Anh hơi nhúu mày lại, quay ra chỗ Trịnh Mai Lan.

- Xem ra mối quan hệ của hai cậu khá tốt mà, sao bây giờ lại thành ra thế này??

Mai Lan hơi thở dài một cái khá nhẹ, khóe mắt có chút ươn ướt.

- Trong lần đi chơi đó, mình vô tình bị bọn du côn bắt nạt. Kuru.....Sawaki kun cứu mình nhưng cậu ấy lại làm bọn chúng bị thương trầm trọng. Vì cậu ấy có một thể mạnh trong giới mafia nên không thể dính dáng đến cảnh sát, buộc cậu ấy phải vào trại giáo dưỡng. Nhưng mình đã van xin ba mình giúp cậu ấy (ba nhỏ này là bộ trưởng nha) với điều kiện mình sẽ rời Nhật trở về Trung Quốc. Mình.....mình đã bỏ rơi cậu ấy ngay trong lúc cậu ấy gặp khó khăn nhất.....

Bờ vai nhỏ nhắn của Trịnh Mai Lan rung lên, giọng nói nghẹn lại, vô thức bật khóc trong vòng tay của Tiêu Thiên Thiên. Cô khẽ thở dài, nhìn sang cả lớp đang bối rối nhìn người bạn.

- Vậy chuyện của Mika Sawaki là sao? - Mạc Nhất Trung lên tiếng.

- Bị bộ trưởng Trịnh giết chết vì là vật cản cho mối làm ăn của ông ta. - Hàn Tử Dương lạnh lùng nói, bình thần nhấp tách trà lên bờ môi mỏng như cánh hoa anh đào. Cả đám lập tức sững sờ. Vậy ra....đó là lí do Tiểu Lan của họ không bao giờ về thăm gia đình vào những dịp nghỉ sao??

Nhìn thấy Tiêu Thiên Thiên vừa đóng cánh cửa, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng của Trịnh Mai Lan, cả đám đã xô ra chỗ cô trừ Hàn Tử Dương tới tấp hỏi.

- Tiểu Lan sao rồi, sao rồi??

- Vừa vặn khóc một trận no nê rồi “ngáy”. - Cô nhún vai, ra ghế sofa ngồi cạnh Hàn Tử Dương tu chai coca lên miệng ừng ực. Người bên cạnh cô chỉ hơi nhếch môi, rồi cũng nhấp nhẹ tách trà nóng.

“Tại sao hai người đó có thể vô tâm thế chứ??? Họ có phải là người không vậy???” Cả Special đang cùng chung một suy nghĩ và ánh mắt bất mãn đang hướng vào ai đó.

Hàn Tử Dương thì chịu, nhưng mà nếu Tiêu Thiên Thiên nghe được những suy nghĩ trong đầu của mấy người bạn “yêu quái” kia chắc cô sẽ làm đơn lên tổng thống để kiện họ mất thôi. Cô ra uống lăm coca lạnh thế này đơn giản là cô thích nước ngọt lạnh có ga và vừa rồi trong phòng nói lăm quá nên khô cứng họng, cần phải “bồi” thêm nước chứ có gì đâu. Thật là, chưa gì đã nghi oan.

- Yo các bạn iu quý của tó.

Vừa đúng lúc, trước cửa đã hiện lên bộ mặt rõ đắc thắng và phờn kinh khủng của Minh Hạo Thần. Thậm chí trên tay cậu ta đang bế một cô gái đang ngáy o o, trời ạ, là Nahi chứ còn ai nữa. Xung quanh mặt cậu toàn là màu hồng như thế giới riêng của hai người, không hề để ý đến không khí u ám của những người bạn đã chơi với cậu hơn mười năm trời. Đây đúng là “trọng sắc khinh bạn”, các cụ dạy cấm có sai.

- Này BẠN YÊU QUÝ, trong lúc bọn tớ đang căng đầu với một mớ rắc rối thì cậu lại đi chơi với gái hả đồ PHÂN BẠN???? - Tám đôi mắt lóe sáng cũng hắc tuyến bao trùm cả Minh Hạo Thần.

- Ế ế....Nghe tớ giải thích coi....Tớ có cố ý đâu...chỉ là.....- Cậu nuốt nước bọt, mồ hôi ướt đầm trán.

- Chỉ có tình thôi đúng không? - Mộc Lý Nam làm mặt quỷ, vậy mà như nói trúng tim đen của Minh Hạo Thần.

- Hả???? Làm...làm gì có....

- Mau bỏ em gái của Sawaki xuống rồi ra đây bọn tớ “chơi” với cậu, Dám bỏ bọn tớ và Tiểu Lan hả????

- Á Á Á Á!!!!!!

Và ngay sau đó trong căn biệt thự toàn là những tiếng đồ vật va chạm cùng tiếng hét chói tai.

Nằm trên chiếc giường êm ái, Trịnh Mai Lan khẽ cười, vui mình vào trong chăn.

- Tớ yêu các cậu nhiều lắm!!!

26. Chương 26: Ngoại Truyện:nằm Gọn Trong Tay

Ay cha, dạo này mấy vụ của Tiểu Dương và Tiểu Thiên làm anh đây mất hết đất diễn, bây giờ Minh Hạo Thần siêu đẹp trai đã lên sân đây mấy cứng *nháy mắt* (Thần Chém *giật giật khóe môi*: Hy vọng mình không chọn nhầm người trong chương này...)

Chương ngoại truyện này tái hiện thời gian trình chiến của Minh Hạo Thần và Nahi Sawaki, chủ ngôi là anh chàng “hám gái” kia ạ.

Tôi ngáp ngắn ngáp dài, tên Tiểu Trung này, đúng là không hổ danh “bà tám”, giới thiệu sơ về trường thôi mà “ăn” hết ba tiếng đồng hồ vàng bạc của tôi, chắc chắn, chắc phải nhắn tin cho mấy em tôi mới quen để bỏ hẹn vậy. Đảo mắt qua chỗ hai anh em nhà Sawaki, và ánh mắt tôi dán lên người cô em gái kia. Ừm...hình như cô ấy tên Nahi thì phải... Gọi thế nào ta? Nahi chan chắc cũng được nhỉ, hehee.

Vừa đúng lúc thấy tên Kuruo kia cự tuyệt cô em gái, tôi chớp thời cơ làm vị cứu tinh kéo Nahi ra ngoài, mặc cho sự dấy giũa của cô ấy. Dù sao Nahi mới có mười bốn tuổi, bằng tuổi Tiểu Du thì phải, nhưng làm sao mà đánh được tên con trai mười sáu chứ.

Vừa đi ra cổng trường, Nahi liền hét thẳng vào mặt tôi.

- Anh muốn chết phải không???

- Em còn sống thì sao anh chết được. - Tôi cười châm chọc.

- Anh đúng là không biết sống chết! Vậy tôi cho anh toại nguyện! - Nahi gằn giọng rồi chớp mắt lao thẳng vào tôi. Đáy mắt tôi hiện lên tia thú vị, đây là cô gái duy nhất (trừ mấy bà già ghê gớm trong Special) khiến tôi muốn quan tâm.

Tôi nhìn ra đường đá của Nahi và dễ dàng chặn bằng một tay. Nghe tiếng nghiêng răng kèn kẹt, tôi cười thầm, chắc là đang cấu lăm đấy. Một chân kia lao vụt lên, và ngay lập tức bị tôi khóa lại bằng chân trái. Hai tay của Nahi cũng bị tôi tóm chặt. Hiện tại là cả cơ thể nhỏ nhắn đang cố chống cự trên cơ thể tôi.

- Thế nào? Còn chiêu gì nữa không tiểu thư? - Tôi cười đều, phả hơi nhẹ vào tai Nahi, đúng là lời đồn về Song Hành Huyết Quỷ không sai, cô gái này đâm đá rất điêu luyện, nhưng chắc còn dựa nhiều vào anh hai nên không phát huy được hết khả năng.

- Anh....mau thả tôi ra!!!! - Nhỏ hét ầm lên. Ô hay nhỏ, thế ra tôi làm kẻ xấu à? Chính Nahi gây sự trước mà còn kêu.... =.=

- Yên tâm đi, anh sẽ thả nhưng có thể bắt em bất cứ lúc nào. - Tôi nhún vai, và lới lỏng tay chân, ngay lập tức nhỏ nhảy vụt ra nhưng lại ngã khụy xuống.

- Gì đây??? Sức của tôi đều bị điểm huyết hết rồi??? Tên kia....Anh làm cái gì vậy hả????

Tôi bật cười ha hả trước sự xù lông của con mèo nhỏ đang trước, coi bộ học mấy cái võ vắn này từ Tiểu Trung cũng có tác dụng ấy nhỉ. Nhẹ nhàng đi tới, nhắc bổng nhỏ lên.

- Đi chơi với anh. Im lặng là đồng ý, lên tiếng là đồng tình, thanh minh là thú nhận. Vậy nhé, ra xe anh đi!

- Hả??????

- Vậy là em đồng tình rồi nhé!

Tôi cười đểu mặc cho Nahi tức đến đỏ lừ mặt, ton ton bế nhỏ ra con BWN to tướng đen bóng đứng chính ỉnh ở trong nhà xe của Special. Let'go!!!!

- Đến đây làm quái gì vậy??? - Nahi nhăn nhó mặt nhìn bờ biển trước mắt.

- Giết thời gian.

- Tôi về đây.

- Ấy ấy...anh đùa xú thôi mà. - Tôi cười giả lả, đưa tay kéo Nahi đi, mặc kệ cô bé này đang nhăn nhó mặt lại. Dễ thương thật đấy! (ta đã biết, tên này cuồng loli)

- Tôi muốn về với anh hai!!!!

- Em mất hết công lực rồi, không thể chạy nữa đâu.

-.....- Cứng họng.

Tâm trạng tôi khá thoải mái khi nhìn thấy ánh mắt ai oán của Nahi, cô bé nhăn nhó mặt lại mặc cho tôi kéo vào biệt thự riêng.

- Giờ anh muốn sao? - Nahi khoanh tay trước ngực hất hàm.

- Uống nước đi, làm gì mà căng thế. - Tôi đẩy ly nước cam về phía nhỏ, khéo môi nhếch lên tạo thành đường cong hoàn mỹ.

- Trả lời. - Nhỏ lừ mắt, nhưng vẫn uống nước ngon lành.

- Hẹn hò với anh.

Phụt!!!!

Á da, bất ngờ thật đấy, chiếc áo sơ mi trắng hàng hiệu của tôi được nhuộm một màu vàng tươi từ chất lỏng vừa tuôn ra bởi khuôn miệng xinh xắn kia.

- Hừ, ngu ngốc. Do anh tự chuốc lấy.

Nhìn gương mặt chẳng có tí thiện cảm gì dành cho mình, nụ cười của tôi càng thú vị hơn. Thứ gì luôn cố chống cự tôi, tôi sẽ chiếm lấy bằng mọi giá (cái này là học từ tên Boss chết tiệt đó).

Tôi nhẹ nhàng đi đến, đưa hai ngón tay nhắc nhẹ cằm Nahi lên, cất giọng.

- Em không có quyền từ chối.

- Anh cũng không có quyền yêu cầu tôi. - Nhỏ lạnh giọng cùng động tác hất tay tôi ra. Tôi nhếch môi, vuốt nhẹ bên má Nahi.

- Anh sẽ kêu người giúp em, chờ em ở bờ biển nhé.

Ngồi nghịch lớp sóng cứ tràn vào rồi trôi ra, bất ngờ một tiếng hét chói tai khiến tôi có chút giật mình.

- TÊN KIA!!!!!!!!!!

- Ô, em nhớ anh đến mức.....

Nhưng khi quay lại thì tự nhiên tôi không thể nói hết “Ồ, em nhớ anh đến mức phải la lớn thế sao?”. Nahi xuất hiện trong bộ váy trắng nhẹ tinh tế, mái tóc bay nhẹ nhẹ, vì là váy lộ vai đã để ra làn da trắng nõn không thể ngờ.

- Nhìn.....nhìn cái gì..... - Đường như phát hiện ra ánh mắt ngây ngốc của tôi, Nahi bắt chợt đỏ mặt cúi xuống.

- À...à không....em tới đây đi. - Tôi cố nặn ra nụ cười mà mình cho là đẹp trai nhất, nhưng vẫn cảm giác rối loạn trong tâm trí.

- Anh có định đưa tôi về không???

- Bình tĩnh đi, chơi vui đã.

- Anh..... - Nahi nghiêng chặt răng - Đừng mơ!!!!

Ngay lập tức nhỏ lao đến chỗ tôi đâm đá liên hồi. Dù mất đi công lực nhưng kỹ thuật thì không thể chê vào đâu. Nhưng mà.....còn non lắm chứ à.

Bộp! Phịch!

- Hờ....lỡ tay rồi.... - Tôi cười khổ nhìn Nahi ngất xỉu trong lòng. Chắc, thật dễ mất vui. Nhìn gương mặt như thiên thần nằm gọn trong vòng tay, tôi vuốt nhẹ mái tóc Nahi.

- Đáng ra một cô bé như em nên sống hạnh phúc chứ nhỉ? Sao lại chịu nhiều khổ đau thế này?

Nhẹ nhàng cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi Nahi “Lần sau, anh không dễ dàng thế đâu.”

Bật máy điện thoại lên, nhắn tin cho một loạt số cùng nội dung

“Từ giờ anh không thể gặp em, anh đã có người mình yêu rồi”.

27. Chương 27: Giải Quyết Rắc Rối

Chín giờ tối, cả đám ngồi trong sảnh chính, ai nấy đều có chút lo lắng cho Tiểu Lan.

- Giờ giải quyết sao đây? - Tiêu Thiên Thiên cảm râm, miệng nhai nhóp nhép miếng bánh kem.

- Đi ngủ, mai tính tiếp. - Hàn Tử Dương đặt tách trà xuống.

-O.O Hả???? - Cả Special tròn xoe mắt.

Cậu nhếch môi, và lôi Tiêu Thiên Thiên xềnh xệch lên phòng.

- Hôm nay cậu chiếu cố một chút cho chồng cậu đi.

- Cái....cái gì???? Cậu là chồng tở hời nào????

Đám bạn nhìn hai con người khuất dạng sau cánh cửa, cùng chung 1 suy nghĩ “Đồ phản bạn!!”

——- Sáng hôm sau.....

- Chào mọi người! - Tiêu Thiên Thiên tươi tỉnh đi đến đại sảnh - Ô, có mỗi mình cậu thôi à?

Hàn Tử Dương đặt tách trà xuống, cười đều giả.

- Hôm nay nhị tiểu thư dậy sớm sao? Chắc trời mưa to quá.

- Cái gì? Trời nắng đấy! Tớ cần phải chuyển tài liệu cho cô Kim, không thềm chấp cậu nhá! - Cô lè lưỡi rồi chạy biến, mặc kệ cho Hàn Tử Dương phía sau đang nhìn cô cực kì gian trá.

Tiêu Thiên Thiên vừa bước ra khỏi khu vực Special, bất ngờ một mùi hương trầm thảo xông vào cánh mũi, mọi thứ xung quanh tự nhiên tối sầm đi, đầu óc cô mơ hồ và không thấy thêm thứ gì nữa.

- Đây...đây là đâu??? - Tiêu Thiên Thiên khẽ giật khước mắt, cố gắng ngồi dậy nhưng tay và chân đều bị trói chặt, sức lực như cạn kiệt vì trầm thảo vừa rồi.

- Cô đúng là heo, ngủ lâu đấy!

Một giọng nói lạnh như băng xông đến tai làm cô giật thót, dù trước kia đã quen với sự lạnh lùng của Hàn Tử Dương nhưng vẫn làm cô không khỏi rùng mình. Quay lại đằng sau, một thân ảnh cao lớn đứng trước mắt cô với đôi mắt hiện lên tia chết chóc.

- Sa....Sawaki...Kuruo...

- Khá khen cho trí nhớ của cô.

- Cậu muốn gì? - Cô gằn giọng. Nói thật, nếu hiện tại cô mà không bị mất công lực thì chắc là chẳng phải khổ sở thế này.

- À, tôi muốn xem, cô bạn của Orchid có giống như cô ta không thôi. - Cậu nhếch lên một đường cong lạnh lẽo, vươn tay bóp lấy cằm Tiêu Thiên Thiên kéo mạnh gần mặt cậu làm cô hơi nhăn mặt.

- Cậu....nghe đây....Tiểu Lan không hề bỏ rơi cậu! Cậu ấy đã giúp đỡ cậu trong thăng trầm đấy có biết không! Lần đó chính cậu ấy đã van xin cha cậu ấy giúp cậu không vào nơi đó, nhưng với điều kiện là sẽ trở về Trung Quốc. Vì vậy, vì sự an toàn của cậu nên Tiểu Lan không thể ở bên cậu hiểu chưa hả đồ ngu!!!!

Kuruo hơi nhăn mày, nhưng trong trái tim như vỡ tan, cậu hất mạnh cô sang một bên.

- Các người đừng có lừa tôi. Ngày đó, chính cô ấy đã coi tôi như người dưng, mặc kệ tôi đã đau khổ thế nào! Cô đừng hòng lừa dối tôi!

- Tôi không có lừa cậu! Chuyện đó hoàn toàn là sự thật! Cậu có biết đêm qua Tiểu Lan đã khóc không ngừng và gọi tên cậu không hả ?? - Tiêu Thiên Thiên nghiêng rằng, thật tức chết cô mà. Cái tên này đúng là quá ngu so với cô nghĩ.

- Hừ, loại phụ nữ như mấy người cũng như nhau cả thôi. - Gương mặt Kuruo bỗng hoàn toàn thay đổi, lạnh khốc và lạnh lẽo đến không ngờ. Cậu cúi sát mặt cô- Tên chủ tịch đó...là người yêu cô đúng không?

“Ý cậu ta là Tử Dương á hả?”

- K...K....Kh...Không....không phải.....chỉ là.....cậu ấy.....- Bỗng cô ấp a ấp úng không nói ra lời.

- Hahaa, tôi thật sự muốn xem, khuôn mặt của kẻ dối trá khi đau đớn vì mất đi người bạn như thế nào đấy.

- Kuruo đưa bàn tay di chuyển trên trán cô, xuống đến cằm, cổ, và....ngực.

- Cậu...cậu nghĩ mình đang làm gì hả? - Cô giật thót.

- Thế cô nghĩ tôi đang làm gì?

- Không....không thể được!!!! Cậu....rõ ràng là cậu luôn thích Tiểu Lan đúng không? Nếu cậu thực sự hận cậu ấy thì cậu sẽ lời trực tiếp Tiểu Lan ra, có phải không?

- Câm miệng! Cô biết gì về tôi mà dám lớn giọng? Được lắm, đây là do cô tự chuốc lấy, đừng hối hận!

Giọng nói của cậu càng lúc càng đầy căm phẫn, một tay bóp chặt lấy cằm cô, tay kia ôm eo của Tiêu Thiên Thiên.

“Không....không thể được.....Cứu tớ.....Tử Dương....”

Rầm!

Cánh cửa bị gãy đôi, ánh sáng xuất hiện và đứng trước mắt chính là.....Special!

- Thả cậu ấy ra! - Hàn Tử Dương vừa nhìn thấy tư thế của hai người kia thì lập tức đổ cả bình giấm chua và chìm đắm luôn trong đó.

“Cái tên này...lúc nào rồi mà còn đi ghen =__= ” - Cả lũ thở dài.

- Các cậu!!!! - Tiêu Thiên Thiên sáng mắt, nhảy bổ lên, dây thừng cứ thế đứt ra, cô nhào vào ôm lấy Hàn Tử Dương.

“Kêu tắt cả tụi này mà ra mỗi chỗ Tiểu Dương....cậu phũ quá đấy!!!!!!”

Kuruo xém tý rơi hàm “Đùa hả? Cô ta khỏe như thế sao bây giờ mới bật dây ra?” (sức mạnh của tình yêu đó anh hai). Nhưng ngay lập tức cậu chạm ánh mắt của Trịnh Mai Lan. Cậu hơi đứng hình như bị bắt quả tang (ồ ồ), sau khi biết mọi chuyện thì bây giờ gặp lại nhỏ dường như cậu cảm thấy rất hối hận. À nhưng tên con trai nào mà chả có bệnh “sĩ”, cậu cứ thế đi ngang qua Mai Lan, không thêm để ý đến nhỏ.

- Ku....Kuruo....Tớ....

- Sáng mai, tám giờ ở sảnh chính Special. Đừng để tớ chờ dù chỉ một phút. Ba năm....là quá đủ rồi. - Nói xong chạy biến. Cả đám Special ngẩn ngơ.

- Cậu ta bị sao thế nhỉ?

Tiểu Lan cười khúc khích “Vừa rồi là mặt thiên thần của cậu đúng không?”

- Ủa? Hạo Thần đâu rồi? - Mộc Lý Nam ngơ ngác nhìn xung quanh.

- À, cậu ấy đang “chăm sóc” cô công chúa bé nhỏ của cậu ấy! - Mạc Nhất Trung nhún vai.

Cả đám Special mắt tóe lửa “Hay lắm....cái tên trọng sắc khinh bạn....”

——Biệt thự của Special, phòng Minh Hạo Thần.....

Nahi khê cửa người tỉnh dậy, cả cơ thể nhỏ đều mỗi nhưc

“Mình sao lại ở đây? Rõ ràng là mình đang đánh tên điên nào ở Special mà....??”

- Oái!!! - Bất ngờ cả cơ thể nhỏ bị một bàn tay nào đó kéo xuống và bị ôm gọn. Đập ngay vào mắt Nahi là khuôn mặt siêu đẹp trai phóng đại của Minh Hạo Thần. Nahi tròn xoe mắt, bỗng dưng nóng bừng mặt và ngay sau đó là tiếng hét, vật va chạm cùng tiếng la chói tai lại phát ra từ căn biệt thự.

28. Chương 28: Hai Ông Bố Bá Đạo

Sau một loạt rắc rối vấn vớ của anh em nhà Sawaki vừa được giải quyết, cả đám quyết định về lại biệt thự Special “nướng” đến trưa.

- À rế, nhưng sao không thấy Tiểu Lan và Tiểu Thần??? - Tiêu Thiên Thiên ngơ ngác. Bách Tuyết Nghiên tu ừng ực chai nước cam với một đồng đá, cười cợt nhìn cô.

- Tiểu Thiên của chúng ta có mạng lưới thông tin chậm quá.

- Ý gì đây?

Cả đám Special lăn ra cười sằng sặc, Mạc Nhất Trung phẩy tay.

- Đến giờ cậu vẫn chưa biết chuyện gì à? Tiểu Lan thì đi hẹn hò với Sawaki Kuruo, ờ còn Tiểu Thần đang ở biệt thự riêng của cậu ấy ngoài biển Ngân Thanh cùng với Sawaki Nahi đó.

Nhị tiểu thư ngệt mặt ra, càng lúc càng làm trò hề cho đám bạn cứ cười ngặt nghẽo.

Rầm!

Tiếng cánh cửa bật mở một cách dã man nhất. Bằng chứng là cánh cửa đã gãy tan tành và văng tung tóe thành mảnh vụn. Lục Vân Anh ngay lập tức nhảy dựng lên, tay vô thức ôm lấy Tiêu Thiên Phong.

- Cái gì vậy?? Người ngoài hành tinh hả? Hay người máy??

Tiêu Thiên Phong có chút giật mình vì hành động của cô nàng, và ngay lập tức chìm đắm trong thế giới màu hồng (thánh!!!). Cả đám Special đang chẳng hiểu gì hết thì tiếng nói lạnh lạnh từ “vật thể lạ” đó vang lên.

- Hê lu các anh chị, Tiểu Du về rồi đây!!!!!!

Oắt dờ heo?? Là Tiểu Du hả trời???? Mất tích mấy chap rồi lại xuất hiện lại một cách bất thành linh quá vậy á hả??

- Moa!!!! Em iu quý, anh nhớ em quá!!!! - Mộc Lý Nam từ đâu nhào đến và ngay lập tức ăn trọn cú đấm vô cùng phũ phàng của Tiểu Du.

- Riêng anh thì em đập xó lâu rồi.

- Tại sao

~???

Nhắm nháp tách trà Cúc Đại, Tiểu Du hí hửng.

- Chị Tuyết Nghiên pha trà ngon thật đó!

- Chị mà lì! - Bách Tuyết Nghiên hí hửng cao giọng.

- Bắt đầu tự mãn kìa. - Trung Cảnh cười đều.

- Cậu muốn chết hả????

Đặt tách xuống, Tiêu Thiên Thiên hướng sang Tiểu Du.

- Lần này chắc em có việc gì nên mới về đây đúng không?

- Chị dâu của em hiểu em quá! - Cô nhóc hơn hở liếc sang chỗ anh hai đang lãnh đạm nhìn quyền sách dày cộm như từ điển chẳng khác nào ông cụ non.

- Cái...cái...làm gì.....(>///<<) -="” tiêu="” thiên="” thiên="” áp="” a="” áp="” úng="” trước="” lời="” nói="” vô="” tư="” dễ="” sợ="” của="” cô="” bé="” mười="” bốn="” tuổi="” trước="” mặt="” mình.="” hàn="” tử="” dương="” nhếch="” khóe="”>

- Ủm, Tiểu Du, em trưởng thành hơn rồi đấy.

- Hê hê!

- Hai anh em nhà người!!!!!!

Lục Vân Anh cười khổ trước sự “công kích” của anh em họ Hàn, kéo kéo Tiêu Thiên Thiên xuống.

- Bình tĩnh đi Tiểu Thiên, không nên chấp tiểu nhân (ám chỉ gì vậy?). À Tiểu Du, “việc đó” là việc gì?

- Đúng rồi nhỉ, em quên mất. Ô mà hình như Special thiếu thiếu hay sao ấy.

- Hai người đó đi hẹn hò rồi, có gì cứ nói với tụi anh đi. - Mộc Lý Nam xán đến gần Tiểu Du giở giọng quái gở hết sức.

- Xì, không có anh đâu.

Vừa nghe câu nói không chút “thương hoa tiếc ngọc”, cậu lủi thủi đi đến góc tường ngồi tự kỉ trong thế giới màu xám của mình.

- Hix hix...Tiểu Du ghét mình, Tiểu Du ghét mình rồi....

Cá đám Special mỗi người trên trán hiện rõ vài vạch đen. Tên này đúng là điên nặng rồi!!

- Kệ anh ý đi! - Cô nhóc càng lúc biết “sát muối” vào vết thương người khác, quay ra chỗ Tiêu Thiên Thiên và Hàn Tử Dương - Hai anh chị đi London đi, mai xuất phát luôn.

- Why??? - O.O

- Chẳng lẽ hai anh chị không đọc tin tức sáng này hả?? Hàn gia và Tiêu gia phát công bố về hôn ước của hai anh chị và cả hai tập đoàn sát nhập nhau rồi đấy. Đúng tối mai cả hai phải xuất hiện trong buổi party tại London, không thì coi như hai tập đoàn không còn mặt mũi nào trong giới tài chính nữa đâu!!!!

- HẢ??????? - Cả Special la toáng lên trừ Đại Boss của họ.

Tiêu Thiên Thiên đen mặt, chính xác cô không biết mình có thích Hàn Tử Dương không, nhưng mà...thế này thì có hơi đột ngột.

- Thiên Thiên, cậu lên phòng chuẩn bị đồ. Ba mươi phút nữa chúng ta sẽ đến London, miễn ý kiến.

Giọng nói Hàn Tử Dương vang lên kèm khí chất “ra lệnh” làm cô nuốt nước bọt, không thể cãi câu nào.

- Ế ế, tại sao tụi anh không được đi??? - Mạc Nhất Trung nhào đến hỏi liếng thoảng.

- Ai nói mấy anh chị không được đi đâu. Việc này cũng cần có sự có mặt của Special, nhanh nhanh chuẩn bị đi! Gọi mấy anh chị kia về mau lên!!!!

Chỉ vì tin tức bất ngờ mà cả buổi tối Special loạn hết lên, Minh Hạo Thần và Trịnh Mai Lan cũng phải “ngậm đắng nuốt cay” bỏ cuộc hẹn để trở về, nhưng họ đòi mang theo cả anh em nhà Sawaki cho bằng được, chẹp chẹp, đúng là có người yêu cái là quên bạn luôn.

Tại khách sạn nào đó ở London, hai vị chủ tịch đang cười rất chi là gian xảo.

29. Chương 29: Lấy Tố Hay Cưới Tố, Chọn Đi Tiêu Thiên Thiên!

Đặt chân xuống đất nước London bằng máy bay riêng của Hàn gia thì vừa đúng mười một giờ đêm. Cả đám Special cùng hai anh em nhà Sawaki trở mắt vì căn biệt thự to đĩnh đám trước mặt, mà không giống biệt thự, giống như phòng quốc hội thế giới ấy, hay là giống cung điện??

- Nhà mình có căn này từ hồi nào vậy trời?? - Tiêu Thiên Thiên thần thờ ra nhìn.

- Tòa nhà này được xây dựng từ sáu năm trước do hai tập đoàn Tiêu gia và Hàn gia, cũng có thể là trụ sở chính của hai tập đoàn. - Hàn Tử Dương nhạt toẹt phun câu nói làm cả đám xém ngã ngửa. Hai tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới sát nhập thì đúng là....THÁNH!!!!

Đang trong một mớ hỗn loạn thì cánh cổng tinh xảo cao rộng được bật mở, một loạt người hầu đi ra, lịch sự cúi đầu.

- Chào buổi tối Tiêu tiểu thư, Tiêu thiếu gia, Hàn thiếu gia, Hàn tiểu thư.

Mấy người còn lại trong Special có phần bất mãn “Sao họ không chào mình nhỉ??”

Tiêu Thiên Thiên nhón người lên chỗ Hàn Tử Dương, kéo kéo tay áo cậu.

- Chuyện này là sao vậy? Cứ như cậu biết hết rồi ấy.

- Không hẳn. - Cậu mỉm cười, nụ cười đẹp như trăng trong hồ làm cô nàng có chút ngẩn ngơ.

Cả nhóm mười ba người cùng nhau bước vào sảnh chính. Ngay cả cái sảnh chính này cũng làm cho người ta phải choáng ngợp vì những kiến trúc tinh tế và cách bố trí cực đẹp, nội thất vô cùng sa hoa và lộng lẫy.

- Chào mừng Special!!!!!!

Đây rồi đây rồi, hai ông bố già đây rồi. Tiêu Thiên Thiên nghiêng răng kèn kẹt nhìn “papa iu quý” khiến ông có chút xúu đỏ mặt.

- Ô, nghe nói con dâu ta trốn con trai ta, ai ngờ lại gặp ngay con trai ta ở lớp học cũ. Công nhận có duyên ghê, duyên ghê. - Ông Hàn cười tí ta tí tởn dễ làm người ta mắc ớn.

- Con...con dâu....?? - Cô nàng ngậy ngốc một hồi, sức tỉnh rồi hét lên - Con không phải.....

Bất ngờ một bàn tay bao phủ vào miệng làm Tiêu Thiên Thiên không thể nói ra lời. À vâng, không ai khác chính là Hàn Tử Dương. Cậu hơi lừ mắt nhìn cô rồi quay lên cất giọng không nhanh không chậm.

- Bọn con vừa mới xuống máy bay, xin phép về phòng trước, ngày mai chúng ta hãy nói về chuyện này sau.
- Nói xong cậu lúi cuồn xệch lên phòng mặc cho cô ú ớ không thể kháng cự. Cả đám Special khẽ thở dài “Chúa sẽ phù hộ cho cậu Tiểu Thiên, mai còn sống là may mắn lắm rồi...”

Hai vị chủ tịch hơi ngạc nhiên nhìn cả đám.

- Hình như Special...đông hơn thì phải??

“Ý họ là anh em Sawaki sao??”

Kuruo và Nahi có chút giật thót khi bị thành tâm điểm chú ý của hai ông chủ tịch quái đản. Thế nhưng, một câu nói cất lên làm họ càng kinh ngạc hơn.

- Đây là thành viên mới của Special, hai bác có ý kiến gì không? - Trịnh Mai Lan và Minh Hạo Thần cũng lúc đồng thanh. Cả lũ bật cười

“Hai hiệp sĩ bảo vệ tình yêu xuất hiện”.

- À không.....

- Vậy chúng cháu xin phép về phòng, ở tầng năm đúng không?

Chẳng cần câu trả lời, cả lũ cũng kéo nhau đi, bỏ mặc hai vị chủ tịch đứng đần mặt ra ở đó, mắt long lanh.

- Đúng là tuổi trẻ!!

———Tại phòng hai nhân vật chính

Hàn Tử Dương vừa kéo Tiêu Thiên Thiên vào phòng liền chốt cửa lại, nhanh chóng bế cô lên mặc cho cô la hét oai oái, đề thẳng lên giường.

- Cậu làm cái gì vậy??? - Cô kêu ầm lên.

- Vừa rồi cậu định nói gì?

Nhận thấy chứa trong giọng nói của cậu là sự tức giận tột cùng, Tiêu Thiên Thiên có chút chột dạ.

- Đâu...đâu có.....tớ.....

Đang lấp ló ba lấp bắp thì ngay lập tức bờ môi cô bị khóa chặt bởi môi người đối diện. Hàn Tử Dương cúi mặt xuống hôn ngấu nghiến đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào của cô, cắn nhẹ vào vành môi làm cô hơi giật mình, định thở ra thì ngay lập tức cậu đưa lưỡi vào tận khoang miệng càn quét cô. Vừa càn quét vừa hút lấy vị ngọt, nụ hôn này không còn sự dịu dàng của mọi khi mà là bá đạo, chiếm hữu nhưng lại vô cùng yêu thương, ấm áp khiến đầu óc Tiêu Thiên Thiên có chút choáng váng, mê mẩn bờ môi của ai kia, cô vòng tay lên cổ cậu, cổ như người lên. Nhận thấy sự đáp trả vụng về của Tiêu Thiên Thiên, đáy mắt Hàn Tử Dương trở lên sự hạnh phúc khó tả, càng lúc càng ôm chặt, hôn nhiều hơn. Đến tận lúc cả hai không thể thở được thì cậu mới quyến luyến tha cho cô, Tiêu Thiên Thiên mặt đỏ lừ, môi sưng mọng lên và không ngừng thở dốc.

Hàn Tử Dương mỉm cười xoa nhẹ bờ môi mình.

- Thật ngọt.

- Cậu....sắc lang!!! - Cô bắt mắt nhưng lại cố tình quay đi tránh ánh mắt của cậu. Hàn Tử Dương nhếch môi, vuốt nhẹ cằm cô, nâng lên gần mặt mình.

- Tớ cho cậu hai lựa chọn. Lấy tớ hay cưới tớ? Cậu chỉ được chọn một trong hai, cho mười giây suy nghĩ.

Tiêu Thiên Thiên ngẩn người, trong lòng cô không ngừng ai oán, cái tên này...có bị “động kinh” không vậy? Có khác gì nhau đâu!!!

- Nhưng mà....Tử Dương có bao giờ thích tớ đâu.

- Hả?

- Cậu...cậu chưa bao giờ nói thích tớ!!!!

Tiêu Thiên Thiên nói xong thì thật sự muốn bốc hơi cho xong. Tại sao cô lại đi nói cái thứ xấu hổ thể này cơ chứ??

Hàn Tử Dương nghe xong thì bật cười ha hả làm cho cô nàng càng chín mặt hơn, hét ầm lên.

- Cậu cười cái.....

- Tớ yêu cậu.

- O.O

Cậu nhìn vẻ mặt của Tiêu Thiên Thiên mà không ngừng cười, thì ra cô lặn tẩn chuyện này sao? Làm cậu nghĩ có chuyện gì quan trọng lắm. Hàn Tử Dương đưa tay ôm lấy cô vào lòng, thật dịu dàng.

- Tớ yêu cậu, yêu cậu từ lâu rồi. Ngốc ạ.

- Hớ.....- Nằm gọn trong vòng tay cậu, Tiêu Thiên Thiên nghe rõ cả tiếng tim đập mạnh như muốn nhảy vọt ra ngoài. Đây là.....là cô đang hạnh phúc sao??

- Hết mười giây rồi đấy, cậu trả lời đi.

- Tớ...tớ muốn cả hai.... - Cô dụi đầu vào ngực cậu lí nhí, mặt đỏ lừ.

- Vợ yêu, tham lam quá.

30. Chương 30: Special Ra Tay

Thoảng chốc đã đến tiệc party vào buổi tối. Đúng bảy giờ, đại sảnh của trụ sở chính hai tập đoàn đã xuất hiện vô số những người trong giới thượng lưu.

- Móa, sao có cả ba mẹ tớ vậy?? - Cả đám Special xôn xao.

- Trời ơi, ngay cả gia tộc Sawaki nữa.

- Ê ê, kia là nhóm nhạc Nam nhi mới nổi đúng không?

- Đập chai thấy mô!!!!

Cả đám đứng trên tầng nhón nháo như mấy con vẹt chơi. Nói vậy chứ cả đám cũng đẹp không kém. Con trai thì mặc vest (đen , trắng, xám có đủ), nữ vận đầm dạ tiệc không quá ngắn cũng không quá dài, trang điểm dù hơi nhẹ cũng ngất ngây lòng người. À nhưng mà.....

- Tiểu Dương!!!! - Lục Vân Anh kéo kéo tay áo Hàn Tử Dương - Tiểu Thiên đâu rồi???

Và cô nàng nhận lại là một quả bơ rõ ngon lành.

- Tên kia!!!! Khinh nhau hả??? - Cô nàng nổi quạu.

- Thôi mà Tiểu Anh, bình tĩnh đi. - Tiêu Thiên Phong cười cười, đi đến trấn an cô hổ cái.

- Cậu đó, khôn hồn thì im ngay!!! - Lục Vân Anh trừng mắt. Người đối diện thấy vậy thì nở nụ cười nham hiểm, quay mặt đi vừa vịn hai giây rồi quay lại, xung quanh toàn là tia sáng lấp lánh.

- Nya

Cả đám Special hiện lên vài vạch đen, tên này....tên này.....quá nham hiểm.....

- Cậu...cậu.....im....ngay..... - Nhỏ tái mét mặt, cả cơ thể run lên bần bật.

- Nya

~ Nya

~~ - Giọng càng lúc càng dễ thương. Lục Vân Anh cứng đờ, và

Bốp!!!

Tiêu Thiên Phong ăn trọn cú đấm của nhỏ.

- Xì, đừng tưởng bản tiểu thư không kiềm chế được nhá!

Cả đám toát mồ hôi. Cặp này đúng là làm họ phát hoảng.

Vừa đúng lúc, cánh cửa phòng trang điểm mở ra, cả bọn ngoác miệng ra nhìn. Mỹ nhân!!! Mỹ nhân tái thế!!!! Người trước mắt là một cô gái xinh đẹp đến mê hồn, trên người mặc bộ đầm trắng có sóng lượn, phía trên đầu tóc uốn nhẹ xõa hai bên, cài thêm một đóa bách hợp (hoa giả ấy chứ) càng tôn lên vẻ đẹp mỹ kiều của cô.

- Nhìn cái gì thế? - Tiêu Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn mấy con ếch đang mắt tròn vo trước mắt.

- Cậu...cậu...là Tiểu Thiên??

- Này này, học với nhau lâu như thế mà dễ quên người ta vậy hả??

Cả đám ngã ngửa. Trời ơi...tan nát trái tim bé nhỏ...

Riêng còn Hàn Tử Dương thì thần thờ từ nãy giờ, tim cậu nhảy nhót không ngừng khi Tiêu Thiên Thiên vừa bước ra.

- Quý ông, quý bà, rất cảm ơn tất cả đã đến tham dự buổi party nhỏ này (nhỏ thì ta đâm đầu xuống cống). Hôm nay chính là ngày sát nhập hai tập đoàn Tiêu gia và Hàn gia, chúng tôi sẽ lấy tên tập đoàn DT, rất mong được sự ủng hộ.

Tiếng nói lóe chói của hai ông bố già dưới loa phát thanh khiến cả bọn thu hút, cùng kéo nhau đi xuống sảnh chính.

Bốp bốp bốp!

Cùng lúc tiếng vỗ tay vang dội lên như thác nước.

- À sẵn tiện ngày vui hôm nay...- Liếc qua ai kia - Chúng tôi xin nói thêm, hai đứa con của chúng tôi chính thức đính ước trong ngày hôm nay. Ê ê hai đứa, mau lên đây, đứng đó làm cái gì?

Bốp bốp bốp!!!

- Chúc mừng, chúc mừng!!!! - Tiếng vỗ tay cùng tiếng nói vang lên cùng lúc. Tiêu Thiên Thiên còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì thì một bàn tay đã kéo cô lên sảnh chính.

- Ô... - Vừa được chiêm ngưỡng “nhan sắc” của Hàn đại thiếu gia và Tiêu nhị tiểu thư, ai nấy cũng ngạc nhiên rồi tán thưởng - Quả là trai tài gái sắc, hai chủ tịch thật có phúc.

- Hihi, có gì đâu, có gì đâu. - Cả hai ông bố phồng mũi tí tởn làm cô nàng tự nhiên cảm thấy xấu hổ thay cho bố mình.

- Được rồi, mọi người mau nhập tiệc đi! Hôm nay ăn uống thật no say!! - Chủ tịch Hàn liền hào hứng hô lên, tất cả mọi người cũng cùng nhau tản ra hòa nhập vào buổi party.

Bắt đầu cùng hòa vào buổi party, ai nấy cũng đến chúc rượu với Tiêu Thiên Thiên. Thế nhưng cô đâu có uống được rượu, toàn là Hàn Tử Dương thay cô uống sạch.

- Này, hai người kia, phải chia vui với bạn bè chứ! - Cả đám Special đi đến, ai nấy cũng cười rất chi là nham hiểm. Bỗng nhiên, Tiêu Thiên Thiên có cảm giác nguy hiểm đến gần.

- Này...tớ vẫn còn uống được nữa.....nhá.....không thua được.....hắc....hắc....

Cô cay cú nhìn Hàn Tử Dương say khướt được mình “vác” vào phòng. Trong đầu không ngừng nguyên rủa đám bạn, chuốc say cậu rồi bắt cô mang cậu về, trong khi cô là con gái chân yếu tay mềm (chị mà yếu thì trên thế giới này có ai khỏe??? =.=), không hiểu trong đầu họ có cái quái gì nữa.

- Nằm đây đi, tớ kêu người nấu cho canh giải rượu, cảm nhúc nhích đây! - Vừa “ném” cậu lên giường, Tiêu Thiên Thiên tính bài chuẩn thì bỗng một bàn tay kéo cô lại làm cô mất đà ngã luôn lên giường, và tình

trạng là đang nằm trên tên đang say đứ say đừ. Tiêu Thiên Thiên hoảng hốt, mặt đỏ lừ, vội vàng định ngồi dậy thì bàn tay kia lại siết chặt cô lại.

- Tử...Tử Dương.....

- Thiên Thiên.....tớ yêu cậu.....à không, anh yêu em.....

1s...

2s...

3s...

Tiêu Thiên Thiên dần mặt ra. Hàn Tử Dương....cậu ấy.....thay đổi cách xưng hô....

- Cậu say quá rồi...mau...mau thả tớ ra.... - Cô đỏ bừng mặt, cố gắng giãy dụa, tuy nhiên lại càng siết chặt.

- Anh không say. Nói đi, nói em yêu anh đi....

- Ồ.....

Ngay lập tức, Hàn Tử Dương xoay người đè cô xuống giường, cười đều.

- Mau nói đi, không là anh “ăn” em đấy.

Trong tình trạng này, Tiêu Thiên Thiên đã hiểu vì sao đám bạn lại đi chuốc say Hàn Tử Dương. Được, được lắm....Mấy cậu cứ chờ đấy....

- Em có nói không??

Nghe giọng nói Hàn Tử Dương, cô đỏ mặt, quay đi, ấp a ấp úng.

- Tớ....à...Em.....em...yêu.....anh.....

Nhìn cử chỉ vô cùng đáng yêu, Hàn Tử Dương hơi sững lại, ngay lập tức không kìm được cúi xuống hôn lấy bờ môi nhỏ nhắn kia. Tiêu Thiên Thiên có chút bất ngờ nhưng cũng vụng về đáp trả lại. Tay cậu nhẹ nhàng luồn vào trong váy cô, xoa nhẹ cặp đùi thon mịn làm cô hơi giật mình, vội đẩy Hàn Tử Dương ra.

- Không được!

- Tại sao?

- Chúng ta...chúng ta chỉ mới là học sinh cấp ba, không thể.....

Cậu khẽ cười, thì ra cô lo lắng đến vấn đề này sao, thật là...đáng yêu chết đi được. Cậu nằm xuống, kéo Tiêu Thiên Thiên vào lòng, hôn nhẹ lên môi cô, dịu dàng nói.

- Thôi được rồi, hôm nay tạm tha cho em, nhưng không có lần sau đâu.

- Xấu xa.....

Ngoài cánh cửa, cả đám Special mỗi người một vẻ nhưng cùng chung suy nghĩ “Hai người này thật trong sáng quá....Mất công tụi này thật...haizzz”

31. Chương 31: Nhóc, Tôi Không Thích Cậu

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy, Hàn Tử Dương thấy đầu đau ê ẩm và vô cùng choáng váng. Nhìn sang bên cạnh thấy Tiêu Thiên Thiên đang ngủ ngon lành, cậu bỗng cảm thấy thật yên bình, đưa tay vuốt nhẹ vào mặt cô, cúi xuống, hôn lên bờ môi như cánh anh đào kia, thì thầm.

- Chào buổi sáng, vợ yêu.

“Đời không phải màu hồng”, thực tế đã chứng minh điều này rồi nha! Trong tiểu thuyết, cô gái sẽ tỉnh dậy ngay và ngượng ngùng nhìn người mình yêu. À nhưng, trong trường hợp này thì Tiêu Thiên Thiên tưởng tên điên nào làm phiền mình lúc ngủ, liền dơ chưởng đá tung một nhát rõ đau làm Hàn Tử Dương mất đà

ngã luôn xuống đất, còn cô thì lại vùi đầu trong chăn tiếp tục chìm đắm vào giấc mộng đẹp huy hoàng của mình.

Hàn Tử Dương lồm cồm bò dậy, trên đầu giường đầy hắc tuyến, mặt đen thui như hòn than, xung quanh sắc mùi thuốc súng. Xem ra cậu không dạy dỗ cô vợ này thì cuộc đời cậu làm gì còn được sáng lạn về sau nữa.

— Tại phòng ăn—

Lục Vân Anh nhai nhóp nhép miếng thịt bò, tu xong cốc nước rồi hỏi.

- Ủa? Tiểu Thiên và Tiểu Dương vẫn ngủ à?

Cả đám nhìn nhau cười khở, Mạc Nhất Trung ngáp ngắn ngáp dài.

- Tớ đếm từ một đến ba, mấy cậu nhớ che tai thật chặt nhé. Một, hai.....ba!

Ầm ầm ầm ruỳnh ruỳnh bốp bốp binh binh huých huých

- AAAAAAAAAA!!!!

Cảnh này thật sự rất quen thuộc a! Anh em nhà Sawaki cũng được “người yêu” cảnh cáo nên chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, như thể đã tiếp xúc nhiều lần. Và tất cả lại cười nói vui vẻ rồi tiếp tục bữa sáng như thế giới vẫn hòa bình lắm ấy (vô tâm!!!!). Quả nhiên, đúng năm phút sau, hai con người quen thuộc đã xuống đến phòng ăn. Đi trước là Hàn Tử Dương vẫn đẹp trai ngời ngời như thường, gương mặt tươi tỉnh, vô cùng bình thản, đằng sau là nhị tiểu thư Tiêu Thiên Thiên, mặt đang hiện rõ hai chữ “tức điên” và không ngừng lừ mắt ra người đằng trước.

- Wow, sao tớ thấy quen quen nhỉ? - Bách Tuyết Nghiên cười châm chọc.

- Ủ, quen thật.

- Đâu, quá quen ấy chứ.

Và cả đám Special hòa theo làm cho cô nàng tức đến trào máu, xung quanh bốc lửa ngàn ngạt nhìn đám bạn “đểu cẳng”, tay bẻ răng rắc.

- Mấy cậu muốn chết hay chán sống? Hả?!

“Đây là kiểu lựa chọn gì hả trời?” - Cả đám toát mồ hôi.

- Thiên Thiên, em mau ngồi xuống ăn sáng đi. - Hàn Tử Dương cất giọng phá ngang, Tiêu Thiên Thiên lập tức giật tót “Sao...sao lại đúng lúc này???”

Lục Vân Anh lập tức kéo cả bọn vào một góc, chụm đầu vào.

- Hình như...có cái gì đó không bình thường thì phải.

- Ủ, tớ thấy thế. - Trịnh Mai Lan gật đầu.

- Em cũng thấy lạ lắm nha. - Nahi và Tiểu Du cùng lúc đồng thanh.

- Hình như đúng là “có chuyện” vào tối qua hay sao ấy. - Kuruo đưa tay chống lên cằm.

- Cậu ấy gọi Thiên Thiên là “em” thì phải. - Minh Hạo Thần và Mộc Lý Nam cười gian xảo.

- Chuẩn rồi - Trung Cảnh đưa ngón trỏ ra ám hiệu.

- Chà chà.....- Bách Tuyết Nghiên gật gù.

Cả đám mắt lóe sáng hiện lên rõ hai chữ “nham hiểm” to đùng hướng về hai người còn lại đang ngồi trên bàn ăn, cười đắc ý.

“Hay rồi đây”

Tiêu Thiên Thiên đang gặm cái đùi gà vàng ươm, vừa nhìn lên thấy những ánh mắt như muốn “ăn tươi nuốt sống” thì trên trán hiện rõ ba vạch đen

“Sao mình gửi đầu mùi nguy hiểm vậy?”

Hàn Tử Dương nhếch môi cười khẩy như ám chỉ “Khôn hồn thì đừng mơ bày trò”

Special: *chấm nước mắt* Hix, chẳng lẽ họ coi mình là người dưng??

Sau khi dùng xong bữa sáng, nhóm mười ba người cùng đến sảnh chính, à à, có vài người thất thiếu như bại trận. Vừa ra đến nơi thì đập vào mắt cả bọn là hai ông bố quái đản của Hàn đại thiếu gia và Tiêu nhị tiểu thư. Nhưng mà hình như không chỉ hai, là ba chứ! Một cậu trai ngồi ngay cạnh chủ tịch Tiêu, làn da trắng nõn như trứng gà bóc, bộ đồ cực “ngầu”, dù dáng người mảnh khảnh như thư sinh nhưng vẫn toát lên vẻ siêu cool khiến hàng loạt cô gái mê mẩn nha.

- Moa, cứng ơi cứng à, nhớ cứng quá!!!! - Vừa nhìn thấy Tiêu Thiên Thiên, cậu liền nhào ra ôm chầm lấy cô.

Cả đám Special há hốc mồm, vội vàng nhìn sang Hàn Tử Dương, và ngay lập tức bày ra trước mắt họ là một bình giấm chua đầy ụ bị vỡ tan tành, xung quanh là hắc khí ngùn ngụt bốc xung quanh Hàn Tử Dương.

“Ôi trời ơi, sắp xảy ra chiến tranh rồi!!!!”

À nhưng ngay sau hai giây cả đám lại có suy nghĩ hoàn toàn ngược lại.

“Đáng đời, ai bắt dám dọa tụi này!”

Hây da, thực tế chứng minh quá chuẩn, chỉ có bạn thân mới biết bạn thân mình có “độ điên vô đối” mà, chẹp chẹp. À nhưng mà nàng Tiêu Thiên Thiên đâu biết chàng nhà ta đang kìm chế cơn ghen thế nào, cứ thế ôm lấy cậu trai đó, cười vui vẻ.

- Hê hê, dạo này “đẹp trai” ra nhiều đó Lam Diệp.

- Dĩ nhiên, cứng thì vẫn như hồi xưa nhỉ.

- Đâu có đâu.

Bùm!!!

Núi lửa yên bình trong Hàn Tử Dương nổ một tiếng rõ to rồi phun trào liên tục. Cả đám lạnh toát sống lưng, chỉ riêng có Tiêu Thiên Phong và Mạc Nhất Trung đứng cười khúc khích.

“Cậu trai” Lam Diệp có vẻ nhanh chóng nhận ra người đằng sau đang đằng đằng sát khí nhìn mình, liền nở nụ cười nửa miệng, đi đến trước mặt Hàn Tử Dương, cười khẩy.

- Đây là hôn thê của cứng sao? Nhìn cũng ngon dzai đấy nhỉ!

- Chị!! Đừng trêu anh ấy chứ! - Tiêu Thiên Thiên la toáng lên.

- A, con bé này, sao lại nói toẹt ra vậy?

Cả Special cùng Hàn Tử Dương: O.O Chị ???

- Á hahahahahahahahaha...Á hahahahaha.....Trời ơi.....Tiểu Dương ghen với con gái hả trời??? Á hahaha-haha.....

Tiếng cười rộn rã vang khắp phòng, Hàn Tử Dương cau mày lại, giọng sắc mùi thuốc súng.

- Tớ không các cấm cậu cười, nhưng có cái giá đắt đấy.

-.....- Im bắt.

- E hèm, giới thiệu lại, tôi là Hà Lam Diệp, chị họ của Tiểu Thiên và Tiểu Phong. À mà tôi cũng nghe nhiều về các cậu rồi nên không phải giới thiệu đâu, hahahaha! Tiểu Dương này, tôi không ngờ cậu lại dễ ghen vậy, không chừng sau này không lấy được em họ tôi đâu đấy...bla bla.. - Lam Diệp nói liên hồi như đọc thoại, rõ ràng cô là một người cực phóng khoáng à nha.

“Tiểu Trung số 2 đây hả?” cả đám xanh mặt trừ Mạc Nhất Trung.

- À, chị có đặt bánh kem, bây giờ đi lấy đây nha!

Lam Diệp đứng dậy sau một tiếng buồn bán đủ thứ, và ngay lập tức Mạc Nhất Trung chạy tới có ý muốn giúp đỡ cô. Cô nàng có ý định từ chối nhưng ngay lập tức bị sự dai như đũa của anh chàng đánh gục trong vòng hai mươi phút, đành để cho Mạc Nhất Trung đi cùng. Tiêu Thiên Thiên chống tay thờ thẫn nhìn theo bóng hai người kia biến mất sau cánh cửa.

- Tiểu Trung trưởng thành rồi, không biết có vượt qua được không....

- Vượt qua gì? - Buông tách trà xuống, con người đen tuyền mỗi lần cử động như có ngàn ánh sao sáng rực tận sâu đáy mắt liếc nhìn cô.

- Anh không biết đó thôi, chứ thật ra Lam Diệp chị ấy....

- Thật ngại quá, chỉ là lấy bánh kem mà tôi lại bắt cậu mang thêm cả đồng đồ ăn vặt thế này! - Nụ cười của Lam Diệp như bài thánh ca của chúa trong lòng Mạc Nhất Trung khiến cậu mê mẩn và không thể rời mắt. Con người đen trong veo nhìn xuống nụ cười ngờ nghệch của Mạc Nhất Trung, Lam Diệp nổi hứng trêu đùa.

- Hình như cậu thích tôi thì phải, mà nếu tôi nói sai thì cậu bỏ qua cho.

- Không...không...à...ý tôi là...hình như tôi thích chị thật rồi... - Mạch máu trong cơ thể cậu như bị bóp nghẹn, mồ hôi túa ra liên tục đến ướt đầm áo.

- Haha, cậu vui tính thật! Nhóc con, tôi không có thích cậu, tôi chỉ thích những đàn ông trưởng thành hơn thôi.

- Chị nói dễ nghe vậy sao? Cứ nói là làm được chắc!

- Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời.

- Chị đừng tưởng tôi dễ dàng buông tay thế chứ!!

- Ai bảo cậu thích tôi làm gì.

Vậy là trên đường, hai người cứ chích chọe liên hồi. Nữ châm một câu, nam bồi một câu, cả hai mãi mê không chịu thua mà không hay biết một đám du côn xuất hiện xung quanh từ lúc nào.

- Ô, người yêu cãi nhau cơ à? Xem ra bọn tao đến không đúng lúc nhỉ? Nếu mà muốn bạn gái máy lạnh lặn thì khôn hồn bỏ những thứ giá trị ra đây thăng đẹp mã. - Tên cầm đầu đi lên trước cười cợt nhả.

Đầu óc Mạc Nhất Trung ngỡ ngàng, bạn gái....có người nói Lam Diệp là bạn gái cậu kìa! Tay cậu liên tục vào túi áo tìm chiếc bóp xa xỉ, định lôi ra thì một bàn tay chặn lại.

- Cậu nghĩ rằng tiền có thể mua được tất cả sao? Cùng lắm thì tôi cũng chỉ là vài vết bầm, cậu vài vết chém, cần gì phải lôi tiền ra hả?

Mạc Nhất Trung giật mình, đầu óc liên tưởng lại, liền nhìn thấy ngay cô gái trước mặt cậu rõ ràng đang run nhẹ bờ vai. Cái này...là lo lắng cho cậu sao? Khẽ cười một cái, cậu đưa đồng đồ ăn cho Lam Diệp, vỗ nhẹ vào vai cô rồi đi đến chỗ tên cầm đầu, bình thản đưa tay lên cổ hấn ấn nhẹ một cái, rồi tỉnh bơ đi ra chỗ Lam Diệp kéo cô đi. Tên cầm đầu tưởng mình bị coi thường, liền nhảy lên định chạy ra chỗ Mạc Nhất Trung, ai ngờ hấn ngã lăn ra đất, kêu gào thảm thiết. Mấy tên đàn em hoảng hốt, định kéo hấn dậy nhưng hấn càng la hét kinh khủng hơn.

- Cậu...cậu đã làm gì tên đó vậy? - Lam Diệp giật giật khóe môi nhìn lại. Mạc Nhất Trung nhún vai, bình thản đi trước.

- Bấm huyết.

32. Chương 32: Special - Tổ Mãi Yêu Các Cậu (end)

Hai ngày sau, cả đám báai bai hai ông bố già, lên máy bay trở về Trung Quốc, riêng Hà Lam Diệp trở lại Mỹ để tiếp tục công việc, còn Tiểu Du lại sang Pháp để hoàn thành khóa học. À à, Mạc Nhất Trung thì mè nheo mãi và cũng chạy sang Mỹ cùng Hà Lam Diệp, rốt cuộc thì Special thiếu mất một thành viên, coi bộ chiến lược tán gái bỏ bạn của anh chàng khá phũ phàng đấy.

Sau khi xuống máy bay, Tiêu Thiên Thiên vươn vai hít một hơi dài.

- Moa moa, nhớ Tổ quốc thân yêu quá!!!

Cả đám cười nói vui vẻ, dường như ai cũng thấy khá thoải mái, cùng trở về trường Diệp Lục. Cô hiệu trưởng rất nhanh chóng nắm bắt thông tin được cả nhóm về, và còn nghe thêm một chuyện rằng Special sẽ nạp thêm hai thành viên, chính là hai học sinh mới đến từ Nhật.

- Nè, sao lúc tụi mình đến gặp mà cô Kim cứ cười tự kỉ vậy? - Bách Tuyết Nghiên khoanh tay ra vẻ ngạc nhiên.

- Ai mà biết được, chắc cô ấy lại bày trò gì đó. - Trung Cảnh nhún vai.

Vừa bước vào biệt thự, cả đám suýt đứng hình vì khung cảnh trước mắt. Hai người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi đang hí hửng ngồi chơi cờ với nhau, chốc chốc lại cười khanh khách một tiếng.

- Bố??? - Nahi, Kuruo và Trịnh Mai Lan cùng lúc đồng thanh đầy sững sờ.

- Aha, Special về rồi đó hả? - Bộ trưởng Trịnh - tức bố của Mai Lan - ngẩng mặt lên.

- Mấy đứa về sớm quá, làm chúng ta chưa kịp chơi xong đây này. - Ông Sawaki ngán ngẩm đầy thất vọng.

Cái...cái mớ gì đây? Chẳng phải là hai người này luôn đối địch nhau (theo thông tin của Nahi), vậy mà....đây là.....

- Chào các em. - Lại không biết từ đâu, một người phụ nữ tầm hai mươi ba tuổi đi tới, giọng nói trong trẻo và vô cùng trầm ấm cất lên.

- Mi...Mika one sama??!! - Cả ba người vừa rồi là cùng lúc hét lên kinh hoàng.

- Hihi.

- Cái gì? Năm đó chị không chết, chỉ là được đi du học ở Anh. Và sau đó hai bố cá với nhau xem bọn con có thể bỏ qua mối hận giữa hai nhà để đến với nhau không hả? - Nahi hùng hồn kể một lèo rồi la toáng lên.

- À ừ, đúng như em nói đó. - Mika cười cười, nhấp ngụm trà nóng hổi.

- Trời ơi..... Hai người..... - Trịnh Mai Lan và Sawaki Kuruo hung hăng nhìn hai ông bố “ngáo đá” của mình, nghiêng răng kèn kẹt, rõ ràng cả hai đang rất tức giận nha. Cả đám Special thở dài ngán ngẩm, đây đúng là lớp học Đặc Biệt, vô số chuyện “đặc biệt” nó cứ “nhảy” vào, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, thậm chí còn lấy tính mạng con người làm trò cá cược, thật không hiểu nổi nữa.

Thời gian lại trôi đi nhanh chóng, vừa vặn đến lớp mười một, Mạc Nhất Trung trở về, mang theo cả Hà Lam Diệp. Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô nàng và cách cười toe toét đắc ý là biết anh chàng vừa được bà chị hơn mình những hai tuổi này rồi. Đúng là.....mất mặt quá!!!

- Chà chà, tận một năm sau mới trở về, có phải quên anh em rồi không đấy? - Minh Hạo Thần vỗ bôm bốp vào vai Mạc Nhất Trung cười đều giả.

- Đẹp đi nha! - Mạc Nhất Trung lườm nguyệt cậu một cái.

Lục Vân Anh cười nham nhở đi tới, bẹo một bên má cậu, bên má kia lại “thuộc quyền sở hữu” của Tiêu Thiên Phong, mặc kệ cho Mạc Nhất Trung la oai oái, cặp đôi “quỷ sứ” này vẫn không ngừng “hành hung” bạn mình.

- Nào nào, phun ra hết đi, hai người đã có gì chưa?

- Có...có...gì...chứ?? - Mạc Nhất Trung xanh mét mặt, đỉnh đầu cứu Lam Diệp, ai ngờ cô nàng lại mãi mê buôn bán chuyện với Tiêu Thiên Thiên.

- Chà chà....có nói không? - Cả hai “cục nợ” vẫn không ngừng đeo bám cho cậu.

- Á á...tha cho tớ đi mà!!!!

Nói thêm nói thêm, hôm nay Minh Hạo Thần cũng chính thức “chiếm trọn trái tim” của Nahi, rờn rã theo đuôi từ năm ngoái, coi bộ anh chàng cũng cao tay phết ấy nhỉ, cả hai đã chuẩn đi hẹn hò từ đời nào rồi ấy. Còn Kuruo và Mai Lan thì họ không cần nói thì ai cũng biết họ như thế nào nha. Bách Tuyết Nghiên và Trung Cảnh thì hiện tại đang phụ giúp cha mẹ ở công ty nên cả hai vẫn chưa thấy về. Mộc Lý Nam nghe nói sang Pháp để xử lý vài kế hoạch cho công ty, haizz....nhưng mà trụ sở chính của tập đoàn cậu ở bên Thái Lan mà, sao lại sang Pháp nhỉ? Á da, hình như Tiểu Du cũng ở bên Pháp hay sao ấy.

- Nhanh thật đấy, mấy cậu ấy đã có người quan trọng hết rồi. - Tiêu Thiên Thiên nhai nhai miếng bánh, vô cùng vui vẻ nói.

Hàn Tử Dương chuyển động con người sang phía cô, đặt tách trà xuống, nhẹ nhàng đi tới nâng cằm cô lên làm cô có chút giật mình.

- Em cũng có anh rồi mà, sao phải ghen tị với mấy cậu ấy làm gì.

- Em...đâu có..... - Tiêu Thiên Thiên ngượng ngùng quay mặt đi.

- E hèm! Ở đây vẫn còn tụi này đấy nhá! - Tiếng đằng hắng của Mạc Nhất Trung, Hà Lam Diệp và Tiêu Thiên Phong, Lục Vân Anh làm cô nàng giật bắn, vội vàng đẩy Hàn Tử Dương, mặt thì “bùm” một cái thành núi lửa, đỏ bừng bừng.

- Hahahaha..... - Tiếng cười rộn rã lại vang lên.

Lại thêm một năm nữa, đã đến cuối cấp mười hai. Hôm nay chính là ngày tổng kết, tạm biệt Diệp Lục, tạm biệt luôn lớp học Special đã theo cả mười hai người trong ba năm qua.

“tách”

Tiếng máy ảnh vang lên, bức ảnh chụp kỉ niệm cuối cấp đã được hình thành. Dù sau này mỗi người một phương, nhưng chắc chắn tình bạn của họ sẽ mãi được giữ vững trong con tim mỗi người.

Special - nơi đã cho tớ những người bạn tuyệt vời, mãi mãi yêu các cậu. Hãy luôn giữ trọn tình bạn này nhé!

— The end —

Vài lời tác giả: À ừm truyện này mình viết phần kết có hơi kì kì xú, nhưng cũng đã end rồi. Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện của mình trong thời gian qua nhé! ^^

33. Chương 33: Phiên Ngoại 1: Đám Cưới Kỳ Quặc

Thời gian xa tít xa tít tại lúc cả Special đã tròn hai mươi tuổi. À đấy, từ nhỏ cả đám đã là “quái vật” bẩm sinh rồi, công việc cực kì ổn định. Lại phải nói đến tập đoàn DT dưới sự lãnh đạo của chủ tịch Hàn Tử Dương và giám đốc Tiêu Thiên Phong thì ngày càng vững mạnh. aizzz....đúng là quái vật mà, họ thật là đáng sợ.

Hôm nay là ngày cưới của Hàn Tử Dương và Tiêu Thiên Thiên, một lễ cưới siêu siêu lớn. Dĩ nhiên là phải lớn rồi, chủ tịch tập đoàn DT và nhà thiết kế thời trang nhân Fusa cực nổi mà lại (à, nghề của nữ chính

ây mù). Từ các nghệ sĩ, chủ tịch nhiều tập đoàn khác, công tử nhà giàu....toàn là những người có máu mặt trong giới thượng lưu đến tham dự lễ cưới của hai người.

- Tiểu Thiên, cậu có chịu ngồi yên để trang điểm không hả? - Bách Tuyết Nghiên cúi xuống nhìn lên với cô bạn đang không ngừng run cầm cập, mặt nhăn nhó, không chịu để yên cái mặt để cô thoa phấn, cứ giãy nguậy nguẩy suốt ba mươi phút từ này giờ.

- Nhưng...nhưng mà.... - Tiểu Thiên Thiên ập a ập ứng không nói được câu nào.

- Aizzz...tụi này đã nhường cho cậu kết hôn đầu tiên đấy nhá, không hôn thì ngồi yên đi! - Lục Vân Anh giở giọng hăm dọa.

- Hix....chị dâu... - Cô mướm mướn nhìn cô gái có mái tóc ngắn đang đứng dựa ở cửa.

- Thôi nào, có em chồng ở đây rồi, lo gì nữa chị! - Tiểu Du cười châm chọc.

- Mà hay chị kết hôn sau tụi em đi - Nahi gật gù.

- Chắc...Tiểu Thiên bây giờ so với Tiểu Thiên của bốn năm trước chẳng khác tẹo nào. - Trịnh Mai Lan lại bồi thêm một câu. Hà Lam Diệp vừa cười vừa gật đầu tán thưởng.

- Mấy cậu....hừ hừ, được lắm!!!! Tiểu Nghiên, tở ngồi yên rồi, làm mau đi!! - Bị khiêu khích một cách quá đáng, Tiểu Thiên Thiên sôi máu, hùng hổ về bàn trang điểm, ngồi im như thóc nhưng xung quanh bùng bùng lửa. Cả đám nhún vai cười nhìn nhau.

Phòng thay đồ nam

- Chà chà, em rể, hôm nay em đẹp trai phết nhỉ! - Tiểu Thiên Phong đi tới tự mãn đập bôm bốp vào vai Hàn Tử Dương. Cậu hừ lạnh một cái, nếu tên này không phải là bạn cậu và là anh hai của “vợ yêu” thì cậu chắc chắn sẽ được vinh dự vào đội của bác Vương ngay lập tức.

- Boss Special có khác, cơ mà vẫn không đẹp trai bằng tớ đâu nha! - Minh Hạo Thần héch mặt, trên miệng còn ngậm một cành hoa hồng được ngắt hết gai đầy tự mãn, rõ ràng nhìn như một dân chơi không sợ mưa rơi, có ngày mất Nahi thì đừng có kêu nha anh.

Kuruo thì cứ đứng tần ngần một chỗ, Mộc Lý Nam ngạc nhiên đến chỗ anh chàng.

- Sao thế? Mới mấy phút thôi mà đã nhớ Tiểu Lan rồi hả? hahahaha....

- Im đi! - Cậu quay mặt, hướng mắt ra cánh cửa ra vào. Trung Cảnh trầm ngâm thở với Mạc Nhất Trung.

- Chắc chắc, ngay bên cạnh mà cũng bày đặt nhớ nhiee.

Sau đó mấy tên đàn ông lại cười rộ lên, riêng Hàn Tử Dương vẫn ngồi một chỗ, nhấp nhẹ tách trà. Cậu vận trên mình bộ vest màu trắng, nhìn rất chỉnh tề. Mái tóc được vuốt keo ngược ra sau, nhìn cậu càng đẹp trai hơn bao giờ hết.

- Yo mấy nhóc, xuống sảnh trước đi ha, cô dâu sẽ xuống sau! - Hà Lam Diệp bất thành linh xuất hiện ở cửa, nói gọn một câu rồi lại chuồn mất dạng mặc cho Mạc Nhất Trung í ới gọi lại. Cả đám lắc đầu nhìn nhau rồi theo chân Hàn Tử Dương xuống sảnh chính.

Hiện tại dưới sảnh rất đông đúc, sự xuất hiện của cả dàn mỹ nam Special khiến tiếng huyền não im bật, bao nhiêu cô chiêu, tiểu thư đài các mơ mộng nhìn các đại mỹ nam đang thanh lịch từng bước xuống sảnh.

- AAAAAA!!!! KHÔNG!!!!

Bỗng nhiên, tiếng la hét thất thanh vang lên phá hoại sự tĩnh mịch này.

“Thiên Thiên” - Hàn Tử Dương rất nhanh chóng nhận ra chủ nhân của tiếng hét, nhưng chưa kịp nhắc chân lên chạy đi tìm cô thì một thân ảnh trắng xóa lao vút xuống sảnh chính và chạy bán sống bán chết ra chỗ cậu.

- Trời ơi...là cô dâu đó sao?

Xung quanh rầm rộ lên tiếng bàn tán. Hàn Tử Dương bỏ ngoài tai, vội quay ra chỗ Tiêu Thiên Thiên hỏi.

- Em có sao.....

Nhưng liền im bật ngay tức khắc. Tiêu Thiên Thiên mặc trên mình bộ đầm trắng có sóng lượn, chỉ ngắn đến đầu gối để lộ ra bắp chân thon dài trắng mịn, mái tóc uốn lượn cài thêm một bông hoa tuyết giả cùng với chút phấn trang điểm nhẹ càng tôn lên vẻ đẹp quyến rũ của cô.

- Tử Dương, em không đi giày cao gót đâu, huhuhu..... - Cô nắm lấy cánh tay Hàn Tử Dương ra sức mè nheo khiến cho mặt cậu đỏ bừng như trái cà chua và xém chút nữa phun máu ra ngoài.

- Tiểu Thiên!!! Cậu đâu rồi?? - Tiếng gầm lên của Lục Vân Anh làm chấn động cả đại sảnh.

- Tử Dương..... - Tiêu Thiên Thiên méo mào nhìn cậu, và lúc này một ý nghĩ tuôn ra trong đầu, cậu mỉm cười rồi bế cô lên.

- Trong tam tinh lục, tẩu vi là thượng sách!

Sau đó dùng tốc độ như gió chạy biến. Và ngay sau đó giọng sư tử gầm của Lục Vân Anh lại xém làm bay cả biệt thự.

- Ai bắt được hai người họ sẽ có được chiếc nhẫn Blue Ruby có một không hai trên thế giới!!!!

Đầu tiên đám người dưới sảnh ngậy ngốc một hồi, Blue Ruby là chiếc nhẫn được Lục gia tìm thấy từ rất lâu, đó là một chiếc nhẫn vô cùng quý hiếm, không có chiếc thứ hai trên thế giới. Ngay lập tức, đám người ồ ạt chạy đi tìm hai nhân vật chính của lễ cưới đã trốn từ đời nảo đời nao. Trong biệt thự vắng te, còn mỗi đám Special và mấy ông bố già đang ngồi chơi cờ với nhau, cười cười “Đúng là tuổi trẻ”

- Này Tiểu Anh, cậu cố tình đúng không? - Trịnh Mai Lan hích hích tay Lục Vân Anh. Cô nàng liền nở nụ cười man rợ.

- Kakaka...ai bảo cậu ta quá kiêu ngạo đâu!

- Aizzz....bây giờ chắc họ ở biệt thự riêng ở Hawaii rồi, chị thừa biết Boss “trâu” thế nào mà! - Nahi chán nản lắc đầu. Và ngay sau đó, lại vang lên một tiếng hét.

- Hàn Tử Dương!!! Đồ chết tiệt!!!

Tại biệt thự ở Hawaii....

Tiêu Thiên Thiên nhanh chóng ném chiếc váy cưới do chính tay mình thiết kế lên chiếc sofa, thay bằng một chiếc váy màu trắng nhẹ hơn, tẩy hết lớp trang điểm rồi nằm vật lên giường giấy giấy.

- Moa!!!! Thoải mái quá!!!!

- Em có thấy mình thật vô duyên không? - Hàn Tử Dương đã bỏ chiếc áo vest, mặc trên mình là chiếc quần jean và chiếc áo sơ mi trắng để mở nguyên ba cúc đầu, lộ ra hân phía trong. Tiêu Thiên Thiên hơi đỏ mặt, liền quay mặt đi.

- Anh mới vô duyên đó! Mặc đồ lại cho tử tế đi!

Cậu khẽ nhếch môi lên, liền nằm sau cô, vươn tay ôm lấy trọn cơ thể Tiêu Thiên Thiên, vùi đầu vào vai cô, thì thầm.

- Đừng nói em quên rồi nhé?

- Quên...quên gì??

- Chúng ta không còn là học sinh cấp ba nữa đâu (ai quên xem lại chương 30 nhé).

Giọng nói sắc mùi hăm dọa, đầy quyến rũ của cậu vang đến tai làm cô giật thót, toát mồ hôi lạnh.

- Em...em....đâu có..... “Móe, sao anh ý nhớ dai quá vậy?? Mình ném nó vào cái xô xĩnh nào rồi còn đâu!!!”

- Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu nhé!

- Em....em...Tử Dương.....aaa...ư ư....

Tắt đèn của Ngô Tất Tố.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-dep-to-co-quyen>